YGGDRASIL – MANIPULARE SATANICĂ

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

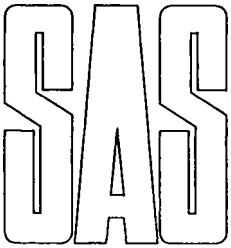

Yggdrasil – Manipulare satanică

V.1.0

ISBN:
973-9138-47-0

Malko Productions – Paris,
La manipulation Yggdrasil
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

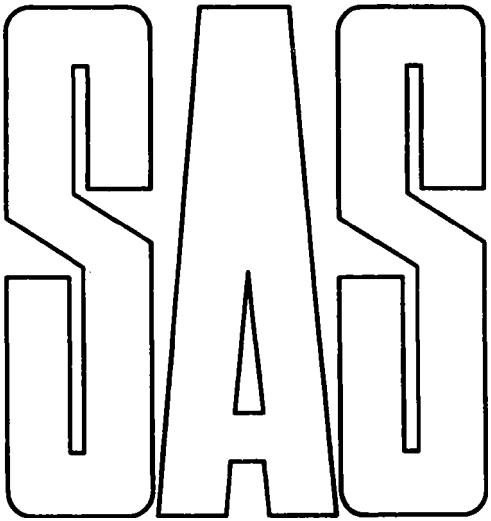

Yggdrasil – Manipulare satanică

În româneşte de M.V. Petrescu.

Tineretului

1998

Capitolul I

Agathe Mertens plimbă o privire plină de mândrie asupra celor peste cincizeci de ziarişti din presa scrisă, din radio şi televiziune, veniţi până la *Halliday Inn* din parcul industrial Evere, aflat la periferia nord-est a Bruxelles-ului, la o aruncătură de piatră de cartierul general NATO.

Pentru o fostă secretară a Organizaţiei Atlanticului de Nord, era o glorie! Se aplecă spre microfonul plasat înaintea ei pe estrada de unde domina sala şi începu cu o voce vibrantă de satisfacţie:

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Sunt gata să vă răspund la toate întrebările asupra asasinatului comis împotriva primului ministru suedez, Olaf Palme, la cererea unei ramuri secrete a NATO, pe 28 februarie 1986.

Hărmălaia conversaţiilor se opri instantaneu. Agathe Mertens îşi tamponă discret pometii. Atmosfera era irespirabilă în mica sală de conferinţe pusă la dispoziţia ei de *Halliday Inn.* Sub spoturile televiziunii, în fumul nenumăratelor ţigări, plus căldura degajată de ziariştii îngrămădiţi, parcă s-ar fi aflat într-o saună.

Agathe Mertens fixă sala cu un zâmbet puţin forţat, aşteptând primele întrebări.

Această conferinţă de presă era o urmare a unui articol mare apărut cu două zile mai înainte în cotidianul bruxellez *Le Soir.* Într-un interviu foarte lung, Agathe Mertens, care fusese concediată din postul ei din NATO – secretară a *Executive Secretary* – afirmase, după ce-şi părăsise funcţiile, că deţinea secretul asasinării primului ministru suedez, Olaf Plame, comis cu unsprezece ani mai înainte, pe 28 februarie 1986, la Stockholm! Crimă rămasă neelucidată în pofida numeroaselor piste false, potrivit cărora poliţia suedeză îi acuzase succesiv pe kurzii din PKK-ul prosovietic, pe un dezechilibrat mintal suedez, pe croaţi, pe un terorist palestinian, Abu Nidal, pe iranieni, KGB-ul, pe negustorii de arme…

Pe vremea aceea chiar fusese arestat un suspect pe care soţia lui Olaf Palme, Lisbeth, aflată alături de el în momentul crimei, îl recunoscuse. Un anume Chris Peterson, un derbedeu drogat, care a fost judecat, declarat vinovat în primă instanţă ca în final

să fie achitat din lipsă de probe. Simpla mărturie a văduvei primului ministru, firesc bulversată, nu fusese suficientă în materie de justiţie, maxima latină *Testis unus, testis nullus*[1] îşi spusese cuvântul şi vălul căzu din nou asupra misterului asasinării lui Olaf Palme. Timpul a trecut şi din această dramă care a zguduit Suedia, ţară reputată pentru pacifismul ei, n-a mai rămas decât o placă de aramă încrustată pe trotuarul Bulevardului Sveadatan, la intersecţia cu Tunelgatan, acolo unde Olaf Palme fusese lovit de un unic glonţ de calibrul 357 Magnum, tras de aproape. Proiectilul îi sfâşiase aorta, ucigându-l instantaneu.

Şi iată că, după unsprezece ani, această crimă fără criminal revenea în actualitate datorită declaraţiei neaşteptate a Agathei Mertens.

În sală se ridică o primă mână. Un ziarist de la *Derniere Heure,* din Bruxelles.

— Doamnă Mertens, vă menţineţi afirmaţia că Olaf Palme a fost asasinat la cererea NATO?

— Absolut, răspunse tranşant Agathe Mertens. Cele două agenţii federale americane, CIA şi DIA[2], sunt cele care au evaluat iniţial capacitatea de periculozitate prezentată de primul ministru suedez. O fracţiune din CIA, ITAC[3] a aflat că Olaf Palme prevăzuse să facă o călătorie în Uniunea Sovietică la sfârşitul lui martie 1986 pentru a-l întâlni pe Boris Zagladin, responsabilul departamentului internaţional al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Scopul acestei întâlniri era de a obţine de la sovietici o declaraţie de intenţii privind recunoaşterea neutralităţii Europei de Nord, în schimbul demilitarizării Scandinaviei. Bineînţeles, sovieticii erau dispuşi să promită orice dacă ar fi obţinut ceea ce îşi doreau de patruzeci de ani!

Urmară câteva clipe de tăcere, după care un alt ziarist făcu remarca:

— Olaf Palme nu reprezenta decât Suedia, ţară deja neutră!

— Greşit, replică sec Agathe Mertens. De multă vreme Olaf Palme încerca să-i convingă pe vecinii Norvegiei şi danezi să părăsească NATO pentru a proclama neutralitatea Scandinaviei. Practic, reuşise să-i influenţeze. Ceea ce-i fusese cu atât mai uşor cu cât, Gorbaciov, noul preşedinte al Uniunii Sovietice, se

[1] Mărturie unică, mărturie nulă.

[2] Defense Intelligence Agency.

[3] Intelligence Threat Assessment Center.

bucura de o imagine mai bună în străinătate decât predecesorii lui.

— Această neutralizare a Scandinaviei ar fi fost gravă pentru NATO? întrebă un alt jurnalist.

— Foarte gravă, confirmă ea. NATO a fost creat în 1949, la începutul războiului rece, pentru a face faţă unei eventuale ofensive sovietice în Europa de Vest. Aşa precum ştiţi, e vorba de o alianţă militară între Statele Unite şi Europa de Vest, cu un comandament unic şi trupe americane staţionate în ţările participante. Flancul nord al NATO avea misiunea de a supraveghea mişcările submarinelor sovietice purtătoare de armament nucleare, operante plecând de la Murmans, singurul port sovietic neînghеţat tot timpul anului. Şi, de asemeni, mişcările trupelor sovietice de-a lungul frontierei finlandeze şi norvegiene. Dacă proiectul lui Olaf Palme şi-ar fi atins scopul, NATO ar fi devenit „oarbă” în această regiune, permiţând un atac surpriză.

Răspunsul fu urmat de o tăcere grea. „Imaginea” lui Olaf Palme făcea plauzibile acuzaţiile ex-secretarei NATO. Şi într-adevăr, ca preşedinte al partidului socialist suedez, apoi ca prim ministru între anii 1969-1976 şi 1982-1985, el n-a făcut niciodată un secret din convingerile sale prosovietice şi antiamericane. Tocmai fusese reales. Or, de ani de zile îşi înmulţise gesturile ostile faţă de America şi de NATO, opunându-se desfăşurării în Europa a rachetelor Pershing II, în pofida formidabilei ameninţări sovietice. Era de partea tuturor mişcărilor de eliberare sponsorizate de Uniunea Sovietică, începând de la Swapo din Namibia până la Sandinişti din Nicaragua. Bineînţeles, a susţinut Cuba şi Vietnamul de Nord. A primit în Suedia pe dezertorii americani şi a comparat bombardamentele din Hanoi cu masacrul hitlerist din Oradour-sur-Glane!

Toate aceste luări de poziţie erau orientate întotdeauna în acelaşi sens: susţinerea constantă a Uniunii Sovietice. Astfel, toţi experţii Informaţiilor îl considerau ca pe un „tovarăş de drum”, unul dintre numeroşii agenţi ai URSS, un zelos stipendiat sau un naiv al comunismului. Cei pe care Lenin îi numea „idioţi utili”.

— Deci CIA a fost cea care a comis asasinarea lui Olaf Palme? întrebă un corespondent al lui Spiegel.

— Nu, replică imediat Agathe Mertens. O celulă secretă a NATO, SOPS-ul – Special Operation Planning Staff – a pus totul la punct. Numărul de cod al acestei operaţiuni era *Yggdrasil.* Era

vorba de eliminarea fizică a lui Olaf Palme. Potrivit surselor mele, a fost lichidat de un ucigaş profesionist, fost membru al Savak[4], recuperat de CIA pentru acţiuni murdare în Liban, pe durata războiului civil. Acest om ar fi primit în Suedia ajutorul membrilor reţelei Gladio.

— Ce este Gladio? întrebă imediat corespondentul ziarului *El Pais.* Agathe Mertens nu întârzie cu răspunsul, dând lămuriri ca un profesor plin de răbdare.

— Reţeaua Gladio era o structură secretă destinată să organizeze rezistenţa în cazul în care Armata roşie ar fi invadat Europa. Dezvoltată în Scandinavia, inclusiv Suedia, deşi această ţară nu era membră NATO, cuprindea militari, poliţişti şi militanţi ai mişcărilor anticomuniste. În terminologia NATO căpătase denumirea de „reţea stay-behind”[5]. A fost creată în anii 50, n-a trecut niciodată la acţiune, dar rămânea în fiecare ţară un nod dur.

O nouă tăcere, ruptă de corespondentul BBC.

— Care sunt sursele dumneavoastră, doamnă Mertens?

Agathe Mertens trase adânc aer în piept, ceea ce-i umflă sânii şi aşa voluminoşi şi răspunse:

— Sunt mai multe. Mai întâi un funcţionar din ITAC, pe care l-am întâlnit aici, la Bruxelles şi care era la curent cu numeroase operaţiuni secrete puse la cale de americani. El mi-a vorbit pentru prima dată de *Operaţiunea Yggdrasil,* explicându-mi cum a fost ea pregătită. Graţie informaţiilor sale, am scotocit prin arhivele „clasate” ale NATO şi am descoperit dovezi scrise ale *Operaţiunii Yggdrasil.* Documente pe care vi le voi pune la dispoziţie acum!

Ridică un teanc de fotocopii, acte interioare ale NATO, purtând ştampila „Cosmic” sau „Top secret”.

— Cine e acest funcţionar al ITAC? întrebară într-un glas mai mulţi ziarişti.

Agathe Mertens lăsă să se scurgă câteva secunde de tăcere mai înainte de a răspunde cu o voce limpede:

— Georges Cromwell. Şi-a dat demisia din ITAC în 1994.

— Unde se află la ora actuală?

Întrebările izbucneau din toate colţurile.

— S-a retras la Boca Raton, în Florida, replică Agathe Mertens cu un glas puternic, pentru a acoperi gălăgia creată.

---

[4] Poliţia politică a şahului iranian.

[5] În sens strict, ariergardă.

— Şi acum?

— E mort, articulă ea cu gravitate. *Oficial* de o criză cardiacă. Acum trei săptămâni. După ce mi se confiase că se temea pentru viaţa lui. Aceasta e una din raţiunile pentru care m-am decis să vorbesc. N-aş vrea să sfârşesc ca el.

O tăcere de moarte urmă declaraţiei ex-secretarei. Opiniile ziariştilor erau împărţite între scepticism faţă de această istorie rocambolescă şi tulburare datorată preciziei acuzaţiilor Agathei Mertens. Corespondentul *La Stampa* rupse tăcerea.

— Nimeni altcineva în afară de Georges Cromwell n-ar mai putea să vă confirme acuzaţiile?

Agathe Mertens ridică din nou documentele pe care le distribuise jurnaliştilor.

— Citiţi totul aici! rosti ea. Veţi găsi numele unui general suedez, membru în Gladio, generalul Brunns, care a fost amestecat în *Operaţiunea Yggdrasil*. El e încă în viaţă.

După ce dădu şi această lovitură finală, ea se ridică îşi netezi rochia care se mula peste un piept, în mod cert susţinut de o armătură puternică, dar încă orgolios, îşi adună hârtiile şi exemplarul ziarului Soir, care titra pe opt coloane: „Olaf Palme a fost asasinat de către NATO?”. În momentul în care se pregătea să coboare de pe estradă, un ziarist ridică mâna şi întrebă în engleză:

— Mrs. Mertens, sunt corespondentul lui *New York Times* la Bruxelles. L-am sunat în dimineaţa asta pe şeful biroului de presă NATO, Mr. Jamie Shea, pe tema interviului dumneavoastră. El dezminte cu fermitate toate afirmaţiile pe care le-aţi făcut. Consideră toată această istorie ca pe o invenţie rocambolescă. Ce aţi avea de răspuns?

Agathe Mertens se uită la ziaristul american cu ochii ei albaştri şi răspunse cu un râs vesel:

— Doar n-o să vă închipuiţi că au să recunoască! Citiţi documentele pe care vi le-am pus la dispoziţie şi continuaţi ancheta. Fiţi curajos! Nu-i pentru prima dată când NATO minte. (Apoi se adresă celor din sală cu un glas vibrând de satisfacţie). Mulţumesc tuturor că aţi venit! Vreau să cred că nu v-aţi pierdut timpul. Iar acum, poftă bună!

În vreme ce ziariştii se retrăgeau, Agathe Mertens coborî de pe estradă, arborând un surâs încântat. Cei cincizeci de ani ai ei îngreunaţi de vreo douăzeci de kile în plus, depuse în special pe picioarele solide în ciorapi negri, părul prea blond, trăsăturile

puţin deformate de surplusul adipos, nu-i afectau zâmbetul de femeie cochetă. Îţi dădeai seama că gura ei mare, prea machiată nu dorea decât să-şi reia serviciul.

Alfred Jonnart, ziaristul de la *Soir,* care-i luase interviul, o aştepta în josul estradei.

— Bravo! Ai fost formidabilă! îi spuse trăgând-o după el.

Cu barba, aspectul neglijent şi statura masivă părea un neisprăvit de periferie. Înaintea conferinţei de presă, nu se prea simţise în largul lui. Bineînţeles, nu punea la îndoială istoria Agathei Mertens, altminteri nu şi-ar fi îndemnat ziarul s-o publice. Ştia că ea afişase dintotdeauna opinii pacifiste şi neutre. Dar nu-i mărturisise redactorului său şef că Agathe Mertens fusese ani de-a rândul metresa lui, deşi într-un mod intermitent. De altfel, datorită acestei legături ea devenise „sursa” lui din sânul NATO. O întâlnise cum nu se putea mai simplu în timpul unei conferinţe de presă şi şi-a făcut-o amantă fără prea multe dificultăţi. Graţie acestui contact, devenise la ziarul lui specialistul NATO. Relaţia cu Agathe Mertens se îmbogăţise cu convingeri politice comune, opinii mai curând de stânga şi pacifiste, net antiamericane. În ochii lor, NATO era o maşină de război montată de americani pentru ameninţarea ţărilor pacifiste din blocul sovietic. Evident, după căderea Zidului Berlinului şi sfârşitul războiului rece, totul se cam demodase.

Până ce, în 1997, NATO reveni pe primele pagini ale mass-mediei. Ceea ce era de neconceput cu zece ani mai înainte, se producea acum! Fostele satelite ale Uniunii Sovietice, ca Polonia, Cehia şi Ungaria erau pe cale să intre în NATO! Din care cauză, evident, Moscova scrâşnea din dinţi. Iată de ce revelaţiile fostei secretare avuseseră asemenea ecou.

În siajul lui Alfred Jonnart, Agathe Mertens, imperială, cu capul sus şi bustul agresiv, străbătea mulţimea ziariştilor, cu un zâmbet mecanic lipit de buzele ei groase. Un jurnalist dădu fuga spre ea:

— Doamnă Mertens, ştiţi cumva ce înseamnă *Yggdrasil?*

— Da. Era denumirea unei mişcări studenţeşti suedeze de extremă dreaptă, prin anii 20.

Ea îşi continuă drumul, intrând în coridorul rece al *Halliday Inn.* Alfred Jonnart o luă de braţ.

— Vino, făcu el, să luăm prânzul împreună.

Maşina lui, Golf, era garată în parchingul hotelului. Merseră în lungul unui lan de porumb din apropierea localului mai înainte de

a coti la dreapta pentru a da în şoseaua Leopold III, care ducea spre Bruxelles. Cu câţiva ani în urmă, aici era ca la ţară, apoi se ivi o vastă zonă industrială, înglobând instalaţiile NATO, care se întindeau pe toată suprafaţa comunei Evere, aflată la vreo zece kilometri de centrul oraşului Bruxelles.

Alfred Jonnart trecu prin faţa cartierului general al Alianţei atlantice, care ocupa mai multe hectare în lungul şoselei Leopold III. Mica lui maşină era invadată de parfumul somptuos al Agathei Mertens. Folosea Shalimar. În ciuda siluetei ei prea planturoase, îi făcea mereu plăcere să seducă iar pieptul ei voluminos înflăcăra imaginaţia micilor funcţionari.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La *Cygne Noir,* o anunţă cu mândrie ziaristul. Plăteşte ziarul.

Era unul dintre cele mai bune restaurante din Bruxelles, chiar alături de Grand Place.

*

* *

Agathe Mertens îşi goli dintr-un foc paharul de Château Latour 1982. Erau la a doua sticlă, după ce începuseră, ca aperitiv, cu Taittinger Comtes de Champagne, alb 1989, care însoţea somonul afumat a la Petrossian. Ex-secretara NATO bea nu se încurca. Alfred Jonnart se juca distrat, cu un cocoloş de pâine, după ce îşi terminase porţia de momiţe. Aprinse o Gauloise blonde, cu o brichetă Zippo nou nouţă purtând efigia mascotei cupei mondiale de fotbal şi spuse:

— Va trebui să răspund la o sumedenie de întrebări, acum când problema a căpătat atâta importanţă. S-ar cuveni să-mi spui ceva mai multe despre Georges Cromwell.

Agathe Mertens luă la rândul ei pachetul de Gauloises blondes, lăsat pe masă, aprinse una şi comandă chelnerului un Defender Success *on the rocks,* în vreme ce ziaristul se mulţumea cuminte cu un ceai „Tante Irina” al lui Petrossian cu gust rusesc.

— Aşa-i confirmă ea. E vorba de un înalt funcţionar din DIA, venit aici în misiune pentru o lună. L-am întâlnit în biroul Secretarului Executiv. Imediat a încercat să mă seducă şi am ieşit împreună.

— Cum de avea acces la acest gen de informaţii?

— În cadrul DIA, el lucrase la ITAC. Ţi-am spus.

Alfred Jonnart continuă cu o voce insistentă:

— Şi de ce ţi-a vorbit tocmai ţie?

Agathe Mertens nu se pierdu cu firea.

— Era montat în seara aceea. Făcusem turul barurilor de pe bulevardul Louise. Simţea nevoia să vorbească. Operaţiunea asta *Yggdrasil* îl dezgustase, dar o ţinea în secret, îi era chiar frică.

— De ce anume?

Agathe Mertens făcu un gest expresiv, mimând un pistolet cu degetele.

— Poc! Poc! făcu ea. Două gloanţe în cap.

— Şi cu toate astea ţi-a vorbit…

Fosta secretară îşi plecă fruntea în faţa paharului gol.

— Da, admise ea, dar devenisem prieteni cu adevărat…

— Te-ai culcat cu el?

Ochii de cobalt ai Agathei scânteiară. Cu o voce de stentor, care făcu să se întoarcă oamenii de la masa alăturată, rosti:

— Ia zi, sper să nu-mi faci o scenă de gelozie! Eu nu te întreb când îţi regulezi nevasta…

Alfred Jonnart se înroşi până în vârful urechilor şi spuse încet:

— Bine, e-n regulă! Puţin îmi pasă. Vreau numai să fiu sigur, înţelegi? Pentru că, după conferinţa de presă de azi, NATO va reacţiona. Trebuie să fiu beton când afirm ceva…

Articolul din *Soir* fusese deja preluat în Franţa şi în Germania. Riscau să aibă loc şi alte ecouri. Agathe Mertens aşteptă ca garsonul să-i servească vinul pentru a spune pe un ton mai conciliant:

— Nu te teme. Tot ce ţi-am spus e adevărat. După plecarea lui Georges Cromwell, am început să scotocesc prin arhive, când făceam ore suplimentare. Aveam acces peste tot, chiar şi la seiful personal al directorului securităţii. Acolo am găsit documentele pe care ţi le-am dat. Avea un întreg dosar intitulat *Yggdrasil.* Nici măcar nu ţi-am spus tot. Până şi azi îmi mai amintesc câte ceva.

— Ce anume? întrebă îngrijorat ziaristul.

— Ceva tare ciudat. O telegramă expediată unui parlamentar american, un tip cu un nume italienesc. Suna aşa „Arborele suedez va cădea”. Arborele suedez era Olaf Palme. Sunt nişte asasini, concluzionă ea pe un ton plin de convingere. De altfel, Georges Cromwell era dezgustat. Ştia prea multe. Şi el şi-a dat demisia.

— Tu nu ţi-ai dat demisia, o corectă ziaristul cu o voce dulce. Pe tine te-au dat afară…

— Mda, admise ex-secretara. Ticăloşii îmi promiseseră că mă mai ţin trei ani. Dar şeful personalului dorea să angajeze o tinerică pe care o călărea... Vrei ceva la desert? Eu iau un profiterol.

NATO, deşi o structură militară, folosea mai multe sute de belgieni. La securitatea exterioară, la controlul accesului. În jur de două sute pentru întreţinere şi vreo două sute cincizeci de secretare, obligatoriu bilingve. O mană cerească pentru o ţară atinsă de şomaj. Fiecare angajat dispunea de o insignă roşie de identitate, eliberată de către serviciul de securitate.

În timp ce Agathe Mertens îşi termina profiterolul, Alfred Jonnart notă numele lui Cromwell, fostul agent DIA. Agathe Mertens spunea adevărul. Totul se lega. Motivările ei poate că nu erau chiar aşa de nobile precum pretindea – dezgustul inspirat de o crima politică – dar faptul nu avea importanţă. Nu era pentru prima oară în istoria lumii când o funcţionară concediată se răzbuna.

El avea să beneficieze de această răzbunare. Dacă va trata abil problema, ar putea fi eventual trimis de Soir la Stockholm. Pentru a-l întâlni pe generalul Brunns. Întrebă timid:

— Nu ştii nimic mai mult în legătură cu tipul care l-a împuşcat pe Olaf Palme?

— Iranianul ăla din Savak? făcu Agathe Mertens, terminând de lins ciocolata profiterolului. Nu, dar Georges îi cunoştea numele. S-ar părea că trăieşte în Beirut, sau prin partea locului.

Cerând nota de plată, Alfred Jonnart îi aruncă o privire ascuţită.

— Şi, ţie nu ţi-e frică?

Ea ridică din umeri.

— Am spus tot ce ştiam. În fine, aproape tot. Sunt foarte mulţumită că pot să le fac necazuri ticăloşilor de americani. M-au exploatat destul. N-au să îndrăznească.

— La cine te referi?

— La cei care au pus la cale atentatul. Ei sunt mereu aici, în umbră, să-şi ticluiască murdăriile.

Cu gestul ei maşinal şi obişnuit îşi netezi rochia pe sânii mari, adresându-i lui Alfred Jonnart o privire directă, puţin umedă.

— Mă conduci acasă sau iau un taxi?

— Te conduc.

*

* *

Strada Fernand-Leger, din Evere, era mărginită de case triste cu două etaje şi cu acoperişul din ardezie. Ferestre pătrate, faţade alburii. Ca din prefabricate. Evere, periferie dormitor, adăpostea populaţia care muncea în întreprinderile industriale din împrejurimi. Agathe Mertens, care moţăise cât durase drumul, se trezi brusc când Alfred Jonnart opri în faţa numărului 24.

— Hai vino, să-ţi ofer ultimul pahar.

Ieşi din maşină fără să-i mai aştepte răspunsul. Ziaristul o urmă până într-un mic apartament pe care ea îl ocupa la parter. Două camere mici, sufocate de bibelouri ieftine, scăldate într-un ecleraj indirect şi în miros de varză. Trecu un camion şi geamurile începură să vibreze. Agathe Mertens îşi aruncă poşeta pe o canapea şi eliberă un suspin adânc.

— Tare-s mulţumită că totul s-a terminat!

Se întoarse spre ziarist, adresându-i un zâmbet parşiv.

— Tu nu?

— Ba da, făcu Alfred Jonnart. Ai fost formidabilă!

Femeia se apropiase de el mai să-l atingă, ochii ei albaştri strălucind de o lumină lubrică. În penumbră, părea mai tânără şi Alfred Jonnart simţi brusc nişte furnicături plăcute de-a lungul coloanei vertebrale. Exact aşa se întâmplase atunci când se întâlnise pentru ca ea să-i vorbească despre operaţiunea *Yggdrasil.*

Agathe Mertens se sprijini de el cu bazinul înainte. Cu ochii în ochii lui, îi puse amândouă mâinile pe cămaşă şi-i apucă mameloanele, frecându-le între degete. În acelaşi timp, o limbuţă rozioară se strecură printre buzele groase, ca un şarpe ademenitor şi alunecă în gura ziaristului, începând să se agite ca un animal prins în cursă.

Alfred Jonnart demară ca la formula unu. În pofida aspectului ei fizic, Agathe Mertens rămăsese aceeaşi dezmăţată inventivă. Simţi că ia foc, deşi ideea de a o omagia pe cea denumită de el în secret „vaca grăsană” îi repugna. Senzaţiile lui imediate erau cert agreabile, dar urmarea…

Agathe Mertens respira din ce în ce mai repede. Privirea i se voală limba se retrase şi întrebă cu un glas răguşit:

— N-ai chef să te distrezi cu sfârcurile mele? Înainte îţi plăcea… Să ştii că au rămas aceleaşi.

Ziaristul îşi coborî ochii spre pieptul opulent. Agathe trebuie că purta un sutien ultralejer, fiindcă vârfurile sânilor făceau să

pleznească pânza. Ca un automat, îşi ridică mâinile şi le prinse între degete. Erau extraordinar de lungi şi de sensibile. Când începu să le ruleze, strângându-le tare, Agathe scoase un strigăt animalic.

— Ah, ce bine e! Continuă!

La rândul ei mângâia abil pieptul ziaristului. Cum cămaşa lui o împiedica, îi desfăcu nasturii şi-şi strecură mâna direct pe piele pentru o alintare mai precisă. Fără voia lui, Alfred Jonnart îşi apăsă pântecul de femeia grasă, într-o mişcare reflexă. Agathe îi adresă un zâmbet lubric.

— Ei, îţi place, porc ce eşti! Te trezeşti la viaţă?

Pentru a verifica, părăsi un mamelon şi-şi strecură mâna printre ei, apucând membrul întărit şi masându-l prin stofa pantalonului.

Se clătinau amândoi în picioare în mijlocul încăperii. Alfred Jonnart când îi răsucea sfârcurile lungi, când îi malaxa sânii graşi şi moi. Agathe începu să geamă.

— Nu te grăbi, ai să mă faci să juisez. Vreau să mă lingi.

Febril, ea îşi desfăcu partea de sus a rochiei, trase de sutien, descoperind nişte sfârcuri brune iţite în centrul unor aureole mari. Imperativă, ea lipi gura lui Alfred Jonnart de pielea-i caldă, în vreme ce degetele ei abile traseră de fermoar şi apucară membrul dezgolit, masturbându-l cu încetineală. Ziaristul închise ochii, temându-se de un singur lucru: „Numai de nu mi-ar cere să fac dragoste cu ea.”

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Agathe Mertens îl împinse spre o canapea mică.

— Vino aici, dragă, ai să te simţi mai bine! spuse ea cu glasul de stricată ordinară.

Nici nu apucă bine să se aşeze că ea îi şi trase în jos pantalonul şi îngenunchie în faţa lui. Membrul ziaristului, acum vertical, era cuprins între degetele Agathei. Aceasta îi dezveli extremitatea rubicondă.

— Să ştii că nu-mi mai aminteam să arate aşa de grozav, scânci ea. Eşti bine dotat!

Se aplecă şi îşi strecură sexul printre sânii voluminoşi. Alfred Jonnart era pe punctul să explodeze, atât era de formidabil contactul cu pielea ei caldă. Agathe se retrase şi îi întâlni privirea.

— Să nu mă uiţi! rosti ea.

Alfred Jonnart se linişti: ea n-avea de gând să se culce cu el.

Încercă să facă abstracţie de trupul ei îngrăşat, disimulat sub rochia lungă şi îşi reluă mângâierile, torturând cu brutalitate sfârcurile ascuţite, iar apoi malaxând cu toată mâna sânii opulenţi ai Agathei Mertens. Timp de câteva secunde nu se mai auzi decât respiraţia lor sacadată şi câteva gemete scurte. Privirea rătăcită a Agathei părea să privească în lăuntrul 6i. Ca un metronom mâna ei urca şi cobora de-a lungul membrului erect. Brusc, degetele ei se strânseră cu brutalitate, căscă gura într-un strigăt răguşit şi îşi dădu ochii peste cap. Pieptul ei părea să se dezumfle ca un balon.

— Ticălos ce eşti! îngână ea cu o voce slabă. M-ai dat gata!

Apoi gura ei se aplecă şi înghiţi sexul până la rădăcină.

Alfred Jonnart îi simţi limba dansând un balet îndrăcit asupra glandei hipersensibile, Agatha Mertens masturbându-l furios, de parcă întreaga ei viaţă ar fi depins de ce făcea. În acest regim, bărbatul simţi cum i se urcă seva din trup şi se încordă cu un horcăit răguşit, în vreme ce se vida în gura primitoare a Agathei.

— Dezmăţato, gemu el. Că pricepută mai eşti!

Cu gura plină, ex-secretara NATO nu-i răspunse. El avea impresia că îi aspirase până şi măduva spinării. Domol, gura dădu drumul sexului încă erect.

— Pleacă! strigă Agathe. Simt dorinţa să mă culc cu tine.

Deloc recunoscător, Alfred Jonnart sări în picioare şi-şi puse hainele în ordine cu o viteză demnă de elogii, ca să scape de o eventualitate atât de abominabilă… Pieptul partenerei lui se ridica cu greutate, iar una din mâini îi dispăruse sub rochia lungă.

— Te sun mâine, rosti Alfred Jonnart. Aş vrea să găseşti adresa unde locuia prietenul tău Georges la Boca Raton!

— Bine, am s-o caut, făcu Agathe Mertens cu un glas muribund. Când se instală la volanul maşinii lui, ziaristul încă mai era excitat. În ciuda celor optzeci de kilograme ale ei, Agathe îi procurase o plăcere sublimă. În plus, dacă îi mai comunica datele informatorului ei, faptul poate i-ar fi prilejuit o călătorie în Florida, pentru o anchetă asupra morţii lui Georges Cromwell.

Viaţa era frumoasă.

*

* *

Agathe Mertens ieşi din casă în trening, ceea ce o făcea să semene cu o balenă albă. Dar ei puţin îi păsa: era şapte dimineaţa şi era obişnuită să facă jogging în fiecare zi mai

înainte de a se duce la muncă. După „pensionarea” ei, continuase ca un automat.

O luă în sus pe strada Fernard-Leger şi coti la stânga pe bulevardul Jules-Bordet, care dădea în Leopold III. Traversă tocmai când semaforul trecu pe roşu, pătrunzând într-o alee separată de marele bulevard printr-o perdea de copaci: calea Fusee.

Abia aici ea începu să fugă, sânii ei zguduindu-se greoi. O luă în direcţia birourilor Digital, unde lucra fiica ei, Astrid. Fugea prin mijlocul drumului, cu gura deschisă. Parcursese vreo sută de metri când auzi în spatele ei o maşină. Fără să se întoarcă, se abătu puţin spre dreapta, făcând semn cu mâna maşinii să treacă.

Zgomotul motorului, care acceleră brutal, o determină să se întoarcă. Abia avu timp să Vadă capota şi marca unei maşini mari – Mercedes sau BMW – apoi, aripa dreaptă o izbi în şold cu o violenţă extraordinară, proiectând-o înainte.

Se lovi brutal cu capul de macadam. Cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi pierde cunoştinţa, avu timp să încerce o senzaţie cumplită. Maşina, în loc să caute s-o evite, era pe cale să-i treacă peste cap cu roata din faţă. Craniul îi trosni şi toată greutatea vehiculului îl zdrobi.

Nu mai trăia când maşina neagră se depărta pe aleea pe care o părăsi în faţa intrării NATO, semnalată prin şirul de taxiuri şi de steaguri, ca să se îndrepte spre Bruxelles cu o viteză rezonabilă.

Capitolul II

Titlul ziarului *Soir* se etala pe cinci coloane, cu litere grase: „O FOSTA SECRETARĂ A NATO MOARE DUPĂ DEZVĂLUIRI TULBURĂTOARE”!

Malko citi articolul care însoţea fotografia corpului, acoperit cu o pânză groasă, al Agathei Mertens. Martori oculari care circulau pe bulevardul Leopold III o zăriseră vag pe secretară răsturnată de o maşină mare de a cărei marcă nu era nimeni sigur. Închisă la culoare. Un număr de înmatriculare belgian uşor de recunoscut datorită cifrelor roşii, dar fără alte precizări. Agathe Mertens fusese lovită în şold, proiectată la pământ, după care maşina a călcat peste ea. Fosta secretară NATO decedase pe loc de o fractură cranianã. Bineînţeles, şoferul n-a putut fi regăsit.

Partea a doua a articolului era consacrată dezvăluirilor făcute de Agathe Mertens mai înainte ziarului şi apoi în conferinţa ei de presă. Acuzaţiile ei îndreptate împotriva NATO pe tema morţii lui Olaf Palme erau reluate în detaliu. Într-un chenar se puteau citi dezminţirile indignate ale purtătorului de cuvânt NATO, Jamie Shea, care repeta că Alianţa nu avea nimic de a face cu crima comisă asupra primului ministru suedez şi, bineînţeles nici cu tragicul accident care o costase viaţa pe Agathe Mertens.

Malko lăsă ziarul pe biroul lui Thomas Jeankins, şeful secţiei Central Intelligence Agency din Bruxelles şi îşi ridică ochii spre american. Se simţea uşor şi bine dispus. Un soare primăvăratec strălucea deasupra oraşului, iar somptuoasa Alexandra, logodnica lui de totdeauna, venise cu el pentru o incursiune prin magazinele de dantele şi seturi de masă, în vederea reînnoirii lenjeriei castelului din Liezen. O părăsise cu regret cu o jumătate de oră mai înainte, excitantă ca niciodată, mulată într-un pulover care-i sublinia pieptul superb şi strânsă într-o fustă Alaya bej, incredibil de ajustată, din care apăreau picioarele ei lungi în ciorapi deschişi la culoare.

I-ar fi plăcut s-o răstoarne pe patul mare din *Hotel Amigo* înaintea întâlnirii stabilite la ambasada americană, dar Alexandra era vizibil grăbită să plece după cumpărături. A trebuit doar să se mulţumească strecurându-i mâna printre picioare. Fusta era aşa de strâmtă că n-a putut atinge decât cu vârful degetelor nailonul

mătăsos al chilotului. Încă îşi mai simţea palpitânde terminaţiile nervoase.

Îi veni brusc chef să se răzbune de această frustraţie pe şeful biroului CIA.

Cu chipul lui lung şi sever, părul cenuşiu lins pe părţi, aspectul posomorât şi pipa, Thomas Jenkins era caricatura funcţionarului incolor, inodor şi lipsit de gust. Malko îi adresă un zâmbet complice, plin de inocenţă.

— N-ar fi trebuit să faceţi aşa ceva chiar în apropierea NATO, rosti el cu o voce suavă. Se creează o legătură supărătoare.

Thomas Jenkins se înroşi dintr-un foc, ca un puştan surprins pe cale de a se masturba, îşi scoase pipa din gură, mut de oroare în faţa unei asemenea insinuări jignitoare. Bărbatul aflat în picioare lângă el, un colos roşcovan cu păr alb, trăsături cioplite din topor, ochi albaştri spălăciţi şi un accent din Sud, supărător, sări în sus:

— *Sir,* cred că nu…

Oscar Peck îl vedea pe Malko pentru prima oară. El era responsabil cu securitatea NATO. Un fost lucrător din FBI. Faţă de expresia lui ultragiată, Malko îşi spuse că nu se cuvenea să meargă cu gluma mai departe.

— *I was just pulling your leg*[6]*,* afirmă el. Evident, sunt convins că n-aveţi nici un amestec în acest regretabil… accident. Dar mă pun în locul tuturor acelora care au citit acest ziar şi care ar putea crede că…

— E o urzeală de minciuni abominabile! râgâi Thomas Jenkins care îşi regăsise vocea. Acuzaţii fără nici un fundament. O dezinformare bolnăvicioasă.

Începuse să se bâlbâie de furie. Imaginea pulpelor Alexandrei se estompă şi Malko îşi zise că era cazul să se abţină… Un telefon al biroului CIA din Viena îi ceruse cu trei zile mai înainte să dea o fugă la Bruxelles pentru o „consultare”. Nu prea avea încredere în cuvântul asta. Ultima lui „consultare”, de acum trei luni, îl dusese în Zair[7] plonjându-l într-un univers unde „se consulta” mai ales cu arme automate…

În avion citise despre afacerea Mertens, într-o relatare a ziarului *Kurier* din Viena. De altfel, majoritatea mass-mediei europene preluase această informaţie. Poate n-ar fi făcut-o dacă Agathe Mertens n-ar fi murit tragic a doua zi după conferinţa ei

[6] Glumeam.

[7] Vezi SAS nr. 128, *Adio Zair.*

de presă. În ciuda dezminţirilor indignate ale lui Thomas Jenkins, nu toată lumea considera NATO ca pe o organizaţie plină de morală şi de civism, incapabilă de manipulări întortocheate.

Se întoarse către Oscar Peck.

— Mister Peck, fiindcă sunteţi sigur – şi bine plasat pentru a fi – dacă nimic nu-i adevărat din toată povestea asta, de ce nu lăsaţi lucrurile să se liniştească?

Thomas Jenkins răspunse în locul lui:

— Pentru asta! rosti el întinzându-i lui Malko un teanc de documente.

Malko deschise clasorul. Conţinea vreo treizeci de articole decupate din diferite ziare europene, toate ca o reacţie a crimei probabile căreia îi căzuse victimă fosta secretară NATO! Bineînţeles, nimeni nu acuza făţiş Alianţa, dar simplul fapt de a le pune alături nu constituia o bună propagandă.

Şeful biroului CIA rosti cu o voce mai calmă:

— Înainte de a face apel la dumneavoastră, am cerut părerea lui Langley. Şi prima mea intenţie a fost aceeaşi, să nu reacţionez decât printr-un simplu comunicat, ceea ce am şi făcut. Dar Washington-ul e intrigat de această afacere.

— Intrigat?

Americanul trase puţin din pipă, jucându-se cu bricheta Zippo cu sigla CIA. Fiecare administraţie americană poseda aşa ceva, cu sigla ei specifică.

— Da. Moartea brutală a acestei femei a sporit impactul acuzaţiilor sale. Dacă ar fi fost încă în viaţă, am fi lăsat lucrurile să se taseze. Nu-i pentru prima dată că NATO e acuzat de crime abominabile, ca şi *Company*. Noi am vrut să-l asasinăm pe Castro, pe preşedintele Guatemalei, pe colonelul Khadafi, pe Amin Dada, ca să nu-i enumăr decât pe câţiva. Dar în acest moment avem un motiv deosebit de a nu oferi duşmanilor noştri nici un aspect vulnerabil.

— Care ar fi acela? întrebă Malko jucându-se şi el cu un Zippo purtând armele sale şi gândindu-se când va putea s-o reîntâlnească pe Alexandra.

— Anul acesta e anul lărgirii NATO spre anumite ţări din est, reluă Oscar Peck pe un ton solemn. Dorim ca organismul nostru să ofere o imagine transparentă, ireproşabilă. Cele trei ţări vizate – Polonia, Cehia şi Ungaria – nu ne-au dat încă răspunsul lor *definitiv.* Ştim că ruşilor nu le cade bine această lărgire, deşi n-o pot împiedica. N-are rost să ne expunem unor critici din partea

lor. Îl şi văd pe preşedintele Elţîn condamnându-i pe polonezi sau pe cehi că vor să se afilieze unei organizaţii de asasini…

Tăcu. Un înger trecu în zbor cu direcţia est drapat într-o probitate candidă. Iată de ce Washington-ul reacţionase cu atâta vigoare la această afacere de fapt banală.

— Bun, spuse Malko, ce aşteptaţi de la mine?

O să fie măcar o schimbare faţa de Zair unde descurcase, doar cu câteva luni în urmă, conspiraţia sumbră a unor vechi mobutişti. Aici, cel puţin, se afla într-o ţară civilizată. Oscar Peck îşi netezi frumosul păr alb tuns perie şi spuse, plecându-se înainte:

— Langley vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră. Eu aş fi vrut să apelez la FBI, dar domnul Jenkins a decis altfel. Sper să nu ne decepţionaţi. Vrem să ştim cine a ucis-o pe Agathe Mertens. Şi în subsidiar, de ce a lansat ea această istorie dementă.

Malko îi aruncă o privire oblică.

— Mai întâi de toate, observ că nu acordaţi încredere poliţiei belgiene, de ce?

— Corect, rosti sec Thomas Jenkins. Sunt nuli. Vreţi să vă întocmesc o listă de cazuri importante neelucidate până în ziua de azi? De la ucigaşii din Brabant, de care v-aţi ocupat de altfel[8], până la cazul Dutroux? Bineînţeles, am avut un contact cu ei. Jandarmeria regală consideră că ar fi vorba de un accident urmat de un delict de fugă de la locul faptei. Cu alte cuvinte, n-au de cât să se agite. Nu ştiu nici cine e şoferul şi nici numărul maşinii care a lovit-o pe Agathe Mertens. Şi peste zece ani am rămâne în acelaşi loc.

Malko nu vedea cum, el, debarcat în ajun la Bruxelles, s-ar putea descurca mai bine decât un serviciu al poliţiei locale. Într-adevăr, nu trebuia să pornească cercetările din punctul acesta clasic.

— Cine era Agathe Mertens? întrebă el.

Oscar Peck trase o fişă din servieta lui şi-şi puse ochelarii pe nas.

— Agathe Mertens era secretară în NATO de douăzeci şi trei de ani, anunţă el. A urcat diferite trepte până la secretariatul executiv. A fost concediată pe 30 iunie.

— De ce?

Directorul securităţii din NATO păru stânjenit.

---

[8] Vezi SAS nr. 92, *Ucigaşii din Bruxelles.*

— De câteva luni, Agathe Mertens nu mai corespundea. Venea adesea cu întârziere la serviciu, câteodată cam prea băută şi se înţelegea foarte rău cu noul ei şef, domnul Jim Morney. S-ar părea chiar că-i făcuse unele avansuri. Omul ni s-a plâns. Am convocat-o pe Agathe Mertens, care s-a dovedit foarte grosolană, pretinzând că el fusese cel vinovat de *„sexual harassement”.* Ceea ce pare puţin probabil, adăugă el diplomatic, dat fiind aspectul fizic al amândurora.

— Şi atunci? întrebă Malko, care începuse să se plictisească ascultând aceste mărunte obscenităţi administrative.

— Am hotărât s-o concediem pe doamna Mertens, anunţă Oscar Peck, în condiţii foarte generoase. Noi consideram că împreună cu îndemnizaţia de prepensionare era OK. De altfel, ea părea să ne accepte condiţiile.

Încântătoarea naivitate americană.

— Şi din punct de vedere profesional?

— N-am mare lucru să vă spun. Ştiam că avea o legătură cu acest ziarist de la *Soir,* Alfred Jonnart. Că era probabil metresa lui. Dar informaţiile publicate de el până acum nu erau jenante.

— N-a fost acroşată niciodată de către vreun serviciu străin?

Oscar Peck scutură din cap.

— După câte ştiu eu nu. Nu există aşa ceva în dosarele noastre.

— Şi documentele pe care le-a distribuit ea presei?

Thomas Jenkins luă cuvântul urgent.

— Sunt nişte pagini smulse din actele interne ale NATO, care fac efectiv aluzie la problemele ridicate de Suedia în 1985, datorită prozelitismului ei de neutralitate. Dar documentul principal, cel care prevedea o acţiune împotriva lui Olaf Palme, este un fals.

— Cum de puteţi face această afirmaţie? întrebă imediat Malko.

Americanul se ridică, ţinând o pagină de arhivă marcată cu ştampila COSMIC TOP SECRET şi îşi puse degetul pe dată.

— Priviţi data de pe margine: 10/7. Pe zece iulie 1985 a avut loc o reuniune la care a participat amiralul suedez Aldernon. Or, acesta din urmă era bolnav de patru luni. În imposibilitate de a se deplasa…

Malko se uită la documentul cu antet SOPS.

— Ce înseamnă SOPS?

— *Special Operations Planning Staff,* răspunse Oscar Peck. O

structură care studiază problemele dificil de a fi girate şi care necesită „răspunsuri” pertinente.

— Şi atunci ITAC?

De data aceasta răspunse Thomas Jenkins.

— E o parte a DIA: *Intelligence Tactical Assessment Center* Lucrăm mult împreună cu ei…

— Îmi dau seama, spuse Malko. Deci, aceste documente sunt nişte falsuri?

— N-am reuşit să găsim originalele, afirmă Oscar Peck. Dar oricum, ele nu fac aluzie la un eventual asasinat al lui Olaf Palme. Ci, numai la problemele ridicate de neutralitatea militantă a Suediei, care încerca să antreneze şi alte ţări din zonă pentru a se retrage din NATO. E vorba de o chestiune de politică deschisă. Nu de un complot.

— Este exact că, dacă Olaf Palme ar fi putut determina Norvegia şi Danemarca să se retragă din NATO, Alianţă ar fi avut mult de suferit?

Thomas Jenkins încălzi mai întâi metalul brichetei înainte de a da un răspuns.

— În mod sigur, recunoscu el până la urmă. Staţia de ascultare situată în nordul Norvegiei permite urmărirea submarinelor sovietice purtătoare de armament nuclear, care îşi au baza în peninsula Kola, la Murmansk. O dată această staţie închisă, flancul nordic al Alianţei atlantice ar deveni orb… Evident, toate astea azi ne fac să zâmbim. Dar în 1986, Zidul Berlinului nu căzuse încă şi Uniunea Sovietică era mereu ameninţătoare.

— Şi această operaţiune *Yggdrasil,* la care se referă unul dintre documentele NATO folosite de Agathe Mertens?

— Eu n-am auzit vorbindu-se niciodată, afirmă Oscar Peck.

— Nici eu, sublinie Thomas Jenkins.

Tăcere. Oscar Peck scoase un pachet de Gauloises blondes din buzunar şi aprinse una. Malko privea prin fereastră cerul de un albastru nespus de frumos. Această afacere nu era chiar aşa de simplă cum ar fi putut părea la prima vedere. Că o secretară concediată a vrut să se răzbune, era ceva mai mult decât banal. Dar asta nu explica tot.

— Dacă aceste documente sunt nişte falsuri, remarcă el, trebuie că au fost fabricate de cineva… Credeţi că Agathe Mertens ar fi avut capacitatea?

Această întrebare capcană fu urmată de ti nouă tăcere. Oscar Peck, după o privire aruncată şefului CIA, recunoscu în final:

— Nu cred să fi avut ea posibilitatea.

— Deci, trase concluzia Malko, Agathe Mertens n-a acţionat singură. După opinia mea, acest gen de manipulări nu poate fi executat decât de un mare serviciu de spionaj... Or, Mr. Peck afirmă că Agathe Mertens nu a fost niciodată contactată de servicii străine.

— Eu am spus că nu detectasem aşa ceva, îl corectă acru patronul securităţii din NATO. Nu pot afirma sută la sută că n-ar fi fost aşa. De altfel, pe vremea aceea nu eram la Bruxelles, ci încă la FBI.

— E o treabă foarte murdară, sublinie Thomas Jenkins. Organismele citate în aceste documente există în mod real, ITAC ca şi SOPS. Dar n-au activităţile atribuite de Mrs. Mertens. ITAC face contraspionaj iar SOPS analizează împrejurimile NATO pentru a decela pericole potenţiale. Foarte exact mai este şi faptul că primul-ministru suedez Olaf Palme nu se număra printre prietenii noştri...

Era un mod de a zice mai puţin, pentru a da de înţeles mai mult.

Malko se uită la unul dintre documentele furnizate de către Agathe Mertens în timpul conferinţei de presă. O telegramă expediată de ambasadorul Statelor Unite din Stockholm către State Departement, în octombrie 1985. Textul era explicit: „Referitor Flanc Nord al NATO / Agenda primului-ministru suedez / Un contact la biroul PMS a permis să cunoaştem planurile acestuia care intenţiona să facă o călătorie în Uniunea Sovietică în primul trimestru 1986. E vorba să obţină de la sovietici o compensaţie fără echivoc la eventuala retragere a Norvegiei şi Danemarcei din NATO.”

— Această telegramă e autentică? întrebă el.

Thomas Jenkins răspunse imediat.

— Cred că da. A fost confirmată de *State Departement.*

— Cum de Agathe Mertens a luat cunoştinţă de ea aici, la Bruxelles? se miră Malko.

O tăcere grea. Oscar Peck trase îndelung din ţigară mai înainte de a răspunde:

— Şi eu mi-am pus această întrebare. Aş avea un răspuns posibil. Studiind dosarul de securitate al Mrs. Mertens, am avut confirmarea faptului susţinut de ea. A venit în contact cu un lucrător DIA în misiunea la Bruxelles în 1992, Georges Cromwell.

— Un contact profesional? întrebă Malko.

— Nu, făcu înţepat, fostul din FBI. Strict particular.

— Deci, Georges Cromwell i-ar fi putut comunica aceste informaţii?

Oscar Peck îşi lăsă capul în jos.

— DIA a fost foarte decepţionată de atitudinea lui Georges Cromwell.

— Adică?

Oscar Peck se oţărî şi mai mult.

— Georges Cromwell şi-a dat demisia în 1994. Prin aceasta şi-a încălcat datoria de a fi rezervat, denunţând în conferinţe de presă sau diferitelor ziare americane anumite operaţiuni „imorale” comise de agenţia lui. A apărut în postura de a avea opinii ultraliberale, incompatibile cu misiunile sale.

Cu alte cuvinte, unul de stânga. CIA mai cunoscuse astfel de aventuri.

— Georges Cromwell fusese la post în Beirut, continuă Oscar Peck. Probabil că el i-a povestit doamnei Mertens acea istorie absurdă cu ucigaşul iranian plătit, care lucra pentru CIA.

Un înger trecu în zbor acoperindu-şi faţa. Ca şi când marile agenturi n-ar fi recurs niciodată la soluţii expeditive pentru rezolvarea anumitor probleme delicate.

— Ar fi interesant să stau de vorbă cu el, fu de părere Malko.

Şeful securităţi NATO începu să semene cu „Droopy” căţelul trist din desenele animate ale lui Tex Avery.

— E mort de trei săptămâni, spuse el. A avut o criză cardiacă pe aeroportul Jacksonville, din Florida. N-a mai putut fi reanimat.

— O adevărată criză cardiacă? nu se putut împiedica Malko să nu întrebe.

Faţă de privirile încruntate ale americanilor nu mai insistă. O să ajungă să fie şi el catalogat drept de stânga.

Thomas Jenkins trase adânc aer în piept.

— Se impune cu stringenţă elucidarea circumstanţelor morţii Agathei Mertens, rosti el pe un ton peremtoriu. Aceasta e singura modalitate de a opri definitiv toate interpretările eronate. Altminteri ea va preocupa presa luni de zile, iar imaginea NATO n-ar avea decât de suferit.

— În ce mod?

— Este o persoană care trebuie interogată: fiica ei, Astrid. N-am vrut s-o contactez eu. Poate ştie ceva. Locuia împreună cu mama ei.

Malko aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind.

Douăsprezece, avea tot timpul s-o întâlnească pe Alexandra.

*

* *

Strada Fernand-Leger din Evere respira tristeţea periferiilor modeste. Malko îşi parcă maşina Audi, închiriată, în spatele unei semiremorci şi se îndreptă spre numărul 21. Aşteptase sfârşitul zilei pentru, a fi sigur că o găseşte acasă pe fiica Agathei Mertens. Ceea ce-i oferise o după-amiază de destindere în compania Alexandrei. Hoinăriseră prin toate magazinele elegante de pe bulevardul Louise, privind în treacăt ultimele creaţii de arhitectură interioară ale lui Claude Dalle, într-o mare galerie de decoraţiuni, pentru a reveni la *Amigo*, unde îşi petrecuseră plăcut restul după-amiezei.

Sună şi auzi nişte paşi: tocuri înalte care maltratau parchetul. Uşa se deschise dintr-o smucitură. Malko zări în penumbră o blondă înaltă, cu un piept impozant, o Junonă mulată într-un pulover vernil şi o fustă care n-o costase prea scump dacă o cumpărase la metru. Coapse şi picioare puternice, escarpenuri. Un metru optzeci fără doar şi poate.

— Ce doriţi? întrebă ea pe un ton neîncrezător.

— Dumneavoastră sunteţi Astrid Mertnes?

— Da. De ce?

Tânăra femeie nu părea deloc hotărâtă să-l poftească înăuntru.

— Anchetez moartea mamei dumneavoastră, anunţă el cu glasul cel mai blând. Aş putea intra?

Privirea albastră se stinse brutal.

— Faceţi parte din Securitate?

— Nu, lucrez pentru…

Privirea albastră începu să bată în negru.

— Sunteţi unul dintre acei ticăloşi de americani care au ucis-o pe mama! se lansă Astrid Mertens.

Fără a aştepta răspunsul lui Malko, se răsuci pe călcâie, iar el abia avu timp să facă un pas în interior.

Astrid Mertens reveni în antreul minuscul ţinând zdravăn în mâini o puşcă. Cu ochii arzând de furie ea propti cu violenţă capătul ţevii în stomacul lui Malko, căruia i se tăie respiraţia.

Clănţănitul chiulasei, armate de o mână hotărâtă, expedie o brutală doză de adrenalină în arterele lui. Astrid Mertens îşi ţinea degetul crispat pe trăgaci. Tremura de turbare. Malko se afla la un milimetru de eternitate. Încărcătura de plumbi de vânătoare i-

ar fi făcut în burtă o gaură mare cât o farfurioară. Îi căută privirea fiicei Agathei Mertens şi găsi în ea ura în stare pură.

— Am să te omor, ticălosule! şuieră ea. Aşa cum prietenii tăi au ucis-o pe mama. Că ai avut curajul să vii până aici ca să-ţi baţi joc de mine.

Capitolul III

Timpul părea să fi încremenit. Malko nu privea decât la un singur lucru cu respiraţia blocată şi cu toţi muşchii contractaţi, într-un efort reflex şi inutil: la degetul crispat al lui Astrid Mertens pe trăgaciul puştii. Chiar dacă n-ar fi avut cu adevărat intenţia să tragă, era suficientă o fracţiune de secundă de enervare sau de o tresărire involuntară. O vedea cum tremură din tot corpul, ca în transă. O maşină trecu prin spatele lor, pe stradă, fără să oprească. Cu o încetineală infinită, el se trase câţiva centimetri înapoi, de parcă şi-ar fi ţinut piciorul pe o mină. Presiunea ţevii pe pântecul lui diminuă uşor.

— Ticălosule! repeta Astrid Mertens cu aceeaşi convingere.

Privirea lui Malko se ridică până la ochii albaştri înceţoşaţi de lacrimi. Avu impresia că tot ce fusese mai greu trecuse.

— Nu sunt american, rosti el cu un glas cât mai calm cu putinţă şi nu ştiu cine v-a ucis mama. Am venit la Bruxelles anume pentru a încerca să descopăr acest lucru.

Ţeava puştii coborî câţiva centimetri şi Astrid Mertens, puţin mai liniştită, îi spuse:

— Ştiţi, deci că a fost asasinată, nu? Nu sunteţi ca idioţii ăia de jandarmi care susţin ipoteza unui accident.

Uşurarea lui Malko fu de scurtă durată. Astrid era la fel de enervată, degetul la fel de crispat pe trăgaci iar arma îi ameninţa acum părţile vitale...

— Domnişoară Mertens, spuse el, am venit pur şi simplu să aflu care e părerea dumneavoastră... Dacă nu doriţi să staţi de vorbă cu mine, am plecat. Dacă m-aţi ucide n-aţi izbuti să vă reînviaţi mama.

Brusc, trăsăturile lui Astrid Mertens se destinseră, ochii se umplură de lacrimi iar umerii i se zguduiră de spasme. Pradă acestei slăbiciuni, ea coborî ţeava puştii, întorcând-o spre stânga. Detonarea asurzitoare îl luă pe Malko prin surprindere, începură să şuiere alice, un nor de praf se ridică din pardoseală şi bibelourile aşezate pe o servantă se transformară în cioburi. Involuntar, Astrid Mertens apăsase pe trăgaci! Trase un ţipăt şi-şi ascunse faţa în mâini, dând drumul puştii, care căzu pe jos.

Mirosul acru de cordită umplu micul antreu. Malko strănută,

împinse uşa şi, cu timpanele încă vibrând, o aduse cu blândeţe pe Astrid Mertens, în plină criză de nervi, până la o canapea din livingrum, unde ea se prăbuşi. Înţelese acum de ce NATO îl aşteptase pe el pentru a o contacta.

— Iertaţi-mă, vă rog să mă iertaţi! gemea. N-am vrut să vă omor.

— Nu face nimic, o asigură Malko.

Lăsând-o pentru câteva clipe, se îndreptă spre o mobilă-bar unde găsi o sticlă de coniac Gaston de Lagrange VSOP, umplu un pahar şi i-l aduse tinerei belgiene. Ea îl goli dintr-o dată, se împurpură, trânti brutal paharul şi-şi şterse ochii plini de lacrimi.

— Scuzele mele, făcu ea, acum mă simt mai bine. N-am mai dormit de două zile. Am iubit-o aşa de mult pe mama…

Din nou un val de lacrimi o înecă. Aşezat în faţa ei, Malko aştepta să se calmeze. Era o frumoasă plantă blondă, mai curând vulgară, cu trăsături greoaie, dar sexy dată naibii. Poate o avea ceva de zis…

*

* *

Micul salon semăna cu un local în care se fumează opiu. Astrid Mertens, cu ochii roşii, aprindea ţigară de la ţigară, povestindu-şi biata istorie, Malko îşi simţea stomacul ghem de foame. Alexandra probabil că trepida de furie la barul hotelului *Amigo:* se făcuse ora opt fără un sfert. Imposibil s-o mai opreşti pe tânăra belgiană care, din păcate, nu spunea nimic interesant. În afara convingerii ei profunde că mama îi fusese asasinată la ordinul NATO…

Profitând de o pauză, în timpul căreia Astrid golea al treilea pahar de Gaston de Lagrange VSOP cu gheaţă, Malko întrebă:

— Credeţi că nu-i spusese tot acelui ziarist de la *Soir?*

Tânăra înclină capul afirmativ.

— Da. Mi-a spus că mai păstra „muniţie”. Detalii importante. Dar nu ştiu nimic mai mult.

Astrid Mertens îşi rumega tristeţea şi amintirile, iar Malko căuta o ocazie să se retragă. În afara unui anumit risc, vizita lui nu servise la nimic. Astrid Mertens nu-l putea îndruma spre nici o pistă. Brusc, ea întrebă:

— V-aţi întâlnit cu Alfred Jonnart?

— Ziaristul de la *Soir?* Nu.

— Ar trebui. El era foarte legat de mama. Fusese prietenul ei la un moment dat. L-a iubit mult. Poate că el ştie ceva ce n-a

putut spune ziarului. Am să vă dau numărul lui de telefon de acasă, pentru că nu prea stă pe la redacţie.

Se ridică şi se întoarse cu un mic carneţel roşu.

— Asta era agenda mamei mele, îngână ea din nou în lacrimi. Notaţi: 024329812. E număr de Bruxelles. Sunaţi-l ca din partea mea.

Se lăsă să cadă pe canapea. Malko profită ca să depună o carte de vizită personală pe un gheridon apoi încercă să se retragă:

— Vă las.

Astrid se ridică brusc, dezvelindu-şi aproape în întregime coapsele lungi şi cărnoase. Era la fel de înaltă ca Malko. Cu buzele umflate, cu pieptul înainte, stârnea în aceeaşi măsură dorinţa de viol ca şi compasiunea.

— N-am vrut sa vă omor, repeta ea, trăgând de fustiţă. Dar v-am luat drept unul dintre...

— ... Ticăloşii ăia, completă Malko. Nu-i grav, dar parchetul a fost distrus. De ce ţineţi în casă o puşcă de vânătoare?

— Din cauza hoţilor... Sunt o groază. Dar eu nu ştiu să mă folosesc de ea. Mama a cumpărat-o.

— Dacă vă mai amintiţi de ceva, v-am lăsat telefonul meu. Nu ezitaţi să mă sunaţi, îi spuse el înainte de a pleca.

Goni spre *Amigo,* dar Alexandra nu mai era la bar. Găsi un mesaj în care-l informa că după ce-l aşteptase, plecase cu nişte prieteni să cineze. Decepţionat, Malko formă pe mobilul sau numărul lui Alfred Jonnart.

*

* *

Cu barba lui mătăsoasă şi vocea dulce, şovăitoare, Alfred Jonnart semăna puţin cu un pastor... Mai curând neglijent, masiv, cămaşa nereuşind să-i ascundă burta, el aruncă o privire îngrozită la enorma friptură depusă în faţa lui de garsonul braseriei *Rubens.*

— N-ar trebui să mănânc toate astea! suspină el. Sunt cântărit în fiecare săptămână... Fac parte dintre „weight-watchers”. Dacă mă îngraş capăt o amendă.

— Nu mai mâncaţi mâine, îl sfătui Malko, care se mulţumise cu o salată.

Când îl sunase pe ziarist, acesta numai ce se întorsese de la ziar. Îşi dădură întâlnire la *Rubens,* o braserie de pe strada Montagne, din centrul oraşului Bruxelles. Malko se prezentase ca

reporter la *Kurier*-ul din Viena şi Alfred Jonnart nu-i pusese nici o întrebare. Flatat de a fi intervievat de un confrate străin. După ce-şi linse farfuria, Malko se hotărî să-i pună câteva întrebări fără a ezita.

— Mai întâi, ce credeai despre istoria Agathei Mertens?

Ziaristul îi adresă o privire surprinsă.

— Dar e adevărată, evident! Altminteri n-aş fi publicat-o.

Era aşa de sincer că Malko se simţi stingherit. Un om fără ascunzişuri, în care puteai citi ca într-o carte deschisă. Încercă să-l destabilizeze.

— Agathe Mertens era metresa dumneavoastră, mi-au zis cei de la NATO.

Alfred Jonnart zâmbi în barbă.

— Metresă e un fel de a zice. O prietenă cu care mă culcam din când în când. Dar e mult de atunci. Ne vedeam pur şi simplu, iar ea îmi dădea câteva informaţii. Dar când m-a sunat ca să-mi vorbească de afacerea Olaf Palme, nu mai era nimic între noi de multă vreme. La început am fost sceptic, dar Agathe nu era nici nebună, nici mitomană... Mi-a dezvăluit cu mult mai multe lucruri decât am scris eu în articolul meu.

— Şi nu v-a mirat faptul că NATO a pus la cale asasinarea primului ministru suedez?

Jurnalistul belgian făcu o grimasă, apoi zâmbi melancolic.

— Ştiţi că CIA a încercat să-l otrăvească pe Fidel Castra. În America latină de asemeni a fost suprimată atâta lume. Unul dintre oamenii lor l-au asasinat pe preotul de San Salvador, magistrul Romero. În Africa, l-au lichidat pe Patrice Lumumba şi pe mulţi alţi conducători progresişti. Şi atunci, de ce nu Palme? Am impresia că le cam dădea de furcă.

În mod evident, inima lui Alfred Jonnart se înclina spre stânga... Dar părea de bună credinţă. Malko începea să se simtă tulburat. Căută să-l ia din altă parte.

— După spusele ei, de multă vreme Agathe Mertens intrase în posesia acestor informaţii, remarcă el. De ce a aşteptat atât ca să vorbească?

— Aceeaşi întrebare i-am pus-o şi eu, răspunse el liniştit. Şi iată care i-a fost replica. Prima persoană care-i vorbise despre uciderea lui Olaf Palme, a fost acel agent din DIA, venit la Bruxelles şi cu care ea a avut o aventură, Georges Cromwell. Ca urmare a spuselor lui, ea a început să caute şi să găsească documente, aici, la NATO, care coroborau acele dezvăluiri. De

atunci, ea a fost convinsă că agentul îi spusese adevărul... Au rămas în legătură telefonică. Cromwell părea să fi întreprins o „cruciadă” împotriva foştilor lui patroni. Din idealism. Susţine, că ştia multe referitor la operaţiunile clandestine sângeroase ale americanilor. Agathe a vorbit cu el la telefon acum şase luni. Cromwell era foarte agitat şi i-a spus că îl identificase pe asasinul lui Olaf Palme în persoana faimosului mercenar iranian. Intenţiona să se ducă să-l întâlnească.

— Unde?

Alfred Jonnart scutură din cap.

— Nu ştiu. El nu-i spusese, l-a mai comunicat doar că se simţea ameninţat, că cercetările lui erau periculoase.

Malko se simţi deodată stânjenit.

— Georges Cromwell a murit, spuse el, acum câteva săptămâni, în Statele Unite.

Ziaristul încuviinţă.

— Ştiu. Faptul nu vi se pare suspect?

— Am pus întrebarea celor de la NATO. Mi-au spus că a fost vorba de o criză cardiacă.

Alfred Jonnart zâmbi ambiguu.

— O criză cardiacă? S-a nimerit cum nu se putea mai bine. Agathe credea că el risca să fie asasinat.

— Şi dumneavoastră credeţi la fel?

— Desigur, n-am dovezi, dar n-ar fi exclus... S-a mai întâmplat în cazuri asemănătoare. Chiar şi aici la noi, în Belgia. Martorii incomozi sunt reduşi la tăcere... într-o măsură şi ăsta ar fi motivul care a determinat-o pe Agathe să vorbească.

Malko îşi ascundea cu greu emoţia. Pentru ce, după mai mult de zece ani, afacerea Palme ieşea la suprafaţă? În meseria lui, el nu credea în coincidenţe. Trebuia să existe o logică în această uluitoare înlănţuire de fapte. Dezvăluiri explozive, susţinute de documente secrete asupra unei crime neelucidate, veche de unsprezece ani, o criză cardiacă şi apoi moartea suspectă a Agathei Mertens... Se simţea tot mai indispus. Alfred Jonnart îl privea de jos în sus, trăgând din ţigară. Malko relansă conversaţia.

— Aveţi de gând să continuaţi această afacere?

— Da, făcu Jonnart, fără alte explicaţii. La ziar lumea nu se înfierbântase de la început. Aici, NATO e ceva sfânt. Dar moartea Agathei a schimbat totul. Toţi au început să creadă. Mi-au dat acordul să plec în Suedia.

— În Suedia? se miră Malko. Doar nu-l veţi găsi acolo pe criminalul Agathei Mertens. Dacă a existat un criminal.

Alfred Jonnart îşi mângâie barba cu un zâmbet blând.

— Asta-i şi părerea mea. Dar se află acolo un martor important. Numele lui apare în documentele „COSMIC TOP SECRET" ale NATO. Generalul Jerker Brunns. Poate că va accepta să vorbească. Tocmai îi caut adresa. Eu aş fi vrut să plec în Florida pentru a ancheta moartea lui Georges Cromwell, dar şefii mei n-au fost de acord.

— Cu ce se ocupa Brunns?

— Era membru al reţelei Gladio suedeze şi, potrivit spuselor Agathei, ar fi participat la operaţiunea *Yggdrasil.*

— Eu credeam că fusese un iranian cel care l-a ucis pe Olaf Palme?

— Dar el avea nevoie de logistica locală...

— Bineînţeles, aprobă Malko.

Thomas Jerkins avea să fie fericit. Cu atât mai mult cu cât Alfred Jonnart risca să nu fie singurul ziarist căruia să-i fi venit această idee. Malko ceru nota de plată. Timpul se schimbase şi începuseră să cadă câteva picături de ploaie.

— Aveţi o carte de vizită? întrebă timid Alfred Jonnart.

Malko îi întinse una cu antetul *Kurier*-ului, acoperit fiind de redactorul şef.

— Poate că am să merg şi eu în Suedia, spuse el. Am să întreb la ziarul meu.

— Atunci, pe curând, conchise Alfred Jonnart, încântat de cină.

*

* *

Thomas Jenkins, şeful Biroului CIA, trăgea din pipa stinsă cu un aer absent. Chipul lui căpătase o tentă gri-şoricel, ceea ce-l făcea şi mai sinistru. Geamurile duble opreau zgomotul circulaţiei şi ar fi putut să se creadă într-un cheson insonorizant. Trei etaje mai jos, maşinile defilau ca nişte fantome impalpabile.

Malko tocmai îşi terminase relatarea. Americanul îşi trase pipa din gură, de parcă şi-ar fi smuls un dinte.

— *My God!* rosti el cu o voce fără timbru. Nu trebuie absolut de loc ca acest jurnalist să-i vorbească generalului Brunns. Nici el şi nici nimeni altcineva.

Toate luminile roşii se aprinseră simultan în capul lui Malko.

— De ce?

Thomas Jenkins lăsă să treacă mai multe secunde până să

răspundă.

— Asta n-ar avea nici o legătură cu pretinsul lor complot *Yggdrasil,* afirmă el. Însă generalul Jerker Brunns a lucrat ani de zile în secret pentru NATO.

— Dar Suedia nu face parte din Alianţă, obiectă Malko.

— Aşa e, spuse americanul. Suedezii posedă două staţii de ascultare pe Baltica în vederea localizării submarinelor sovietice: Musko şi Kariskfona. Teoretic, noi nu avem acces la datele culese de aceste staţii, dată fiind neutralitatea Suediei. Or, generalul Brunns, graţie reţelei Gladio din care făcea parte, ne-a pus la dispoziţie aceste informaţii. Ani de-a rândul ne-a făcut servicii inestimabile… înţelegeţi că n-am chef ca această problemă să fie dezgropată tocmai acum…

— În acest caz, sugeră Malko, n-ar fi mai simplu să-i expediaţi un mesaj acestui general suedez, ordonându-i să nu răspundă la întrebările ziariştilor?

— Bineînţeles, bineînţeles, recunoscu Thomas Jenkins, dar n-am mai avut contacte cu el de multă vreme. E în retragere. Nu ştim în ce stare de spirit se află. Poate a devenit pacifist, ca păcătosul de Georges Cromwell şi o începe să povestească cine ştie ce orori…

Malko era gata-gata să-i sugereze să-l lichideze, ca pe atâţia alţii! Dar se opri la timp.

— Veţi pleca în Suedia, concluzionă Thomas Jenkins. Mai înainte de toate trebuie să punem lacăt la gura generalului Brunns.

Faţă de expresia mirată a lui Malko, Thomas Jenkins, după ce se asigură cu o privire circulară că uşa era închisă, scoase un şuierat neplăcut din pipa stinsă, clănţăni sec capota brichetei Zippo aşezată pe birou şi rosti:

— Nu v-a mirat că am făcut apel la dumneavoastră?

— Recunosc că nu m-am gândit la acest aspect, mărturisi Malko. De ce?

— Procedura normală ar fi fost ca serviciul de securitate din NATO să trateze acest gen de probleme, explică şeful CIA. Noi nu suntem implicaţi în această afacere nici pe departe nici pe aproape. Dar ordinul a venit de la Casa Albă pentru a întreprinde o anchetă independentă de cea NATO. De altfel, Oscar Peck nu dispune de agenţi capabili să poarte o anchetă la exterior. Ei asigură doar securitatea interioară a NATO. Şi contraspionajul.

— Dar mai e FBI…

Avu impresia că Thomas Jenkins era gata să se crucească… Acesta din urmă scutură energic din cap.

— FBI! Nici să nu vă treacă prin minte. Cu bocancii lor grosolani! Şi pe urmă, nici n-au dreptul să ancheteze în afara Statelor Unite.

— Dar nici *Company,* remarcă perfid Malko.

Thomas Jenkins îi expedie o privire întunecată.

— Presupun că sunteţi amestecat în operaţiuni clandestine de multă vreme pentru a fi informat că ni se mai întâmplă. Cu metode diferite. Şi persoane diferite. Ca dumneavoastră.

— Mulţumesc, făcu Malko, impasibil.

— Cei de teapa lui Oscar Peck sunt numai buni să găsească hoţi de găini, trase concluzia cu dispreţ, şeful biroului CIA.

Colaborarea dintre agenţii federali făcea progrese pe zi ce trece…

Totuşi, Malko se simţea din ce în ce mai perplex. Era trimis să facă o anchetă asupra unui caz inexistent, descris de Oscar Peck ca fiind un conglomerat de fantasme periculoase. Ca pentru a-l decide, Thomas Jenkins adăugă repede:

— Nu luaţi uşor această afacere! Washington-ul este foarte nervos. Să nu uitaţi că în anul acesta are loc lărgirea NATO. Trebuie ca Alianţa să-şi păstreze o imagine intactă, curată, integră. Or, Olaf Palme era copilul îndrăgit al sovieticilor. Le-a făcut o sumedenie de servicii din naivitate sau din convingere, nu vom şti niciodată. Şi-a luat secretele cu el în mormânt. Am să vă aduc totuşi la cunoştinţă ceva. Ştiţi câţi agenţi recrutaţi din afara URSS au beneficiat de onoarea de a avea un timbru cu efigia lor, emis de Uniunea Sovietică?

— Nu, recunoscu Malko.

Thomas Jenkins ridică arătătorul şi degetul mare cu un aer satisfăcut.

— Doi! În şaptezeci şi unu de ani. Primul s-a numit Richard Sorge. Acesta a fost poate cel mai bun spion al celui de-al doilea război mondial. A lucrat pentru Uniunea Sovietică la Ambasada Germaniei din Tokyo şi a fost în măsură să-i furnizeze lui Stalin informaţii incredibile, cum ar fi data la care Germania avea să atace Uniunea Sovietică, în iunie 1941, operaţiunea „Barberousse”. Sovieticii au refuzat să facă un schimb ca să-l salveze pentru a nu fi forţaţi să-şi recunoască apartenenţa la Comintern. Înainte de a fi executat, un reprezentant al Ambasadei sovietice la Tokyo a venit să-l vadă în celula sa

pentru a-l anunţa că Tovarăşul Stalin l-a făcut „Erou al Uniunii Sovietice”, dar că le era imposibil să-l scape. Nu mai aveau nevoie de el…

— Cunosc toată povestea asta, aprobă Malko.

— Şase luni mai târziu, a fost emis un timbru în URSS cu efigia tovarăşului Richad Sorge. Erou al Uniunii Sovietice. După alţi patruzeci de ani, în aprilie 1986 a apărut un alt timbru în URSS cu efigia lui Olaf Palme, luptător pentru pace.

Un înger străbătu biroul cu aripile lovite de steaua roşie în cinci colţuri, simbolul comunismului.

— Credeai că Olaf Palme era un agent sovietic? întrebă Malko.

Thomas Jenkins îşi lăsă cu grijă pipa pe birou.

— Sunt sigur şi nu puţini sunt convinşi, alţii doar presupun. Istoria o va demonstra. În orice caz, agent sau nu, le-a făcut servicii eminente.

— Totuşi nu l-au lichidat ei, nu?

— Nu, bineînţeles. Dar dacă se pot folosi de el cauzându-ne nouă neplăceri, nu se vor da în lături. Şi aşa, doi ani după moartea lui, KGB-ul a realizat un film în care susţineau că noi, CIA, l-am asasinat pe Palme. Suedezii l-au programat la televiziune, dar la o oră târzie. Iar acum dacă le dăm apă la moară, se vor dezlănţui.

Scrise câteva cuvinte pe o hârtie şi o întinse lui Malko.

— Aveţi aici numele şi telefonul omologului meu din Stockholm: Burt Hower. L-am prevenit. *Take care.*

Malko se ridică.

— Ce trebuie să fac mai exact la Stockholm? Să mă asigur că generalul Brunns nu le va zice prostii ziariştilor? Operaţiunea *Yggdrasil* neexistând decât în imaginaţia Agathei Mertens, n-am ce anchetă să efectuez…

Thomas Jenkins îl fixă îndelung pe Malko, apoi rosti cu o voce şovăielnică:

— Vreau să mă asigur că nimeni n-a minţit în această istorie. Că noi avem mâinile curate.

Cu alte cuvinte, CIA nu era foarte sigură că nu-i pe nicăieri nici o şopârlă. Şi că NATO, pur şi dur, nu şi-a strecurat un degeţel într-o manipulare inavuabilă, care s-a terminat cu moartea primului ministru, Olaf Palme, probabil agent al Uniunii Sovietice.

Capitolul IV

Autostrada E-4 îşi desfăşura panglica dublă de asfalt prin mijlocul unui ocean de brazi, întrerupt pe ici colo de insulele unor construcţii hidoase, de un alb uniform, curat şi rece, ca nişte spitale şi la fel de fermecătoare ca o bornă kilometrică. Casele particulare – mici cabane din lemn – erau de excepţie. Suedia era ţara colectivismului... Mulţi oameni lucrau la Stockholm, dar preferau să locuiască la mai multe zeci de kilometri de centru, pentru a fugi de o poluare urbană inexistentă.

Acest peisaj monoton, adăugat vitezei de melc cu care se deplasau şoferii terorizaţi de o poliţie la fel de feroce pe cât de omniprezentă, te trăgea la somn. Lucru bizar, suedezii conduceau cu farurile aprinse în plină zi. Ca măsură de prevedere... Malko, la volanul maşinii lui Audi de închiriat, abia îşi mai putea ţine ochii deschişi, ceea ce l-a costat câteva claxonări reprobabile. În inima fiecărui suedez dormitează un poliţist. Bretela ducea spre o reţea de drumuri secundare şi el se văzu nevoit să încetinească pentru a citi indicaţiile furnizate de şeful biroului CIA din Stockholm, Burt Hower. Acesta îi dăduse lămuriri cum să ajungă la casa unde se retrăsese generalul Jerker Brunns, prietenul *Company* şi al americanilor. Locuia la vreo treizeci de kilometri nord-est de Stockholm, într-o regiune uşor văluritǎ, foarte rezidenţială.

Malko sosise chiar în aceeaşi dimineaţă şi se instalase la *Grand Hotel,* cel mai bun din oraş, cu faţada spre Strommer, un braţ de mare care separa nordul oraşului de Gamba Stan, oraşul vechi unde se afla castelul regal. Deşi era abia septembrie, mirosea de pe acum a iarnă: vapoarele albe, care pe timpul verii serveau la vizitarea Skargarten, arhipelag la est de Stockholm, erau deja dezafectate. Ca semn de deschidere spre lume, deasupra recepţiei hotelului se aflau trei orologii Breitling care dădeau ora New York-ului, a Stockholmului şi a capitalei Japoniei.

Întâlnirea cu generalul Brunns nu ridicase nici un fel de probleme. Burt Hower în persoană îi telefonase, anunţându-i vizita unui „prieten” fără alte amănunte. De origine suedeză, vorbind curent limba, Burt Hower, scund, rotofei şi pleşuv, n-avea nici o idee asupra motivului vizitei lui Malko. Primise doar

nişte instrucţiuni care-i cereau să răspundă solicitărilor lui. Cât despre generalul Brunns, acesta ştia doar că era vorba de un fost colaborator al *Company.*

Urmându-i scrupulos indicaţiile, Malko cotea şi vira în mijlocul mării de brazi. Ajunse în sfârşit la un drum îngust care cobora în pantă dulce spre un lac mare: Munkhomsvagen. Numărul 6 B era o cabană de lemn cu zugrăveala coşcovită, aflată în mijlocul unei grădini în paragină. Placa de pe portal, deasupra căreia se înălţa un mic drapel suedez, purta numele „J. Brunns". Soarele, coborât spre orizont, se reflecta în apele lacului. Te-ai fi crezut la sute de kilometri de Stockholm.

Cabana generalului în rezervă, ridicată pe un loc drept, era mai curând modestă, dar militarii fac rareori avere. Malko împinse poarta, merse pe o alee pietruită şi apăsă soneria, declanşând un clopoţel cristalin. Îi venea greu să creadă că în acest loc liniştit avea să găsească răspunsurile pe care şi le punea CIA.

Uşa de lemn se deschise şi în penumbră desluşi o siluetă. O voce de femeie spuse în engleză:

— *Please, come in.*

Malko se conformă. În cabană domnea o căldură de seră care contrasta cu răceala din exterior. Cea care-l întâmpinase aprinse lumina şi atunci putu s-o vadă. O blondă înaltă, aproape de cincizeci de ani, cu ochi albaştri, o figură voluntară, cu o bărbie aproape ieşită în afară şi o gură abia machiată. Era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, foarte uşoară, care-i cădea până la glezne, descoperind nişte pantofi cu botul ascuţit după moda anilor 1900.

— Dumneavoastră sunteţi Malko Linge? întrebă ea.

— Da.

— Eu mă numesc Lena, prietena generalului Jerker Brunns.

Tonul glasului ei indica faptul că era foarte mândră de această calitate. Surâsul ei plin de senzualitate şi sânii orgolioşi îl făcură pe Malko să presupună că retragerea generalului suedez probabil că nu era deloc tristă…

— Generalul este aici? întrebă el.

Lena îşi lăsă o mână uşoară pe braţul lui.

— Bineînţeles! Veniţi, vă aşteaptă.

O urmă într-o încăpere mai mult lungă, ale cărei ziduri dispăreau sub tablouri şi fotografii, în faţa unor ferestre mari ce dădeau spre lac.

Generalul Jerker Brunns se afla chiar în fundul camerei, lungit pe un divan. Părul lui alb şi trăsăturile adâncite, cu pometii proeminenţi, ochii înfundaţi în orbite, îi dădeau aspectul unei mumii. Părea să fie foarte înalt şi foarte slab.

Cu un pahar în mână, lăsa impresia că moţăie. Un gheridon aflat alături de el, era încărcat cu un platou de biscuiţi, somon afumat, brânză, o cutie de ceai de stepă Petrossian şi un veritabil bar! Aquavit, votcă absolut, Defender Very Classic Pale, Cointreau, bere.

Lena îl strigă cu o voce dulce:

— Jerker!

Generalul îşi săltă pleoapele, lăsă paharul, schiţă un zâmbet, descoperind nişte dinţi stricaţi şi-i întinse lui Malko o mână osoasă.

— *Welcome! Welcome!* rosti el cu o voce spartă. *Sit down and have a drink!*[9]

Malko se instală alături de el, iar Lena luă loc în faţa lui Malko şi îşi puse picior peste picior, astfel încât Malko zări ieşind din botine nişte ciorapi negri strălucitori şi opaci. Apoi, Malko îşi întoarse privirea spre gazda lui, pentru a-şi verifica prima impresie. Îngrozit, el fu convins că ofiţerul suedez era beat criţă.

*

* *

Lena se aplecă spre urechea lui şi-i murmură câteva cuvinte în suedeză. De îndată se produse un gen de miracol: Jerker Brunns se îndreptă, îşi netezi părul alb, desfăşurându-şi carcasa pentru a lua mâna întinsă de Malko între ale lui.

— Îmi face o foarte mare plăcere să vă văd, spuse el cu o voce uşor încleiată. De multă vreme nu s-a mai făcut apel la mine. Şi totuşi eu sunt prietenul dumneavoastră! Unul dintre cei mai buni din ţara asta. Cu ce v-aş putea fi util?

Adăugă câteva cuvinte pentru Lena, care grăbi spre tava încărcată de sticle. Într-o clipită îi turnă generalului un pahar de Defender Very Classic Pale, lui Malko o votcă iar pentru ea îşi pregăti un „Kamikaze” pe bază de Cointreau, de votcă şi lămâie. Malko îl observa pe generalul Brunns. Acesta din urma era convins vizibil că CIA venea să-i ceară un nou serviciu. Îşi ridică paharul:

— *Skol!*

Îl dădu imediat peste cap şi lăsă paharul de-o parte. Lena îi

[9] Luaţi loc şi serviţi-vă cu un pahar.

zâmbi lui Malko şi-i spuse:

— Jerker e puţin amar pentru că a făcut multe servicii ţării dumneavoastră, iar acum nu se mai ocupă nimeni de el. Nici măcar n-a fost invitat la sărbătoarea de 4 Iulie.

Malko nu încercă să le explice că nu era american; pentru generalul suedez, cum venea din partea ambasadei, era de la sine înţeles.

Acest om bătrân îl intrigase. Mai avea încă privirea vie, engleza lui plină de asperităţi era comprehensibilă şi părea să se bucure de toate facultăţile… Malko se aplecă spre el.

— Ştiu că aţi adus multe servicii de când a luat fiinţă Gladio, spuse el.

La cuvântul Gladio, ochiul lui Jerker Brunns se aprinse.

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Eram pe atunci locotenent. Noi, cei din armata suedeză, nu puteam suporta să fim neutri. Întotdeauna am detestat comunismul. Când am fost recrutat pentru a organiza reţeaua Gladio de aici, mă gândeam că vom trece la acţiune foarte repede: se terminase războiul Coreei şi nu se mai vorbea decât de ameninţarea Estului. Mi-aduc aminte, am fost primit de o persoană foarte gentilă din ambasada dumneavoastră. Încă îmi mai amintesc de numele lui: William Colby. El a organizat o conferinţă în Marea Britanie cu ofiţeri din diferitele ţări aderente la NATO. Mi-a cerut să pun bazele unei structuri secrete, destinată să animeze o mişcare de rezistenţă, în cazul unei invazii sovietice.

Generalul Brunns nu-şi pierduse memoria. William Colby, mai înainte de a conduce CIA în anii 70, fusese la post în Stockholm.

— Şi aţi realizat-o? întrebă Malko.

Generalul Brunns, încântat de a-şi evoca amintirile, îşi mai turnă un pahar de Defender.

— Bineînţeles! Am recrutat tineri ofiţeri şi poliţişti. Toţi oamenii de încredere, anticomunişti viscerali. Am botezat această structură *Yggdrasil,* continuă el. E numele unui arbore care joacă un rol important în mitologia suedeză.

Malko simţi că i se accelerează pulsul vertiginos. *Yggdrasil* era tocmai numere de cod al operaţiunii denunţate de Agathe Mertens şi care viza eliminarea fizică a lui Olaf Palme, după treizeci de ani de la crearea reţelei Gladio în Suedia.

Lena, tăcută, îşi plimba privirea strălucitoare de la Malko la bătrânul ei amant.

— Jerker e un om minunat, spuse ea cu căldură. A făcut o

sumedenie de lucruri.

Pentru celebrarea vitejiilor lui trecute, Lena îşi mai turnă Cointreau şi votcă pentru încă un „Kamikaze” în măsură să dea gata un mamut.

— Şi ce s-a mai întâmplat pe urmă? întrebă Malko.

Jerker Brunns zâmbi melancolic.

— Sovieticii nu ne-au mai invadat. Dar eu am continuat să ajut Alianţa. Culegeam în contul ei informaţii de la staţiile noastre militare de ascultare, care supravegheau submarinele nucleare sovietice. Mi-am păstrat parţial reţeaua, pentru a repera elementele anti-NATO, susceptibile de a sabota acţiunea noastră. Un înalt funcţionar din Direcţia de supraveghere a teritoriului – Sapo – a fost cel care m-a ajutat. La rândul lui şi el a recrutat persoane de încredere din sânul poliţiei. Ideea a fost mereu aceeaşi: lupta împotriva subversiunii. Ei au aplicat câteva lovituri serioase turcilor din PKK, care lucrau mână în mână cu KGB-ul. Bineînţeles, nu era legal, dar…

Începu să râdă şi îşi mai turnă un rând de Defender Very Classic Pale. Malko era fascinat şi tulburat. Agathe Mertens nu era o mitomană… Bărbatul aflat înaintea lui putea fi organizatorul crimei comise împotriva lui Olaf Palme, Trebuia neapărat să ştie exact cum stau lucrurile.

— N-aţi avut probleme cu guvernul suedez? întrebă inocent.

Chipul generalului Brunns se posomorî.

— Sigur că da! De îndată ce trădătorul de Olaf Palme a ajuns prim ministru.

Se apropiau de zona fierbinte.

— De ce îi spuneţi „trădător”? întrebă Malko.

— Pentru că asta era, un trădător de mare clasă! se înfurie Jerker Brunns. Mama lui era născută Von Knirien. O mare familie aristocratică. El însuşi lucrase în serviciul de informaţii al armatei în 1951. Era ofiţer de rezervă. Dar pe urmă, a fost recrutat de sovietici, a ajuns în fruntea partidului socialist şi şi-a pus în cap să demoleze ţara asta.

— Chiar credeţi că era un agent sovietic?

Jerker Brunns îl fulgeră cu privirea.

— Evident. Cât timp a fost prim ministru a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-i ajute pe sovietici. Mai întâi a creat comisia Palme pentru denuclearizarea Scandinaviei. O aspiraţie a Moscovei. Ne-a făcut praf marina, păstrând doar câteva mici vase şi şapte submarine. Voia să închidă staţiile de ascultare de la Musko şi

Kariskfona, pentru că-i incomoda pe sovietici. Când i se semnalau incursiuni ale submarinelor sovietice în apele noastre teritoriale, el nu reacţiona. A distrus Sapo, mutând cele mai bune elemente, luptători împotriva agenţilor KGB, care proliferau în ţara noastră.

Tăcu, fără suflu, cu ochii roşii şi termină sticla de Defender. Malko nu-şi putea reveni după această virulentă luare de poziţie. Nu regreta că venise la Stockholm. Mai făcu o tentativă hazardată.

— Nu aţi întreprins nimic pentru a contracararea aceste acţiuni?

Jerker Brunns aprobă viguros din cap.

— Bineînţeles că da!

Dar nu dădu nici o explicaţie. De parcă brusc s-ar fi temut că a vorbit prea mult. Malko stătea ca pe jăratec. Mai aşteptă câteva clipe, dar generalul Brunns, domolindu-şi iritarea, părea să nu-i mai bage în seamă prezenţa. Capul îi cădea încet în piept şi ochii i se închideau. Trebuia relansat. Malko scoase din servietă articolul din *Soir* şi i-l întinse.

— A început din nou să se vorbească despre Olaf Palme, spuse el. Nu consideraţi că ar putea fi neplăcut?

Jerker Brunns deschise ochii, aruncă o privire distrată asupra articolului, înainte de a i-l întinde Lenei, bolborosind ceva în suedeză.

— N-are ochelarii, îl lămuri ea, preferă să i-l citesc eu.

Începu lectura, în vreme ce generalul îşi savura paharul de Defender cu înghiţituri mici. Lena citea cu un glas monoton, expediind câte o ocheadă arzătoare spre Malko. Era limpede că vizita aceasta o emoţiona mult... mai mult decât pe Jerker Brunns, care nici măcar nu deschise ochii la pasajul unde se menţiona despre *Yggdrasil* şi asasinarea lui Palme: părea aţipit. Se lăsase noaptea şi lămpile din livingrum difuzau o lumină slabă. Lena termină lectura fără ca generalul să reacţioneze. Puţin stânjenită, ea îi zâmbi lui Malko.

— În fiecare seară adoarme aşa. E pasionantă afacerea asta. Când eu l-am cunoscut pe Jerker duceam o viaţă idioată. Aveam un magazin de sari pe Sveavagen. Datorită lui am cunoscut o mulţime de oameni interesanţi.

Ochii ei străluceau din nou. Trebuia să fii puţin sărit de pe axă ca să porţi la Stockholm veşminte indiene... Malko ezita s-o întrebe asupra poziţiei grupului condus de generalul Brunns cu

privire la Olaf Palme. Probabil că nu era la curent. Singurul care l-ar fi putut lămuri, era Jerker Brunns în persoană.

— Mi-ar fi plăcut să mai stau de vorbă cu el, rosti Malko.

— Jerker! Trezeşte-te!

Generalul tresări, întredeschise ochii şi afirmă cu o voce încleiată:

— Ministrul de stat era un ticălos! Un bolşevic!

Malko simţi că i se face părul măciucă. Dacă un ziarist ar fi auzit acest gen de cuvinte istorice, definitive, nimeni nu s-ar mai fi îndoit de acuzaţiile Agathei Mertens. Cu bărbia în piept, Jerker Brunns adormise din nou. Dată fiind calitatea alcoolului ingurgitat, nu erau şanse să se trezească prea curând... Lena îl fixă pe Malko şi rupse tăcerea.

— Jerker suferă cu spatele, din cauza asta bea puţin...

Puţin... Cât ai zice peşte lichidase o sticlă de Defender.

Lena adăugă:

— Mâine, se va simţi bine. Acum trebuie lăsat să se odihnească.

Şi Malko era de aceeaşi părere şi schiţă un gest de a se ridica, dar Lena îl opri cu un surâs.

— Nu vă grăbiţi. Aveţi tot timpul. Sunt bucuroasă să mai văd şi eu pe câte cineva. Musafirii sunt rari pe aici. Prietenii generalului nu se deplasează mult. Şi, cum în curând are să vină iarna, n-au să se mai mişte deloc.

Îşi turnă Cointreau şi votcă pentru un nou „Kamikaze” şi termină sticla de votcă pentru Malko. Jerker Brunns era aşa de imobil de parcă ar fi fost mort, bizar, dar Lena părea plină de viaţă. Malko asculta cu o ureche distrată sporovăiala femeii, poveştile legate de comerţul ei cu sari şi de viaţă mondenă. Când tăcu, privirea ei se lăsă asupra lui într-un fel insistent, aproape jenant. Întruna îşi mişca picioarele de parcă n-ar fi stat bine. În cele din urmă, după o privire ostentativă aruncată pe ceasul său Breitling Crosswind, Malko se ridică:

— E timpul să mă întorc la Stockholm.

— N-aţi mâncat nimic, făcu Lena pe un ton de reproş.

— Nu mi-e foame, afirmă Malko, care băuse şi el destul. Când aş putea să-l revăd pe domnul general?

Se ridică şi Lena la rândul ei.

— Mâine dimineaţă, plecăm la Stockholm, spuse ea.

— În acest caz, am putea dejuna împreună, sugeră Malko.

Lena păru încântată.

— Bineînţeles. Unde?

— Nu cunosc prea bine Stockholm-ul…

Ea reflectă câteva clipe înainte de a-i propune cu timiditate:

— E o braserie *Riche,* în Birger-Jaris Gatan, lângă Dramatiska Teatern.

— Perfect, aprobă Malko. Am să vă aştept în jur de douăsprezece şi jumătate. Vă las numărul mobilului meu, pentru cazul în care ar interveni ceva.

I-l notă pe o bucată de hârtie. Lena se aplecase peste umărul lui; îi putea simţi parfumul şi i se păru că vârfurile sânilor i se atinseseră de spate, dar era cu siguranţă din nebăgare de seamă. Trebuia neapărat să vorbească din nou cu bătrânul general. Numai el îi putea spune dacă CIA minţea sau nu. Traversă livingul. Lena îl ajunse în antreul micuţ.

— Am fost încântat că am stat la taclale amândoi, îi spuse Malko.

Ea îl privea fix, foarte direct, cu un surâs ambiguu pe buze. Brusc, ochii ei albaştri căpătară o expresie diferită, tulbure. Se apropie şi îşi lipi gura de urechea lui Malko, ca, pentru a-i încredinţa un secret. Îi spuse cu o voce egală şi cu accentul ei răpitor:

— N-aţi avut chef să vorbiţi de toate astea, nici să mă ascultaţi vorbind. V-am observat. Vă gândeaţi la cu totul altceva.

Tăcu, îşi trase sufletul şi încheie:

— Mi-ar plăcea să facem dragoste împreună.

Pentru a-i confirma dorinţa, îi muşcă lobul urechii ca o pisică jucăuşă. Se apropie şi mai mult şi, de data asta, sânii ei se apăsară bine de el. Cu ochii în ochii lui, ea preciză:

— Jerker doarme. Nu ne mai culcăm împreună de multă vreme.

O gură care mirosea frumos a Cointreau se zdrobi de a lui. Mâinile Lenei se înnodară pe mijlocul lui Malko şi ea se strânse cu toată puterea de el, cu pubisul înainte. Îl sărută abil, mişcându-se uşor şi pândind trezirea dorinţei lui. Malko trăgea cu urechea la zgomotele din livingrum, dar nici un semn de viaţă nu se auzea dintr-acolo. Lena trebuie că era sigură de ce făcea. Cu răbdare, ea continua să-l seducă. Cu o supleţe neaşteptată, alunecă în jos şi se ghemui pe parchet. Malko îi simţi mâinile agile eliberându-l, apoi o gură caldă îl cuprinse.

Lena nu se opri la aceste mângâieri. De îndată ce consideră că era în situaţia să o omagieze, ea se ridică la fel de suplu, îl luă de

mână şi-l trase după ea în tăcere. Împinse o uşă, aprinse o lumină voalată. Malko descoperi o încăpere cu tapetul în flori, mobilată sobru. Lena se întoarse, îi făcu semn să intre şi îl împinse spre patul pe care îl îndemnă să se aşeze. Fără a închide măcar uşa, ea se apropie, îşi apucă rochia neagră cu amândouă mâinile şi o ridică până în talie, descoperindu-şi picioarele în ciorapi lungi negri, opaci şi strălucitori, prinşi în jartiere groase roşii care încadrau un triunghi blond uluitor, neacoperit de nimic.

Cu faţa spre Malko, alunecă uşor pe genunchii lui, împlântându-se cu un gest precis în sexul erect. În clipa în care o penetra, Lena exală un suspin răguşit. Cu capul dat pe spate, se agăţă ca un înecat de gâtul lui Malko. Era atât de excitată încât Malko avu impresia că e înghiţit într-o cavernă umedă şi arzătoare. Apoi, Lena începu să se balanseze cu încetineală înainte şi înapoi. Cu respiraţia sacadată, concentrată asupra plăcerii care năştea în ea, nu scotea nici o vorbă, servindu-se de el ca de un simplu instrument. Malko nu se mai gândea la generalul din încăperea vecină. Toată istoria asta era o nebunie. Deodată, Lena începu să se agite din ce în ce mai repede; un şuierat plecă de pe buzele ei iar bazinul îi fu zguduit de un spasm violent. Abia atunci băgă de seamă că Malko nu participase la plăcerea ei şi îşi dădu toată strădania ca el s-o ajungă din urmă. Când se simţi invadată de sămânţa lui, aproape că înnebuni, începu să strige şi avu un nou orgasm.

De îndată ce-şi veni în fire, se smulse de lângă Malko, lăsându-şi rochia să-i cadă până la glezne. În vreme ce-şi potrivea hainele năucit, ea părăsi încăperea. Se regăsiră în antreu. Lena aborda un surâs ca al Giocondei. Machiajul i se şterse puţin, dar toată atitudinea ei exprima o satisfacţie profundă.

— Jerker doarme, spuse ea. Pe mâine, la *Riche.*

Nici măcar nu-l sărută pe Malko, oprindu-se la un surâs afectuos. Coborând pe Munkhomsvagen se întreba dacă ea îşi premeditase gestul sau nu purta niciodată chiloţi pentru a-l excita pe bătrânul ei amant. Dar faptul nu avea decât o importanţă relativă. Totul depindea de întâlnirea de a doua zi. Pe nemâncate, Generalul Brunns va accepta oare să vorbească? Sentimentele lui faţă de Olaf Palme nu lăsau loc de dubiu: îl ura.

Malko se întrebă deodată dacă nu cumva CIA îl trimisese la Stockholm ştiind ce va descoperi aici: urmele unui vechi complot nu foarte apetisant, terminat cu o crimă.

*

* *

Riche era unul din rarele locuri din Stockholm ceva mai animate, la începutul Birger-Jaris Gatan. Sosit mai devreme, Malko avu timp să hoinărească pe acest „Champs-Elisees” al Stockholmului. Admirând în trecere un magazin de decoraţiuni interioare care oferea ultimele creaţii ale arhitectului parizian Claude Dalle. Ansambluri de Art Deco, mese lăcuite, toate menite să mai încălzească frigul scandinav. Malko se instală pe terasă şi admira, pentru a-şi omorî timpul, tablourile moderne expuse în sală. Era puţină lume. Suedezii mâncau repede şi puţin.

Îşi aruncă o privire pe ceas. Generalul şi Lena întârziaseră cu mai bine de douăzeci de minute. Formă numărul de la Sigtuna.

Dar nu răspunse nimeni.

Deci, erau pe drum.

Nici nu trecu bine un minut că mobilul lui începu să sune. Recunoscu imediat vocea Lenei. Ceea ce-i spuse ea îi provocă o serioasă descărcătură de adrenalină în artere.

— Veniţi repede, spuse ea. Sunt în staţia de metrou Ostermalmstong. Pe peronul unu. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Capitolul V

— Unde se află staţia asta? întrebă el.

— Puţin mai sus de Birger-Jaris Gatan. Veniţi repede!

Glasul îi era întretăiat de hohote de plâns, abia dacă putea vorbi. După ce ea închise, Malko ceru informaţii de la chelner. Staţia se afla la vreo o sută de metri în susul bulevardului. Cinci minute mai târziu, Malko ajungea la faţa locului cu stomacul ghem. Primul subsol era ca toate staţiile din lume cu buticurile lui, cu mirosul acru şi pereţii cenuşii. Pe urmă te-ai fi crezut în Rusia: o colosală scară metalică, de un alb de spital, părea să plonjeze în măruntaiele pământului.

Treizeci de metri mai jos – avea impresia că-i speolog – Malko dădu în staţia propriu zisă, cu pardoseala din marmură neagră. Nu existau decât două cheiuri, zidurile erau acoperite de desene, ornamentate exagerat. În afară de asta, totul era de o curăţenie incredibilă, nici o hârtie pe jos, nici un miros. Se uită în jurul lui şi, reperând panoul PAR, văzu imediat grupul de gură-cască de pe marginea peronului. Circulaţia era întreruptă, un tren oprit în mijlocul staţiei. Mai mulţi poliţişti în uniformă încercau să împrăştie lumea. O zonă largă a cheiului era izolată de panglici galbene marcate Polis. Malko o zări pe Lena, foarte elegantă, într-un taior negru. Şi ea îl văzu şi grăbi spre el. Mâna care şi-o lăsă pe braţul lui tremura. Ochii albaştri erau plini de lacrimi. Articulă cu greu un:

— Veniţi încoace!

Trecură de cordonul galben pentru a se opri înaintea unei forme omeneşti acoperite cu o pânză cenuşie de sub care ieşea un picior într-o gheată de piele.

— Jerker a căzut sub metrou, bolborosi Lena. E groaznic... Era... Tăcu, incapabilă să spună mai mult. Malko privi urmele de sânge de pe peron şi de pe partea din faţă a motorului imobilizat. Mort, Jerker Brunns părea încă şi mai lung. Apărură nişte infirmieri cu o targă şi ridicară cadavrul. Malko o trase pe Lena mai într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? Nu eraţi împreună cu el? Aţi venit cu metroul de acasă.

— Nu. Am luat maşina până la punctul terminus al liniei, la

nord de Stockholm şi apoi metroul. Am coborât aici. Jerker mergea în spatele meu. Ca de obicei. Întotdeauna ne dondăneam din cauza asta. Am auzit un tren venind şi pe urmă ţipete. M-am întors şi… Dumnezeule… era oribil! Automotorul era oprit pe mijlocul peronului iar Jerker dispăruse. Era acolo jos, pe şine! Avea… Era tăiat în două…

Lena mergea ca un automat. Unul dintre poliţişti, care tocmai interoga martorii scenei, o opri şi schimbară câteva cuvinte în suedeză.

— Mă întreabă dacă pot să trec pe la morgă pentru identificarea formală a cadavrului, îi explică ea. Aşa-i legea. Dar acum nu mă simt în stare.

Ieşiră amândoi din Ostermalmstong. şi o porniră pe jos spre *Riche*. Lena se lăsă pe un scaun, zguduită de hohote violente. Discret, Malko ceru două coniacuri Gaston de Lagrange XO. Ca să câştige timp. Era totuşi o coincidenţă supărătoare ca generalul Brunns să moară într-un accident cu puţin înainte de a discuta împreună…

*

* *

Lena avea ochii roşii ca un iepure rusesc. Abia se atinsese de farfuria ei cu fructe de mare, dar bău unul după altul cele două pahare cu coniac. Intermediul erotic din ajun părea să aparţină unei alte lumi.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat de ieri seară, întrebă el.

— În dimineaţa asta, Jerker s-a trezit foarte, devreme, ca de obicei, explică Lena. A citit articolul pe care l-aţi lăsat şi mi-a pus o serie de întrebări. Părea foarte impresionat, chiar neliniştit. Mi-a spus din nou că moartea lui Olaf Palme a fost o binecuvântare… că şi el se temea ca vizita dumneavoastră să nu-i prilejuiască nişte neplăceri…

— De ce?

Malko stătea ca pe cărbuni aprinşi. Să-l fi indus oare în eroare CIA?

Lena scuturǎ din cap, decorticând un crevete mare.

— Nu ştiu. Jerker nu-mi spunea totul, iar acum unsprezece ani nu-l cunoşteam.

Malko îi căută privirea înceţoşată de lacrimi.

— Credeţi că generalul Brunns a fost amestecat în asasinarea lui Olaf Palme? Într-un fel sau altul?

Lena tăcu îndelung până se hotărî să răspundă.

— Nu ştiu, sfârşi prin a spune. Nu discutam niciodată. Când l-am cunoscut, evenimentele erau încă proaspete şi mi-a vorbit despre ele.

— Ca să vă zică ce?

— Că nu era vorba de kurzi, dar că era foarte bine dacă lumea îi bănuia… Părea că ştie multe. Pe vremea aceea, se ducea cu regularitate la reuniunile clubului de base-ball al poliţiei din Norrmalm, prezidat de prietenul său Gunnar Larsen. Mulţi făceau parte din organizaţia *Yggdrasil.*

— Şi dumneavoastră eraţi membră?

Lena schiţă un surâs trist.

— Jerker mi-a spus că nu era pentru femei. Dar că, în cazul în care sovieticii ar invada Suedia, voi fi utilizată pentru seducerea ofiţerilor ruşi…

I-ar fi plăcut postura de Mata-Hari. Malko se abţinu să prelungească asemenea basme. În staţia Ostermalmstong se afla un cadavru sfâşiat şi o raţiune care provocase accidentul.

— Credeţi că poliţiştii aceia au fost amestecaţi în moartea lui Olaf Palme?

Lena pufăi.

— S-ar putea. *Yggdrasil* transmitea cu regularitate americanilor informaţii asupra militanţilor antiamericani. Ştiu că Gunnar Larsen ordonase supravegherea ministrului de stat.

Cu alte cuvinte, Olaf Palme. Malko se felicitase pentru vizita lui în Suedia. Nici un ziarist nu-l mai putea interoga pe Jerker Brunns, dar ceea ce el era pe cale de a descoperi se dovedea a fi exploziv… Îşi terminară fructele de mare într-o tăcere mormântală şi într-un restaurant aproape gol. Lena comandă apoi o „Mărgărită”: tequilla, Cointreau şi lămâie verde. Bău în tăcere, după care ridică brusc ochii spre Malko.

— Stau şi mă întreb dacă a fost chiar un accident…

Malko simţi că-i saltă pusul spre 150.

— Presupuneţi că a fost ucis?

Lena scutură încet din cap.

— Nu. Dar azi-dimineaţă era foarte speriat. Din cauza vizitei dumneavoastră. Înainte de a pleca, a încercat să găsească numărul lui Gunnar Larsen. Mi l-a cerut mie, dar eu nu-l aveam.

— Credeam că era unul dintre prietenii intimi.

— Împărtăşeau aceleaşi convingeri politice, îl corectă ea, dar se vedeau puţin cu titlu particular. Căderea Zidului Berlinului a schimbat multe lucruri. *Yggdrasil* îşi pierduse raţiunea existenţei.

Ruşii deveniseră aliaţii noştri, sau aproape. Acum la Moscova o delegaţie Sapo poartă discuţii cu KGB-ul…

Sfârşitul războiului rece probabil că reprezentase un şoc teribil pentru aceşti combatanţi din umbră, care-şi vedeau cauza dispărând fără să fi luptat niciodată. Într-o bună zi şi-au dat seama că nu mai serveau la nimic. Marile agenţii de spionaj, care-i manipulase, îi dăduse pur şi simplu uitării. Şi, în războiul din umbră nu se distribuiau nici măcar medalii. Foarte firesc, într-o zi telefoanele n-au mai răspuns.

Malko îşi imagina frustraţia unui om ca Jerker Brunns, care luptase toată viaţa lui pentru o cauză, probabil făcând servicii mari şi care se vedea trecut pe linia moartă… Foarte tulburător i se părea numele ales pentru organizaţia lor… Să fi fost *două Yggdrasil?*

— A putut să intre în legătură cu acest Gunnar Larsen?

— Nu, dar intenţiona. Mă întreb dacă nu cumva a preferat să dispară decât să fie nevoit să spună anumite lucruri.

— Să se fi sinucis?

Lena îşi înghiţi lacrimile.

— Era un bărbat curajos. V-a citit articolul. Poate şi-o fi spus că risca să creeze probleme americanilor. Era un om prea drept pentru a-şi nega faptele.

Malko rămase tăcut. Chiar să fi fost el responsabil de moartea generalului Brunns, dacă acesta din urmă s-a sinucis? Senzaţia de indispoziţie nu dispărea. Nu putea cunoaşte adevărul decât mergând mai departe.

— Aş vrea să dau de Gunnar Larsen, spuse el, m-aţi putea ajuta?

Lena aprinse o ţigară.

— Nu ştiu, mă simt obosită. Şi tristă. Ţineam mult la Jerker. M-aţi putea conduce până la Sigtuna?

*

* *

Înecată între brazi, cu lacul în fundal, cabana lui Jerker Brunns avea un aer spilcuit în contrast cu tristeţea Lenei. Aceasta îi adresă lui Malko un surâs dezolat.

— Aş fi vrut să mai fie încă ieri seară… A fost aşa de bine. Jerker nu mai făcuse dragoste cu mine, mi se făcuse dor… Din cauza asta am…

Ar mai fi trebuit să facă ceva progrese în engleză… îl sărută pe Malko şi intră în casă.

Acesta, mai perplex ca oricând, o apucă pe drumul spre Stockholm. Dacă Jerker Brunns s-a sinucis cu adevărat, asta era dovada că se simţea responsabil de moartea lui Olaf Palme şi că nu intenţiona să compromită CIA. Deci, ipoteza Agathei Mertens era adevărată.

Ajunse în Stockholm pradă îndoielilor. Şeful biroului CIA nu era acasă, dar l-ar fi putut oare ajuta? Întors la hotel, consultă un anuar telefonic. În Suedia erau zeci de mii de Larsen şi sute de Gunnar Larsen în capitală...

Deodată, îşi aminti de ultima lui trecere prin Stockholm şi de Ingrid Stor. O tânără care lucra pentru KGB sub o acoperire „culturală". Nu se părăsiseră în termeni răi. Luă din nou cartea de telefon şi dădu peste ea.

Ingrid Stor. O suedeză din Malmo care lucra ca agent pentru KGB. Ziaristă, se dezlănţuise pe vremea aceea împotriva disidenţilor de toate neamurile. Ea fusese pregătită de KGB pentru a-l recupera pe dizidentul american, Lee Updike şi să-l ducă în est. Datorită lui Malko, manevra eşuase.

Cineva ridică receptorul. O voce de femeie făcu un „hullo".

— Ingrid?

Trebuie că nu avea accent suedez, pentru că Ingrid Stor întrebă imediat în engleză:

— *Yes. Who are you?*

— Malko. Malko Linge. *Do you remember?*

O scurtă tăcere, urmată de un râs limpede.

— *Sure! Where are you?*

— La Stockholm.

— Drăguţ din partea ta că mi-ai telefonat...

— Vrei să cinăm împreună?

Un nou râs.

— De ce nu?

— La *Cafe Opera?* La ora nouă?

— Nici o problemă.

*

* *

Interminabilul bar al cafenelei era luat cu asalt, ca în toate serile. Hoarde de tineri în ţinute dintre cele mai fanteziste se revărsau în această braserie, lipită de operă, cu un farmec kitsch. Lustre magnifice de cristal puneau în valoare un plafon pictat din lemn sculptat, în cel mai pur stil baroc. Fetele erau frumoase, îmbrăcate în rochii lungi, adesea în gen oriental:

pruncii palestinieni, adoptaţi cu douăzeci de ani în urmă crescuseră. Bărbaţii se întreceau în originalitate. Într-o extremitate a barului, un tânăr înalt îşi împletise părul în două codiţe, precum şi barba. Aproape de intrare, o mulţime compactă se îngrămădea în jurul unei mese de black-jack cu miza limitată la cinci coroane[10]. Viciul era tolerat în Suedia, dar între limite rezonabile.

De la masa lui de lângă bar, Malko o văzu pe Ingrid Stor venind. În aceşti zece ani, aproape că nu se schimbase: o Walkyrie blonda, de un metru optzeci, într-o ţinută să te scoale din morţi. O bluză din muselină neagră îi sublinia cele două obuze ale sânilor, un mini din piele neagră se oprea în susul coapsei, urmărind curba unei crupe în stare să pună în indisponibilitate toţi neuronii unui călugăr şi cizme înalte negre, cu talon.

Toţi beţivii de la bar îşi uitară pentru câteva secunde de berea Pilsen. Imperială, Ingrid Stor, traversă sala fără a adresa nici o privire acestor gângănii. Malko se ridică şi o sărută pe toată gura, fără nici o ezitare. Ea îl privi cu o licărire amuzată în ochii albaştri de safir.

— Nu mă gândeam să te mai revăd vreodată, tovarăşe prinţ.

Malko o învălui într-o privire critică; poate două kilograme în plus, dar dacă stăm şi ne gândim, avea doar patruzeci de ani. Un animal superb. Se apropie un chelner şi ea dădu comanda în suedeză. Acesta se întoarse cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, din 1989 şi cu un platou pe care se aflau brânzeturi şi somon afumat.

— Trebuie să ne sărbătorim întâlnirea, spuse ea; aici ne-am văzut pentru prima dată, nu?

— Exact. Erai metresa lui Lee Updika. La comandă.

Femeia făcu o grimasă.

— Oh, nu făcea deloc rău dragoste…

— Lucrezi în continuare pentru aceeaşi casă? întrebă el.

Ingrid Stor dădu peste cap dintr-o dată cupa de şampanie.

— Nu, ticăloşii ăia m-au lăsat baltă de şase ani, Nu mai aveau nevoie de mine. M-am măritat cu un „soffer[11]” care-mi făcea curte de multă vreme şi am divorţat acum doi ani. Prea mă plictiseam cu el, nu-i stătea mintea decât la muzică clasică. Dar lucrez în continuare la P2. Sunt redactor şef la secţia culturală. Şi

[10] Aproximativ 3 franci.

[11] Burghez socialist.

tu?

Malko îşi spuse că n-avea rost să meargă cu vicleşuguri.

— Eu am în continuare acelaşi patron, recunoscu el.

Ingrid Stor îi aruncă o privire de jos în sus.

— Bravo. Deci, ce se mai petrece prin Stockholm?

— Deocamdată nimic, dar în trecut da…

— Ce anume?

Vacarmul se amplifica, tinerii veneau în grupuri să bea, să mănânce sau să joace la cele două mese de black-jack. Viciu în doze homeopatice. *Cafe Opera* era mereu la fel de somptuoasă, bizară cu plafonul evocând Capela Sixtină şi animaţia ei, dar zgomotul era de-a dreptul ameţitor.

— Olaf Palme.

Ingrid Stor îşi lăsa cupa de Taittinger şi-l fixă cu o surpriză sinceră în ochi.

— Olaf Palme! Păi el era deja mort când veniseşi tu.

— Ştiu, spuse Malko. Dar au apărut fapte noi şi vrem să ştim cine l-a ucis!

Ingrid Stor izbucni în râs.

— Voi aţi făcut-o, americanii, CIA! în Uniunea Sovietică s-a şi turnat un film pe tema asta. Am avut însărcinarea să-l difuzez în Suedia! Dar suedezii l-au programat la unu noaptea.

Malko încercă o înţepătură neplăcută în regiunea şalelor. Mereu se revenea la punctul de plecare. Se aplecă peste masă pentru a nu fi obligat să urle.

— În afara versiunii oficiale, n-ai ştiut niciodată nimic altceva în legătură cu această afacere?

Ea se lăsă pe spate, împuşcându-l cu vârfurile sânilor ca nişte obuze.

— Nimic, spuse ea. Eram în rândurile cele mai de jos din cadrul organizaţiei. S-a vorbit de kurzi, a fost arestat un suedez, judecat, condamnat şi apoi achitat. Afacerea nu mai interesează pe nimeni. Dacă vrei să-i faci o vizită lui Olaf Palme, adăugă ea, află că e îngropat într-o frumoasă biserică albă din Sveagatan, nu departe de locul unde a fost ucis…

Malko simţea că-i spunea adevărul. Ingrid Stor îşi turnă de trei ori din Taittinger mai înainte de a-i arunca ironic:

— Ţi-ai cheltuit banii degeaba, *tovariş* prinţ! Eu am ajuns o sursă secată.

Malko îi luă mâna şi o sărută.

— Ingrid, nu pentru asta te-am sunat. Îmi făcea plăcere să te

revăd.

— Şi mie la fel.

Cu ocazia ultimei lor întâlniri, o sodomizase pe Ingrid ca un soldăţoi şi ea îl acceptase, la ordin. Dar şi mai înainte făcuseră dragoste. O iapă greu de îmblânzit, dar formidabilă după ce i-ai găsit cheia. Brutal, ea se aplecă peste masă şi îl sărută cu toată limba. Apoi se retrase cu privirea tulburată de alcool.

— Aş fi vrut să facem dragoste ca ultima oară. (Începu să râdă). Nu, nu ultima, penultima.

— Vino, spuse Malko.

Ea clătină din cap.

— Nu în seara asta. *Unmoglich!*[12] Dar dacă mai rămâi câteva zile…

Malko mai ceru o sticlă de şampanie. Deodată, o bară grea de oţel, orizontală, coborî din plafon, pentru a se opri la aproximativ un metru de pardoseală, separând mesele din restaurant de mulţimea îngrămădită la bar.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko intrigat.

Ingrid râse gâlgâit, arătând orologiul mare de deasupra barului care indica ora zece.

— E destinată să-i împiedice pe beţivi să dea peste clienţii care iau cina. În seara asta e zi de leafă. Într-o jumătate de oră, vor începe să cadă ca muştele…

Când se ridicară ceva mai târziu, câteva priviri masculine îl urmăriră pe Malko pline de invidie. Îşi parcase maşina alături, în faţa operei închise. Bineînţeles, îl aştepta o contravenţie. Poliţiştii suedezi muncesc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an, vânând cu o înverşunare nemiloasă cele mai neînsemnate infracţiuni.

— Locuieşti tot alături de parcul Haka? întrebă Malko.

— Nu, m-am mutat într-un cartier cochet: Kungsbro Strand. Am să te ghidez eu.

Merseră până în dreptul gării centrale, trecând peste Klaraviadukt pentru a vira la dreapta şi încă o dată la dreapta. Kungsbro Strand era o stradă mică, mărginită pe o parte de case luxoase şi pe cealaltă de un canal. Malko se opri în piaţeta din faţa ultimului imobil. Ingrid se întoarse spre el.

— Aici stau. La etajul trei. De data asta nu te iau cu mine sus. Malko nu insistă, dar o reţinu în clipa în care deschidea portiera.

— Spune-mi cum se petrec lucrurile când eşti „concediat”?

[12] Imposibil.

întrebă el surâzând.

Ingrid Stor îi întoarse zâmbetul.

— Foarte simplu. *Rezidentul* te invită la un dejun. Încearcă să facă amor şi pe urmă, la desert îţi anunţă două lucruri. Mai întâi că este împuternicit să-ţi transmită felicitările Centrului pentru munca depusă. Şi apoi, că totul s-a terminat. Nu trebuie să mai încerci să intri în contact cu ei şi e indicat să uiţi numerele de telefon, numele...

— Numerele de telefon se schimbă imediat, iar numele sunt false, interveni Malko blând.

— Bineînţeles, îl aprobă Ingrid Stor. La început te simţi vidat, dar pe urmă...

Făcu un gest fatalist şi se îndepărtă, după ce-i strânse mâna.

*

* *

Pe ecranul televizorului din camera lui era afişat: „Aţi primit un mesaj”. Malko apăsă pe „mesaj” şi acesta apăru: „Sunaţi de urgenţă la 08 5643298”.

Era numărul răposatului general Brunns. Mesajul fusese transmis la 20 h 55. Abia cu câteva minute mai înainte. Compuse numărul şi receptorul fu ridicat de la prima sonerie.

— Lena?

— Da. De ce nu m-ai sunat mai repede?

— Am fost plecat. Ce s-a întâmplat?

O scurtă tăcere, după care dama de companie a generalului Brunns îl anunţă cu o voce fără timbru:

— M-a sunat poliţia spre sfârşitul zilei după ce-i interogase pe toţi martorii. Doi dintre ei spun că ar fi văzut un bărbat înalt de statură, cu ten smead, care aducea a kurd, îmbrâncindu-l pe Jerker. Din cauza asta a căzut pe şine.

— Persoana în cauză a fost găsită?

Glasul Lenei urcă exasperat.

— Nu înţelegi? A fost îmbrâncit cu bună ştiinţă. A fost asasinat completă ea disperată.

Capitolul VI

— Asasinat? repetă Malko pe gânduri.

— Da! Din cauza dumitale! strigă isteric Lena. Trăiam liniştiţi până a nu fi venit aici. Ai adus moartea.

Izbucni în hohote de plâns. Malko se simţea stingherit. Erau cam prea mulţi morţi recent, pentru o crimă veche de unsprezece ani. Georges Cromwell, fostul agent DIA, de o criză cardiacă pe aeroport. Agathe Mertens călcată de o maşină. Iar acum generalul Brunns căzut sub metrou. Multe coincidenţe. Şi o problemă jenantă. Numai o mare agentură se putea preta la acest gen de eliminări sistematice.

— Lena, i se adresă el, sunt tare mâhnit. Cine ţi-a spus că generalul Brunns a fost asasinat?

— Poliţiştii, sunt convinşi, replică metresa generalului Brunns. Doi martori au văzut un om îmbrâncindu-l cu umărul pe Jerker, în faţa automotorului care sosea. A scăpat cu fuga fără a i se putea vedea chipul, fiind cu spatele. Oamenii au fost prea îngroziţi pentru a se lua după el.

— Lena, spuse Malko, dacă ceea ce susţii e adevărat, a fost ucis pentru a fi împiedicat să nu facă dezvăluiri asupra morţii lui Olaf Palme. Cred că singura persoană care ne-ar putea lumina este Gunnar Larsen, acest poliţist membru şi el în reţeaua generalului Brunns. Vrei să mă ajuţi să dau de el? De altfel şi dumneata eşti în pericol, adăugă el după o clipă de tăcere. S-ar putea presupune că eşti la curent cu anumite secrete. Doar Larsen poate eventual să ne lămurească.

Lena se decise după o lungă tăcere.

— Da, rosti ea dintr-un suflet, aşa-i, mi-e frică...

— Scotoceşte prin hârtiile generalului, o sfătui Malko, încearcă să dai peste o urmă a lui Larsen. Nu aminti nimic despre el poliţiei: făcea parte din ea. Am să trec mâine dimineaţă pe la dumneata. În seara asta, încuie bine peste tot. Dacă se produce vreun incident suspect, cât de mic, sună-mă.

— Eşti la Stockholm, remarcă ea. Ţi-ar trebui o jumătate de oră ca să ajungi aici.

— Ai putea suna şi la poliţia locală.

După ce închise, regretă amarnic că nu avea asupra lui o

armă. Ar fi trebuit să-i spună şefului CIA. Ceea ce-l făcu să se gândească iar la Lena. O sună din nou.

— Ai o armă prin casă?

— Jerker avea un revolver.

— Găseşte-l. Ştii să te foloseşti de el?

— Bineînţeles, afirmă Lena. Jerker m-a luat cu el de mai multe ori pe stadionul de tir.

— Cu atât mai bine, spuse Malko. Pe mâine.

Bizar, dar n-avea chef să-i telefoneze şefului CIA. Nu mai înainte de a afla ceva mai multe.

*

* *

O ceaţă uşoară plutea deasupra lacului din jurul căsuţei de lemn a generalului Brunns. Malko opri în faţa portalului şi coborî. Liniştea era deplină, te-ai fi crezut la capătul lumii, învăluit de brazii înalţi şi nemişcaţi. Lena trebuie că auzise maşina, pentru că uşa se deschise mai înainte ca el să fi sunat.

În prag apăru o văduvă în uniformă de văduvă, nimic nu-i lipsea: pălăria cu o voaletă deasă, neagră, care-i ajungea până la jumătatea taiorului, lăsând să se ghicească o şemizetă de muselină, ciorapi de un negru strălucitor şi mănuşi lungi care se ridicau până la cot. Doar parfumul folosit de Lena mai amintea de viaţă.

— Trebuie să merg la morgă, îl lămuri ea cu o voce frântă. E oribil, nu-mi vine să cred că Jerker e...

Tăcu înăbuşită de un hohot de plâns şi-l precedă pe Malko în livingul în care se întreţinuse cu generalul în rezervă. Pregătise o tavă cu ceai de stepă Petrossian, biscuiţi şi brânzeturi. Un obiect nelalocul lui se afla alături de ceainic: un revolver de calibru mare.

— Asta era arma lui Jerker, preciză Lena, e încărcată.

Malko îl luă şi-i dădu peste cap butoiaşul. Era plin.

Adulmecă ţeava, bine unsă. Potrivit aparenţelor, arma nu mai fusese folosită de multă vreme. Era un Smith and Wesson calibrul 357 Magnum. Scoase unul dintre cartuşe. Proiectile cu o cămaşă şi un vârf de plumb, mai moale. Ceea ce americanii numeau „full metal Jacket”. Cu o putere de perforare terifiantă, în stare să traverseze tabla unei maşini... Butoiaşul clănţăni cu un zgomot sec.

Lena turnă ceaiul cu un uşor gust de votcă pentru Malko, iar ei îşi pregăti un „Kamikaze”: Cointreau, o solidă doză de votcă şi un

strop de lămâie. Îşi bău coteiul dintr-o singură înghiţitură, înainte de a trage puternic aer în piept. Malko ţinea revolverul în mână.

— Pot să-l păstrez? întrebă el.

— Bineînţeles. Eu am tras cu el, dar reculul e prea puternic. E o armă de bărbat.

— Sunt multe de tipul ăsta în Suedia?

— Da. Toate cluburile de tir se dau în vânt după ele. Se trage cu ele şi în vânat.

Lui Malko îi trecu prin minte un gând nebun. Cu un astfel de tip de armă fusese asasinat Olaf Palme. Un singur glonţ în aortă. Revolverul n-a mai fost găsit niciodată. Poate că ţinea în mână arma crimei. Era uşor de verificat comparând glonţul luat de poliţie cu ghinturile acestei arme. Îşi spuse că vreme era destulă şi pentru aşa ceva.

— Ai reuşit să dai peste Gunnar Larsen?

— Nu, recunoscu Lena. Erau trei numere în dreptul lui, dar cel mai recent e de acum trei ani. Nu-i exclus să fie mort...

Şi el.

— Cum să dăm de urma lui?

— Prin clubul de base-ball al poliţiei din Norrmalm, eventual.

— Putem merge acolo?

— Imediat.

— Da. Dacă într-adevăr Jerker a fost asasinat, Gunnar Larsen poate şti de ce. Şi de către cine.

— Bine, oftă Lena. Hai să mergem. După aceea va trebui să trec pe la morgă.

*

* *

Comisariatul poliţiei din Norrmalm era bine ascuns, aproape sub gara centrală. O clădire modernă cu „Piquet bus”[13] şi maşini Volvo în alb şi albastru parcate în faţă. Malko o lăsă pe Lena să intre singură. Strecurase revolverul generalului decedat în servietă, pentru orice eventualitate. Şeful biroului CIA nu părea să fi reacţionat la moartea lui Jerker Brunns. Ziarele suedeze nu pomeneau despre ea decât în pagina a şaptea, avansând ipoteza unui accident.

Lena apăru câteva minute mai târziu.

— Clubul nu mai exista, anunţă ea. A fost desfiinţat după un an de la moartea lui Palme.

— De ce?

[13] Furgonete.

— Nu ştiu.

— Şi membrii lui?

— Dispersaţi în diferite unităţi.

Malko demară maşinal. Începea rău.

— Mi-au dat totuşi o idee, spuse Lena. S-ar părea că membrii tuturor cluburilor sportive din Stockholm merg să se antreneze în acelaşi loc. La Ladugards Gardet, un stadion la nord-est de Norrmalm.

— Să mergem acolo.

— Eu trebuie să dau pe la morgă, în Sabbatberg Skukhus[14].

Îl călăuzi până la spital. Malko rămase în maşină. Când ea se întoarse, plângea, tamponându-şi ochii cu voaleta.

— E cumplit, spuse ea, l-au machiat, am avut impresia că dormea şi că era gata să se trezească.

Malko o aşteptă să se liniştească. După aceea, porniră pe Valhallavägen care se termina cu nişte spaţii verzi de mai multe hectare de unde se ridicau porţi de fotbal, coşuri pentru baschet şi un teren de golf. Lena îi arătă un parching unde staţionau vreo şase maşini. Proprietarii lor, la câţiva metri de acolo, băteau o minge.

— Mă duc să-i întreb, propuse Lena.

Miraţi de această apariţie, jucătorii se opriră. Malko asista de departe la conversaţie. Nu putea fi de nici un ajutor. Lena se întoarse la maşină şi-şi ridică voaleta.

— E cineva care a cunoscut echipa de base-ball din Norrmalm, anunţă ea. Nu ştie ce s-a mai întâmplat cu Gunnar Larsen, dar mi-a dat numele unui fost poliţist care aparţinuse de club. Un anume Lars Jungman. Locuieşte la Taby.

— Ce-i asta?

— O suburbie la vreo zece kilometri spre nord. Trebuie să fie în cartea de telefon.

— Hai să luăm prânzul, sugeră Malko. Trebuie că eşti obosită. Sunăm de la restaurant.

Lena suspină să-ţi frângă inima, umflându-şi pieptul drapat în negru.

— Oh da, aş vrea să mă întorc acasă, dar ţin mult să te ajut.

*

* *

Era un imobil modern de cinci etaje, înecat printre brazi, cu parching mare în faţă. Taby, suburbie rezidenţială, avea acelaşi

[14] Spitalul Sabbatberg.

farmec ca şi Sarcelles. Lena apăsă pe soneria cu numele „JUNGMAN”. Sunaseră din *Grand Hotel* şi fostul poliţist le fixase imediat o întâlnire când Lena îi spusese cine este.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat înalt în blugi şi cămaşă de vânător în carouri roşii. Ochi negri vioi, o bărbie ascuţită şi un vag aspect de şobolan. Prezentările se făcură repede. Malko lucra pentru guvernul american. Ţinuta de văduvă a Lenei păru să-l impresioneze favorabil. Din fericire, Lars Jungman vorbea aproximativ englezeşte. Îi conduse într-o bucătărie care dădea spre o grădiniţă plină de plante verzi şi de un portocal într-un ciubăr. Se aşezară toţi trei în jurul unei mese de lemn pe care erau dispuse ingredientele indispensabile unei conversaţii: somon, biscuiţi, brânzeturi, bere, Aquavit şi o sticlă de Defender Success cu o vârstă de doisprezece ani. Lars Jungman turnă la toată lumea şi ciocniră, Malko ciuguli puţină brânză înainte de a trece la atac.

— Am venit în Suedia ca să reiau legătura cu diferite persoane care au adus servicii guvernului american, explică el. Mai întâi cu generalul Brunns, bineînţeles. El trebuia să mă prezinte unuia dintre prietenii lui. Nenorocirea a făcut să aibă ieri un accident în metrou.

— Ştiu, rosti trist Lars Jungman, am citit în *Expressen.*

Imediat îşi mai turnă un pahar plin ochi de Defender Succes. Malko profită ca să reia cuvântul:

— Generalul trebuia să mă prezinte lui Gunnar Larsen.

Chipul fostului poliţist se lumină pe dată.

— Gunnar! Iată-l aici.

Luă o fotografie de pe o etajeră din spatele lui şi i-o întinse lui Malko. Ea reprezenta o duzină de bărbaţi în ţinută sport, reuniţi în jurul unei mese pline de sticle, stil ceremonie festivă. La dreapta, unul dintre participanţi saluta cu braţul ridicat, ca naziştii.

— El e? întrebă Malko.

Lars Jungman râse din toată inima.

— Nu, acesta e Till. Un estonian adoptat de noi. Era în divizia SS estoniană şi a fost obligat să-şi părăsească ţara în 1945, la optsprezece ani. A rămas foarte fidel convingerilor lui şi nici el nu-i iubeşte pe bolşevici... I s-a găsit de lucru în securitate. Nu, Gunnar este aici.

Arătă spre un bărbat masiv, cu păr bogat şi figura pătrată.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Fostul poliţist puse fotografia la locul ei.

— Nu ştiu. A plecat din poliţie şi nu l-am mai văzut de ani de zile.

— De ce?

În loc să-i răspundă direct, el se adresă în suedeză Lenei care îi răspunse în aceeaşi limbă. Liniştit, continuă cu un zâmbet de scuză.

— Am vrut să fiu sigur că pot avea încredere în dumneavoastră. Clubul nostru nu era numai un club sportiv, nu-i aşa...

— Ştiu, făcu Malko, complice.

Îngheţat interior. Temerile lui cele mai rele se realizau. Liniştit în privinţa lui Malko, fostul poliţist aprinse o ţigară cu un Zippo decorat cu o reclamă Coca Cola, de mai bine de patruzeci de ani şi continuă:

— Până în 1986, eu şi camarazii mei am lucrat în sectorul Norrmalm adică în centrul capitalei. Se poate spune că am făcut o treabă bună. Nu întotdeauna legală, e drept, dar toxicomanii, kurzii şi toţi cei de la periferia societăţii se temeau de noi ca de ciumă. Avocaţii protestau adesea dar noi eram protejaţi de prefectul poliţiei, Hans Holmer. Fiindcă aveam rezultate.

— Şi cu politica?

Poliţistul zâmbi.

— Bineînţeles, îl detestam pe ticălosul de Olaf Palme şi pe toţi cei aduşi de el la putere. Lucram mult cu generalul. I se înmânau liste de suspecţi, de stângişti, de kurzi din PKK. Ne antrenam la tir cu regularitate. Uneori, generalul ne încredinţa o misiune. Şi o îndeplineam. După moartea ticălosului de Palme, direcţia centrală Sapo ne-a obligat să dizolvăm asociaţia de base-ball. Tot grupul nostru de băieţi a fost împrăştiat în diferite servicii. Uneori, departe de Stockholm. Încet, încet n-am mai ştiut unii de alţii. Asta-i situaţia.

— Dumneavoastră nu v-aţi ocupat niciodată personal de Palme?

Lars Jungman scutură din cap.

— Nu.

— Şi nimeni din grup?

Suedezul marcă o uşoară ezitare.

— Era unul Torsten. Goran Torsten. Pe el l-a însărcinat generalul să-l supravegheze pe ministrul de stat.

— De ce?

Schiţă un surâs.

— O ştiţi prea bine, era un duşman. Lucra pentru ruşi.

— Sunteţi sigur? insistă Malko.

Lars Jungman îi aruncă o privire plină de perplexitate.

— Era un agent sovietic. A fost prim ministru din 1969 până în 1976 şi pe urmă din 1982 până la moarte. În tot acest timp, a făcut mult rău Suediei şi mult bine Uniunii Sovietice.

Tăcu, îşi mai turnă un ultim pahar de Defender, fără nici un cub de gheaţă şi aruncă o privire complice spre Lena, care asculta cu gura căscată.

— Ştiţi unde aş putea să-l găsesc pe acest Torsten? întrebă Malko pe un ton egal.

— Generalul e de acord?

— Generalul era de acord, replică repede Malko, mai înainte ca Lena să aibă timp să spună ceva.

Aceasta înclină capul afirmativ şi Lars Jungman se destinse într-un zâmbet.

— Să-mi fie cu iertare! Dar noi am lucrat întotdeauna în secret. Singurul autorizat să vă vorbească despre ticălosul de Palme este Torsten. Generalul e mort, dar noi continuăm să-i aplicăm consemnele. Am să încerc să vă organizez o întâlnire. Dar mai înainte trebuie să-l pot găsi. Unde aş putea să vă contactez?

— Aveţi aici numărul telefonului meu celular, spuse Malko, sau prin intermediul Lenei. Credeţi că va dura mult?

— Dacă e în Suedia, nu.

Lena dădu semnalul de plecare. Ajunşi afară, Malko respiră adânc. Avea impresia că se întorsese din altă lume. Lars Jungman şi prietenii lui trăiau în trecut, cu vechile lor un râncezite. Lena se agăţă de braţul lui.

— Eşti mulţumit?

— Tot ce-a spus el să fie adevărat?

— Da, aşa cred. Jerker mi-a vorbit adesea despre acest grup. Oameni devotaţi, patrioţi, care au optat ca şi el să lupte în opoziţie.

— Credeţi că ei ar fi putut să-l ucidă pe Olaf Palme?

Nu: i răspunse decât după ce se instală în maşină.

— Îl urau, rosti ea simplu, ca jumătate dintre suedezi. Cu el Suedia nu mai era neutră ci aliniată pe poziţiile sovietice. Toţi cei care aleseseră libertatea turbau de furie.

— Ai auzit vorbindu-se de Torsten?

— Nu. Ne întoarcem acum acasă?

Îl ghidă prin hăţişul de drumeaguri croite printre brazi. O jumătate de oră mai târziu, Malko oprea în faţa căsuţei de lemn. Lena se întoarse spre el.

— Nu mă simt prea bine. Ai putea rămâne puţin cu mine?

Abia ajunşi în living, înainte chiar de a-şi scoate voaleta, Lena se duse să-şi pregătească un „Kamikaze” din Absolut şi Cointreau şi se aşeză pe canapeaua rezervată până atunci generalului Brunns. Malko aruncă o privire discretă pe ceas. Cinci după-amiază. Peste o oră se făcea noapte. Liniştea era deplină, doar trosnetele lemnelor se mai auzeau. Îşi turnă şi el o votcă, reflectând la ce descoperise de la sosirea lui. Din păcate, toate datele confirmau dezvăluirile Agathei Mertens. Doar misteriosul Torsten i-ar mai fi putut spune ceva în plus. Tăcerea de care se înconjura CIA era ciudată. Nici un mesaj la hotel.

Un foşnet uşor îl făcu să ridice ochii. Lena îşi pusese picior peste picior, ridicându-şi voit fusta taiorului, astfel încât ieşi la iveală capătul sidefiu şi mătăsos al unei jartiere. Lui Malko i se păru că privirea ei strălucea în spatele ţesăturii dese a voaletei. Gândurile lui fură spulberate de un impuls scăpat de sub controlul raţiunii. Fantasma văduvei…

Când el se ridică şi Lena făcu la fel. Se apropie de ea şi fără un cuvânt o trase spre dormitor. Abia intrată înăuntru, Lena avu o reacţie emoţionantă. Luă fotografia lui Jerker Brunns, aşezată pe noptieră şi o întoarse cu faţa în jos înainte de a reveni spre Malko. Dorinţa acestuia era precisă. O lăsă câteva clipe pe Lena sprijinită de el. Limba ei ieşea de sub voaletă ca un şarpe roz.

Pântecul lui se încinse într-o străfulgerare. O împinse până la pat şi o făcu să îngenuncheze, ceea ce ea acceptă docil. Fusta neagră se ridică în sus, dezvelind şerpii jartierelor, pielea albă a pulpelor şi o crupă plină, fără nici o protecţie. Nu pentru a merge la morgă adoptase ea o asemenea ţinută…

Ţinând-o de şolduri o penetră dintr-o mişcare şi faţa ei, apărată de voaletă se zdrobi de cuvertura patului. Malko, în picioare o lua cu asalt, făcând-o să guiţe de fericire. Lena îşi pierdu pălăria şi voaleta. El continuă până când simţi urcând în interiorul lui plăcerea.

Era pe cale să-şi revină când Lena se întoarse domol, îşi puse din nou pălăria şi voaleta, se lăsă în genunchi şi-l luă în gură. Contactul dantelei negre pe pielea lui îi sporea excitarea. Fusese una dintre cele mai frumoase felaţiuni din viaţa lui. Lena avea

simţul punerii în scenă. Satisfăcuţi amândoi se întoarseră în living.

Se făcuse noapte. Maşinal, femeia îşi mai confecţionă un „Kamikaze” dând gata sticla de Cointreau. Îşi ridică paharul.

— Sper să găseşti ceea ce cauţi.

— Acest Torsten trebuie că-i bine informat, remarcă Malko. Sper că va vorbi.

Lena avu tot timpul să ronţăie biscuiţii mai înainte ca Malko să se decidă s-o ia înapoi spre Stockholm. Din lipsă de Cointreau, Lena continuă cu votcă şi lăsa impresia că abia dacă observase plecarea lui Malko. În vreme ce mergea spre capitală, acesta se gândea la un nou mister. Toţi poliţiştii, prieteni ai lui Jerker Brunns posedau arme de care ştiau să se servească. Dacă voiau cu adevărat să se descotorosească de primul ministru suedez, de ce ar fi trebuit să facă apel la misteriosul ucigaş iranian din CIA?

Sosind la *Grand Hotel,* găsi un mesaj pe televizorul lui. Burt Hower şeful biroului CIA, dorea să-l vadă. Probabil că era ceva important dacă se manifesta într-o sâmbătă seară.

*

* *

Ambasada americană trona la capătul străzii Strandvagen, protejată de grilaje negre şi aurite, dominându-le pe toate celelalte ambasade din cartierul diplomatic. Burt Hower, cu statura lui bondoacă şi ţeasta defrişată, părea deplasat în holul mare sub ochiul sever al marinarului de gardă cu scăfârlia rasă. În această duminică dimineaţă, în care Stockholm-ul se asemăna castelului Frumoasei din pădurea adormită, venise special pentru a-l întâlni pe Malko. De îndată ce se închise uşa îi arătă lui Malko un teanc de faxuri: fotocopiile articolelor apărute ca urmare a decesului generalului Jerker Brunns. Bineînţeles, ziarul *Le Soir* subliniase imediat coincidenţa morţii acestui militar suedez fost membru al reţelei Gladio, care, potrivit afirmaţiilor Agathei Mertens, fusese amestecat în asasinarea lui Olaf Palme. Diferite alte cotidiene europene, de la *Izvestia* la *Herald Tribune*, reluau tema.

— E extrem de supărător, concluzionă Burt Hower. Toate astea acreditează teza complotului american pentru a se debarasa de Olaf Palme. Aţi reuşit să vorbiţi cu generalul Brunns înaintea morţii lui? întrebă el îngrijorat. Ce s-a întâmplat? A fost un accident?

— Da şi nu, replică Malko.

Îi povesti americanului tot ce se petrecuse.

— Chiar credeţi că generalul a fost asasinat? întrebă Burt Hower fără să-i vină a crede.

— Eu nu cred nimic, îl corijă Malko. Asta susţine poliţia din Stockholm. Probabil că dispuneţi de toate mijloacele pentru a verifica ipoteza pe lângă omologii dumneavoastră din Sapo.

Şeful CIA sări în sus de parcă l-ar fi înţepat o ploşniţă.

— Nici să nu vă treacă prin cap! Asta ar fi o dovadă că am avut contacte cu Brunns…

— Dar aţi avut!

— Foarte adevărat, recunoscu Burt Hower, ştiu că ne-a făcut multe servicii. Predecesorul meu „tratase” cu el. Se vedeau cu regularitate. Brunns era un camarad de luptă valoros. Niciodată n-a pretins un bănuţ pentru ajutorul preţios pe care ni l-a adus.

— Nu i s-a cerut să-l asasineze pe Olaf Palme? întrebă Malko pe un ton de glumă.

Burt Hower nu găsi intervenţia deloc amuzantă.

— *Don’t be stupid!* Nu i s-a cerut niciodată să omoare pe cineva. Noi suntem oameni responsabili. Ştiu că umblă nişte zvonuri vehiculate de unii şi alţii. Şi sunt convins că prezenţa dumneavoastră la Stockholm nu le este străină. V-aş mai putea fi util cu ceva?

— Azi nu, spuse Malko. Am să vă ţin la curent cu mersul evenimentelor. În principiu, trebuie să mă întâlnesc cu un poliţist suedez care se interesa mult de Olaf Palme.

Coborând spre centru, Malko se gândea că Olaf Palme totuşi nu se sinucisese. Cineva apăsase pe trăgaciul unui Magnum 357, al cărui proiectil îi pusese capăt zilelor. Dar cum să faci după unsprezece ani, ancheta unui caz în care poliţia suedeză îşi rupsese dinţii, în ciuda mijloacelor desfăşurate. Doar dacă, nu cumva chiar poliţia era vinovată de crimă…

Dar în contul cui?

Ajuns în acest punct se izbi de atâtea ipoteze confuze că-l apucă ameţeala. Putea fi vorba de o manipulare a unei agenturi străine care avea ca scop compromiterea NATO şi CIA. Un complot de extremă dreaptă locală de care americanii urmau să beneficieze. Un „ordin” american executat orbeşte de organizaţia generalului Brunns. Sau cu totul altceva.

Îl incita faptul că numele de cod *Yggdrasil,* menţionat de Agathe Mertens era tocmai cel al organizaţiei lui Brunns.

De asemeni, crima comisă asupra generalului Brunns, dacă se

confirma, ridica numeroase probleme. Probabil că Lena şi generalul fuseseră urmăriţi de la cabana lor, mai întâi în maşină şi apoi în metrou. Malko o întrebase pe Lena, dar aceasta nu observase nimic. Cum nu se aştepta să fie urmărită, nu putea trage nici o concluzie. Dimpotrivă, dacă Brunns şi Lena fuseseră urmăriţi, asta însemna că şi Malko era. Chiar de la sosirea lui la Stockholm…

Bineînţeles, el încercase să deceleze un filaj posibil, fără a remarca nimic anormal. Dar dacă era vorba de nişte profesionişti, nici acest aspect nu era sigur.

Opri maşina în faţa hotelului, întrebându-se cum să-şi omoare timpul în această duminică sinistră. Totul era închis, străzile pustii, suedezii se dregeau după beţia din seara precedentă.

Viitorul anchetei lui se sprijinea de acum înainte pe un singur pilon: fostul poliţist Goran Torsten.

Capitolul VII

Un miros de grăsime prăjită plutea în sala restaurantului *Dolce Vita.* În ciuda denumirii sale, proprietarii erau kurzi, bucătarul portughez, chelnerul croat, iar chelneriţa libaneză. Cât despre mâncare, era de-a dreptul infectă... Malko se uită la bucăţile de carne care pluteau într-un sos maroniu, alături de o piramidă de, orez tare ca betonul. Evident, se mânca pentru 59 de coroane[15]. Lena înfuleca cu poftă. Stomacul ei suedez era fără îndoială ca cel al unui struţ. Malko se uită discret la ceasul lui Breitling Crosswind. Goran Torsten întârziase cu o jumătate de oră...

— Ţi-a dat numărul lui de telefon? întrebă Malko.

Lena negă printr-o mişcare a capului.

— Nu. Nici nu mi-a lăsat timp să-l întreb. Dar are să vină.

O dorinţă nejustificată. La ora trei, Goran Torsten tot nu se arătase, iar ei erau ultimii clienţi din *Dolce Vita,* local frecventat de funcţionarii mărunţi din cartier şi de câţiva poliţişti ai prefecturii vecine... Cu regret, Malko ceru nota de plată.

— Sună-l pe Lars Jungman, sugeră el, întinzându-i Lenei telefonul lui portativ.

Lars Jungman nu era acasă. Se întoarseră la *Grand Hotel* la fel de melancolici ca vapoarele mari şi albe ancorate în faţa lui... Lena se instală dinaintea unui ceai de stepă Petrossian.

— Azi dimineaţă am primit un telefon de la poliţie, îl anunţă ea. Voiau să-mi arate un portret robot al insului care l-a îmbrâncit pe Jerker sub metrou.

— Şi cum arată?

— Înalt, voinic, cu tenul smead, un nas puternic şi merge clătinându-se puţin. Nu mi-a zis absolut nimic... Câţiva martori i-au văzut faţa.

— Sunt siguri că generalul a fost împrâncit?

— Da. Pentru că cel care conducea garnitura l-a văzut bine şi el.

— Şi care-i părerea poliţiei?

— Nu înţelege nimic. Jerker era în retragere, n-avea nici un duşman.

Malko privi castelul regal din faţa lui. Nu se putea împiedica să

[15] Aproximativ patruzeci de franci.

nu-şi reproşeze că dacă n-ar fi venit la Stockholm generalul Jerker Brunns s-ar mai fi bucurat încă de pensie.

— După vizita mea de acum câteva zile, întrebă el, n-a dat nici un telefon, n-a primit nici un telefon?

— Nu. Nu s-a trezit după ce ai plecat. Şi a doua zi dimineaţă am fost în permanenţă cu el. N-a comunicat cu nimeni.

Deci, o confirmare că asasinul îl urmărea pe Malko. A ales prima ocazie pentru a se descotorosi de general, fără să ştie ce ar fi putut vorbi acesta din urmă în ajun. Doar dacă nu cumva…

Ridicându-şi capul se lovi de privirea inocentă a Lenei şi dacă era ea cea care… Malko avea impresia că înaintează cu ochii închişi printr-un labirint. Deci el era cel care l-a condus pe asasin până la general…

— Mai sună-l o dată pe Lars Jungman, îi ceru el, prost dispus.

Lena se execută. De data aceasta legătura se stabili şi dură mult timp. Chiar fără a înţelege suedeza, Malko vedea bine că Lena insista. În cele din urmă, ea închise.

— Goran Torsten s-a răzgândit, îl informă ea. Nu mai vrea să te întâlnească.

— Şi de ce mă rog, această întoarcere cu o sută optzeci de grade?

Femeia ridică din umeri.

— Lars nu ştie. Mi-a spus că nu mai voia să se amestece în această afacere, că era periculos. Istorii vechi, care nu mai interesează pe nimeni.

Şi totuşi se mai ucidea încă pentru aceste „istorii vechi”…

Malko se izbea de un zid. Nici într-un caz nu va putea fi ajutat de poliţia din Stockholm.

— Lena, atâta vreme cât nu prindem un fir, ai să fii în pericol. Trebuie să mă ajuţi să dau peste acest fost poliţist.

— Dar cum?

— Nu ştiu. Întoarce-te acasă şi ia-i la rând pe toţi cunoscuţii lui Jerker. Acest Goran Torsten se află probabil în Stockholm, n-o fi o fantomă…

Lena căzu pe gânduri multă vreme răsucindu-şi ceaşca de ceai şi, brusc, rosti:

— Cunosc pe cineva de încredere în Sapo. Aş putea merge să-l văd fără să-i spun de ce vreau să-l întâlnesc pe Goran.

— Atunci, să mergem.

În mod evident, Lena ar fi preferat s-o pornească în direcţia patului ei, dar nu se împotrivi. Un soare ireal strălucea deasupra

oraşului de pe acum în hibernare.

*

* *

Malko aştepta de o oră într-un bistro gălăgios de pe Pohlensgatan nu departe de complexul de clădiri care adăposteau prefectura poliţiei, Sapo şi poliţia din Stockholm. Construcţia de origină, din cărămidă roşie, avea un anume farmec. Ea ascundea un mare imobil neutru unde se afla Sapo şi care dădea spre cel mai modern, numai în sticlă şi beton. În cele din urmă, Lena apăru şi comandă o bere.

— Ei, cum se prezintă situaţia?

— Nu-i uşor deloc, explică ea. L-am văzut pe prietenul meu. La început i-a fost frică... Eu n-o ştiam, dar moartea lui Olaf Palme a declanşat o incredibilă vânătoare de vrăjitoare împotriva elementelor de dreapta din poliţia capitalei. Toţi prietenii noştri au fost transferaţi, scoşi la pensie, ameninţaţi. Goran Torsten a fost mai întâi mutat în nord, la Oskar Shamn. Pe acolo nu-s decât reni. Scârbit, a preferat să-şi dea demisia din poliţie şi şi-a înjghebat o afacere pe bază de pescuit.

— Deci, are o adresă?

— Nu, a dat faliment şi s-a întors în Stockholm. Pe urmă a lucrat o vreme pentru Bofors, în exportul de arme. Locuia în Liban, prin anii 1992-93. De atunci nu se mai ştie nimic despre el, deşi s-a întors în Stockholm.

— Nici măcar prietenii lui?

— Asta susţin chiar ei.

Un înger trecu în zbor, descurajat.

— Prin urmare nu mai e nimic de făcut.

Lena ţinea să-l fiarbă fără apă.

— Dimpotrivă. Prietenul meu mi-a vorbit de un ziarist ieşit la pensie, un anume Sven Aner. E omul care, după el, cunoaşte cel mai bine afacerea Palme. De ani de zile, se încăpăţânează să dovedească faptul că poliţiştii din Stockholm au fost cei care l-au ucis pe ministrul de stat. Dar nu e luat prea în serios fiindcă adesea se trezeşte vorbind. Dar în fiecare lună publică un buletin cu ultimele noutăţi ale numeroaselor comisii.

— Hai să-l vedem.

— Locuieşte în Uppsala. E prea târziu pentru azi. Trebuie să-i telefonez mai întâi. Dar n-am să-i spun că lucrez pentru americani, are convingeri foarte de stânga...

*

* *

— A acceptat să ne primească, îl informă Lena cu o voce triumfătoare. La el acasă. La Uppsala.

— Când?

— Azi, la ora două. Treci să mă iei, e în drum.

Malko era de pe acum instalat la volan. Începuse să ştie pe de rost drumul spre Sigtuna. Lena îl aştepta, fardată, mulată într-un pantalon de piele neagră şi un pulover roz. Văduva se vărsase. Pregătise pentru orice eventualitate brânzeturi, somon şi biscuiţi, asociaţi pentru ea cu un „Kamikaze", cocteilul favorit: Cointreau, votcă şi lămâie. Malko se mulţumi cu o cafea.

Şi iarăşi numai brazi cât vedeai cu ochii până la Uppsala, oraş universitar la şaizeci de kilometri nord-vest de Stockholm. Brazi şi iar brazi. Uppsala era curat ca o chiuvetă şi la fel de răpitor. Se văzură nevoiţi să se învârtească de vreo zece ori până să dea de strada Grotbrowd, unde locuia informatorul, chiar la marginea unui cimitir... Un om în vârstă îi întâmpină călduros în casa lui de păpuşi. Şi iar, ceai, brânzeturi... Sven Aner se agita, nervos de îndată ce pomenea de Olaf Plame. Malko se prezentă ca fiind un ziarist austriac care ancheta asupra morţii lui Palme dispunând de noi informaţii în măsură să implice poliţia suedeză. Atât se dovedi destul pentru a-l declanşa pe bătrânul ziarist. Lena traducea cu greu... Malko se pierdea în nume şi prenume, date, martori falşi şi adevăraţi. Pentru a rezuma, conform spuselor ziaristului, mai bine de vreo douăzeci de poliţişti participaseră la asasinarea lui Olaf Palme...

— De ce? întrebă Malko.

— Păi, pentru că erau nişte fascişti, nişte nazişti, îl lămuri cu calm ziaristul. Un grup de extremă dreaptă plătit de CIA. Se întruneau în clubul lor din Norrmalm, chipurile pentru base-boll. Până atunci mai exterminaseră şi drogaţi.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Dispersaţi! Din fericire. Dar era prea târziu... Asta-i raţiunea potrivit căreia ancheta a fost sabotată! Şi pe urmă, suedezii nu puteau crede că primul lor ministru fusese asasinat de propria lui poliţie.

— Îl cunoaşteţi pe un anume Goran Torsten?

Sven Aner era cât pe ce să se sufoce.

— Goran Torsten! Bineînţeles! Cred că el a fost cel care l-a ucis pe Plaf Palme. Trei martori l-au văzut din apropierea scenei pe cafe s-a desfăşurat crima. Era înarmat.

— Şi nimeni nu le-a luat depoziţiile?

— Au pretins că aceia se înşelau; în Suedia poliţia e ceva sfânt, explică bătrânul.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest Torsten?

Ziaristul făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu. A dispărut la fel ca şi alţii.

Faţă de decepţia lui Malko, bătrânul încruntă din sprâncene şi începu să scotocească prin notele lui. Îşi ridică privirea câteva clipe mai târziu.

— Iată tot ce am. Un amic din Sapo mi-a dat indiciul. Foştii membri ai clubului Norrmalm se întrunesc în fiecare joi în restaurantul *Den Andatusiska Munden*[16], pe Kungsbro Plan, pentru a lua dejunul împreună. Poate că participă şi Goran Torsten…

— Am să verific, spuse Malko.

Sven Aner se întunecă.

— Fiţi atent. Aceşti oameni sunt foarte periculoşi. Nu le convine când cineva se interesează de ei. L-au snopit în bătăi pe un tip pe care îl bănuiau că-i suspecta. După aceea l-au aruncat în port. Nu s-au dat ei în lături să ucidă un prim-ministru… Ce să mai vorbim!…

Îi conduse până la uşă, convins fiind că avusese de a face cu nişte persoane chiar de stânga. Era marţi. Două zile de inactivitate în perspectivă…

— Poimâine, spuse Malko, luăm masa de prânz la *Câinele andaluz.*

Lena îi aruncă o privire intrigată.

— Dar nu-l cunoşti pe Goran Torsten. Chiar dacă s-ar afla acolo, cum ai să-l poţi recunoaşte?

Malko zâmbi.

— Am eu o idee, ai să vezi.

*

* *

Malko îşi opri maşina în piaţa sub formă de semilună din faţa *Câinelui andaluz.* Cele patruzeci şi opt de ore se scurseseră cu o încetineală exasperantă. Ingrid Stor nu era acasă şi abia reuşi să scape de Lena care pretindea că-i era frică să stea singură.

Din precauţie, Malko nu se mai separa de revolverul mare, Smith and Wesson, al răposatului general Brunns. Un asasin circula în libertate prin acest oraş în aparenţă atât de liniştit. De

[16] La câinele andaluz.

mai multe ori i s-a părut că zăreşte siluete suspecte dându-i târcoale. Dar poate că era vorba de paranoia… Se întoarse spre Lena, aşezată în maşină alături de el.

— Ai notat numărul?

— Da. Eşti sigur însă că nu-i periculos?…

— Pentru dumneata, precis nu, afirmă el.

Lăsând-o în maşină, el pătrunse în restaurant. Era destul de zgomotos, o sală lungă, plină de tineri, de femei singure, de muzică. Alese o masă lângă intrare şi se aşeză. Localul era încă pe jumătate gol. Ceasul lui indica douăsprezece patruzeci şi cinci.

Suedezii dejunează devreme. Comandă spaghete bologneze şi o bere.

Lumea începea să sosească. Curând sala se umplu. Mai puţin o masă din fund de opt persoane. Dar şi ea se completă încet-încet. Ocupanţii ei soseau unul câte unul. Numai bărbaţi, pe care chelnerul părea să-i cunoască foarte bine. În faţa fiecăruia aşeza o bere enormă. Malko îi observa. Toţi arătau la fel. Nişte zdrahoni, mai curând prost îmbrăcaţi, cu părul tuns scurt, dacă nu chiar ras, cu chipuri dure şi priviri agere. Din fericire nu se afla în apropierea lor. Felul lui de a se îmbrăca, cravata de la gât, denota un străin. O dată sosit şi ultimul conviv, ospătarul le aduse o sticlă de şampanie pe care o băură ridicând un toast.

Era cu siguranţă întâlnirea amicală a foştilor membrii din clubul Norrmalm. În restaurant domnea un asemenea vacarm că era imposibil să se audă ce spuneau. Şi oricum, Malko nu înţelegea suedeza… Se scurse o jumătate de oră. Malko stătea ca pe cărbuni încinşi. Pe aici se mânca foarte repede.

Oare ce făcea Lena?

Malko simţi cum i se urcă pulsul ca o săgeată când îi văzu pe chelner aplecându-se la urechea unuia dintre convivi, un bărbat destul de masiv, cu o figură rotundă şi cu ochi bulbucaţi, foarte albaştri. Acesta se ridică îndreptându-se spre tejghea unde telefonul îl aştepta ridicat din furcă. Luă receptorul şi-l duse la ureche. Malko îi văzu expresia enervantă, în vreme ce-i punea întrebări chelnerului, după care se întoarse la masa lui cu o ridicare din umeri.

Malko îşi băgă nasul în spaghetti care acum păreau să aibă gust de icre negre. Datorită Lenei reuşise să-l identifice pe omul căutat. Ea făcuse numărul restaurantului la telefonul mobil, cerând să-i vorbească domnului Goran Torsten…

Capitolul VIII

Malko îşi termină liniştit masa, luă o cafea şi ieşi. Lena era parcată pe o stradă adiacentă, Fleminggatan.

— S-a făcut, anunţă el.

— Nu te-a văzut?

— Nu mă cunoaşte.

— Dar pe mine s-ar putea să mă cunoască. Fii atent! Ce-ai de gând să faci?

— Să-l urmăresc, pentru a vedea unde locuieşte. Hai să ne mişcăm din loc.

Făcu un ocol şi se opri de cealaltă parte a Kungsbro Plan, în faţa scării mobile a promenadei din lungul unui braţ al mării, Klara Sjo. Din cauza sensului unic, Goran Torsten nu putea să plece cu maşina decât în două direcţii. Dar putea merge şi pe jos. În Stockholm, majoritatea oamenilor circulau în taxi.

Se scurseră douăzeci de minute. Restaurantul aproape se golise. În cele din urmă, grupul foştilor poliţişti ieşi din local. Cei opt bărbaţi rubiconzi, schimbau glume, vizibil foarte bine dispuşi. Se despărţiră pe trotuar, Goran Torsten plecă singur, pe jos, spre Pipersgatan, o stradă cu sens unic unde urcă într-un Volvo *station-wagon,* cenuşiu.

Malko nu întâmpină nici o dificultate în a-l urmări. Goran Torsten întoarse în capătul străzii şi reveni spre Klarabergsviadukt şi centru. Circulaţia intensă îi permitea lui Malko să se ţină în spatele lui fără probleme. Fostul poliţist conducea încet, după moda suedeză, fără a se şti urmărit, după toate evidenţele. Opri puţin mai departe în piaţa Sergels Torg, dinaintea unui restaurant ciudat, amenajat într-un soi de turn de observaţii, hidos.

Trei minute mai târziu, o brună mai curând sexy îşi făcu apariţia din restaurant şi intră în Volvo. Îşi continuă drumul pe Hanngstan, luând-o apoi prin Norrlands Gatan până la Engel Brecht Plan. Aici, opri într-un parching.

Goran Torsten şi femeia ieşiră aproape imediat din maşină şi porniră pe jos în lungul unei străduţe care se termina cu nişte scări, David Bagares Gatan.

— Plec să-i urmăresc, spuse Malko garându-se catastrofal.

Aşteaptă-mă aici.

Se luă după ei, cu revolverul Smith and Wesson prins la brâu. Înaintea lui, cuplul urca liniştit scările. Sus, la intersecţia cu Regerrings Gatan se opriră dinaintea imobilului de pe colţ. Malko se opri şi el. La parter se afla un magazin de poster-uri şi un coafor: deasupra se ridicau trei etaje de apartamente. Un imobil de modă veche de prin anii 1900. Cuplul se despărţi: femeia intră la coafor, în vreme ce Goran Torsten pătrunse în clădire.

Malko mai aşteptă puţin şi se apropie. Prin vitrina coaforului o văzu pe însoţitoarea fostului poliţist instalată în dreptul unei chiuvete pentru a-şi spăla părul. Intrarea imobilului se afla la numărul 38 de pe Regerrings Gatan. Aici se afla un interfon cu mai multe nume. Cel al lui Goran Torsten îi sări în ochi. Apartamentul 4. Lars Jungman îl minţise. Goran Torsten locuia în Stockholm fără a se ascunde, deşi nu figura în cartea de telefon.

Malko şovăia. Desigur, ar fi putut suna dar poate că Goran Torsten nu vorbea decât suedeza şi apoi, exista riscul să nu-i deschidă... Brusc realiză că uşa nu se închisese. Împingând-o, pătrunse într-un mic hol. Din păcate, înainte de a se ajunge la scară, exista o uşă grea, din gratii negre, cu un al doilea interfon. Iar aceasta era bine închisă... Imposibil să poată suna la uşa ex-poliţistului.

Îi veni atunci o idee şi ieşi afară.

*

* *

Trecuse o oră. Lena, la volanul lui Audi, găsise un loc de parcare pe o străduţă îngustă, aproape în faţa numărului 38.

— Uite-o! făcu ea deodată.

Prietena lui Goran Torsten tocmai ieşea de la coafor, spilcuită nevoie mare. Parcurse cei câţiva metri care o despărţeau de intrarea în imobil şi pătrunse în interior. Malko n-avu timp decât să facă un salt pentru a ieşi din maşină şi a se lua pe urmele ei. Ajunse în spatele ei chiar în clipa în care împingea grilajul negru. Se strecură pe urmele ei cu un surâs. Femeia i-l întoarse, încrezătoare şi o luară împreună pe scări în sus. Din fericire nu exista ascensor...

Tânăra se opri la primul etaj, băgă cheia în broască şi se întoarse mirată să-l vadă pe Malko în spatele ei. Descuind, îi puse o întrebare în suedeză.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Abia deschisă, în cadrul uşi apăru statura masivă a lui Goran Torsten, numai în cămaşă. Îl

luase pe Malko la ochi cu un revolver aproape identic cu al lui. Îl apostrofă în suedeză, în timp ce femeia se strecura temătoare înăuntrul apartamentului, lăsându-i faţă în faţă.

*

* *

Malko rămase literalmente imobil. Cocoşul armei – un Taurus – era ridicat şi privirea rece a fostului poliţist spunea limpede că nu-i ardea de glume. Din nou îl apostrofă pe limba lui, iar Malko îi dădu replica în engleză.

— Dumneavoastră sunteţi Goran Torsten?

— *Yes. Why?*

— Am încercat să vă întâlnesc prin intermediul lui Lars Jungman. Stabiliserăm o întâlnire.

— De ce mă supravegheaţi din maşină? Cine este femeia care vă însoţeşte?

Lată de ce îl aştepta cu arma în mână: îi reperase în acea străduţă liniştită. Ceea ce dovedea că era mereu în gardă..

— Femeia din maşină e văduva generalului Brunns, răspunse Malko. Pot să-i spun să urce? Aş vrea să vă vorbesc.

Numele lui Brunns păru să-i impresioneze pe Goran Torsten. Îşi coborî arma şi bombăni:

— OK. Duceţi-vă.

Uşa clănţăni în spatele lui şi Malko o porni pe scări în jos. În cele din urmă, datorită îndrăznelii lui reuşise. Lenei însă îi tremurau picioarele când sunară la interfon. Goran Torsten putea tot aşa de bine să-i lase afară. Dar zăvorul zdrăngăni şi ei urcară la etaj în tăcere. Goran Torsten îi aştepta în pragul uşii. O luă pe Lena la întrebări cu un glas dur şi între ei avu loc un scurt schimb de cuvinte mai înainte de a le permite să intre. Lena îi traduse lui Malko.

— Nu mă cunoaşte. Voia să fie sigur că eu sunt într-adevăr amica nefericitului de Jerker.

Luară loc într-un salon mic în care statura suedezului era contrastantă. Soţia lui aduse biscuiţi şi ceai, însoţiţi şi de eternele brânzeturi. Suedezilor le place aşa de mult brânza franţuzească încât au început să o fabrice chiar ei. Una dintre perdelele în carouri era dată la o parte. De acolo fuseseră supravegheaţi. Ochii de un albastru deschis nu-l părăseau pe Malko. Interogatoriul începu.

— Cine eşti dumneata? întrebă ex-poliţistul.

— Lucrez cu Washington-ul, spuse Malko, fără a se

compromite. Mi s-a cerut să-l văd pe generalul Brunns pentru elucidarea unor istorii vechi. În realitate însă, pentru a-l proteja.

— A-l proteja?

Lena traducea simultan. Malko scoase din buzunar articolul apărut în *Le Soir* şi i-l dădu.

— Citeşte-i-l.

Goran rămase impasibil cât timp dură lectura. Când ea se termină Malko îl întrebă:

— Ce părere aveţi?

— Nici una. Nu există probe, rosti fostul poliţist.

Răspuns ambiguu. Nu părea hotărât să vorbească deschis.

Câteva clipe mai târziu, îi ţinu o lungă cuvântare Lenei din care Malko reţinu numele de Peterson.

— Spune că vinovatul a fost judecat şi condamnat, traduse ea. Un anume Christopher Peterson.

— Dar a fost achitat, după apel, remarcă Malko.

Goran Torsten parcă nici n-ar fi auzit. Era limpede că n-avea decât o singură idee: să se scape de ei. Malko insistă.

— O serie de ziarişti s-ar putea să vină să vă vadă…

Lena îi traduse şi Goran Torsten afişă un zâmbet rău, arătând spre o bază de base-ball agăţată de perete.

— Lasă că-i primesc eu!

— Vorbeşte-i despre moartea generalului, sugeră Malko. E la curent?

Lena traduse. Malko citi ezitarea din ochii lui Goran Torsten.

— Nu ştiu nimic, dar generalul avea numeroşi duşmani. Aceiaşi ca şi noi toţi. Dar toate astea au fost demult.

— Generalul a murit săptămâna trecută, sublinie Malko. N-a trecut chiar aşa mult timp de atunci.

Nici un răspuns. Se auzi telefonul zbârnâind în apartament. Femeia îi şopti câteva cuvinte la ureche şi Goran Torsten se duse să răspundă. Când se întoarse el nu se mai aşeză.

— Trebuie să plec, spuse el. Vă rog să mă scuzaţi.

Malko se ridică şi îşi înfipse privirea în ochii tui.

— Trebuie să vă vorbesc, insistă el. Generalul Brunns mi-a cerut-o. În interesul lui *Yggdrasil.*

Acest cuvânt păru să-l zguduie pe fostul poliţist. Se destinse puţin, lăsă impresia că se gândeşte şi apoi întrebă:

— Unde locuiţi?

— La *Grand Hotel.*

— Am să vă dau un telefon.

— Chiar aveţi de gând cu adevărat? E foarte important.

— Da.

— Mi-aţi putea da numărul dumneavoastră de telefon?

Goran Torsten clătină din cap în semn că nu.

— Imposibil. E periculos să-mi telefonaţi. Sunt cu siguranţă ascultat de Sapo. Ticăloşii ăia nu mă pot suferi. Dar am să vă sun eu. Prima dată n-am ştiut exact despre ce era vorba.

Îi conduse până la uşă. Din stradă, Malko ridică ochii spre ferestrele cu perdele în carouri. Să fie oare cu putinţă ca secretul morţii lui Olaf Palme să se afle în acest mic apartament burghez? Goran Torsten nu era un poliţist ca oricare altul. Neîncrezător, respira violenţă şi pericol. Cu siguranţă, era unica persoană în măsură să-i furnizeze informaţii lui Malko. Acesta din urmă privi strada liniştită şi pustie. Individul care-l îmbrâncise pe generalul Brunns sub metrou îi dădea şi lui târcoale? Cine putea fi? Pentru cine lucra? Să fi fost doar o chestiune pur suedeză?

Lena îi puse o mână pe picior.

— Omul ăsta îmi face frică. E periculos.

Asta era şi părerea lui Malko. Se întrebă brusc dacă Ingrid Stor nu l-ar putea ajuta. Doar KGB-ul, pe vremea aceea, supraveghea oameni ca Goran Torsten. Până una alta, trebuia să-l informeze pe şeful biroului CIA.

*

* *

Ambasada americană cu grilajul ei înalt avea aspectul unui castel fortificat, mândru, în mijlocul acelui cartier diplomatic. Ca şi data trecută, Burt Hower îl aştepta în hol. Mult mai nervos. Nici nu mai avu răbdare să ajungă în biroul lui pentru a-l întreba:

— Aveţi noutăţi? L-aţi găsit pe acel Goran Torsten?

— Da, îl asigură Malko, dar n-a fost deloc uşor.

Americanul părea să se simtă cu mult mai uşurat. Se prăbuşi într-un fotoliu, luă bricheta cu armele CIA dintr-o husă de piele şi-şi aprinse o ţigară.

— Nu consideram problema asta chiar aşa de importantă, oftă el. S-ar părea că Langley vă urmăreşte ancheta îndeaproape. Ce-aţi aflat?

Malko îi povesti detaliat cum se desfăşurase hăituirea. Burt Hower tresări auzind acuzaţiile lui Sven Aner la adresa lui Goran Torsten.

— Credeţi într-adevăr că acest poliţist ar fi putut să-l asasineze pe Olaf Palme?

— Eu nu mai cred nimic, mărturisi Malko. Potrivit afirmaţiilor Agathei Mertens era vorba de un iranian. Langley pretinde că nu ştie nimic, iar suedezii cu atât mai puţin. Pe aici nu se mai vorbeşte pe această temă?

Burt Hower clătină din cap.

— E un subiect tabu. De parcă suedezii ar vrea să-l dea uitării. Toată lumea ştie că ancheta a fost purtată contrar bunului simţ, nimeni nu credea în vinovăţia lui Peterson, dar nici un ziar nu reia articolele apărute în străinătate. După unsprezece ani mai sunt încă nişte poliţişti care lucrează asupra anchetei. Mă întreb ce-or fi făcând.

— A existat o organizaţie *Yggdrasil,* spuse Malko. Lucra pentru americani. Ceea ce nu înseamnă că ea poate fi responsabilă de crima comisă asupra lui Olaf Palme.

— Evident că ea nu-i implicată! sări în sus şeful biroului CIA, jucându-se nervos cu bricheta Zippo. Dar faptul trebuie dovedit. Asta-i raţiunea pentru care vă aflaţi la Stockholm. Articolele care acuză NATO se înmulţesc în presa europeană. E foarte neplăcut la numai câteva săptămâni înainte de lărgirea Alianţei. Imaginaţi-vă că nişte ziarişti ar putea debarca aici şi găsi pe acest Goran…

— N-ar sta de vorbă cu ei.

Americanul se strâmbă.

— Cine ştie? Dacă i se oferă bani ar putea confirma acuzaţiile aduse de Agathe Mertens. Încercând să scape de încurcături. Ar fi o catastrofă. Trebuie să vă spună tot ce ştie.

— Am să am eu grijă, promise Malko. Numai să ia legătura cu mine.

Burt Hower se ridică închizând cu un clănţănit capacul brichetei Zippo, ca pentru a pune capăt discuţiei.

*

* *

Noaptea se lăsa domol şi ultimele raze de soare se reflectau în geamurile Palatului regal. Malko contempla apele liniştite ale braţului de mare care separa Stockholmul de Gama Stan, oraşul vechi. Perplex, stăpânit de o spaimă difuză. Relatările Agathei Mertens nu ţineau de fabulaţiile unei secretare concediate. Se putea presupune că cineva trăgea sforile. Atâta vreme cât nu va fi sigur de rolul jucat de NATO în moartea lui Olaf Palme, după unsprezece ani, misiunea lui nu va fi îndeplinită. Or, până acum, nu avea nici o certitudine. Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— *Mister* Linge?

Recunoscu imediat vocea bolovănoasă a lui Goran Torsten.

— Da.

— Ştiţi cine sunt?

— Da.

— Bun. Sunt de acord să ne întâlnim. În seara asta.

— La dumneavoastră acasă?

— Nu. Pe colţul dintre David Bagares Gatan cu Engel Brecht Plan. La ora nouă.

Şi închise telefonul imediat. Era şapte şi jumătate. Malko se întreba dacă n-ar fi fost bine s-o anunţe pe Lena, apoi renunţă. Nu mai avea timp să meargă după ea. Avea să se descurce el cu puţina engleză a lui Goran Torsten. Întrebările pe care intenţiona să le pună erau simple.

La opt şi jumătate, îşi petrecu sub curea revolverul Smith and Wesson al generalului Brunns şi se îndreptă spre ascensor. Se făcuse cam rece dar lumea nu trecuse încă la palton.

*

* *

Piaţa Engel Brecht se afla chiar la intersecţia bulevardului Birger-Jaris cu David Bagares Gatan, o stradelă întreruptă de scara care ducea spre domiciliul lui Goran Torsten. Acolo unde Malko îl văzuse lăsându-şi maşina în parcare.

Malko aştepta de zece minute când îl văzu pe fostul poliţist coborând pe strada David Bagares. Mergea prin mijlocul drumului pustiu. Era cu capul descoperit şi purta o haină groasă, stil canadian dintr-o stofă albastru închis. Se apropie de Malko.

— E pe aici un bar irlandez, propuse el, unde am putea vorbi în linişte, e multă animaţie. Nimeni nu ne-ar auzi.

Porni pe Birger-Jaris Gatan, mergând alături de Malko.

— În cadrul organizaţiei *Yggdrasil* dumneavoastră v-aţi ocupat de Olaf Palme? întrebă imediat Malko.

— Executam nişte ordine, replică liniştit ex-poliţistul.

— Ce ordine?

— Cele ale generalului Brunns. El era şeful nostru.

Pulsul lui Malko începu să bată mai repede. În fine, pusese mâna pe cineva capabil să-i spună ce se petrecuse cu adevărat pe 28 februarie 1986, la câţiva metri depărtare de locul unde se aflau.

— Unde eraţi când a fost ucis Olaf Palme?

Goran Torsten, pentru a răspunde, deschise gura. Cuvântul pronunţat de el fu acoperit de o detonaţie violentă. Fostul poliţist

se clătină, apoi căzu în genunchi.

Cu pulsul la 150 de bătăi, Malko se întoarse. Desluşi la trei metri în spatele lui silueta unui om înalt cu faţa închisă la culoare, un fes de lână şi un braţ care ridica o armă. Cu un gest reflex, îşi duse mâna la curea, scoţându-şi revolverul, înregistră tresărirea de surpriză a ucigaşului şi-i văzu braţul întins; o nouă împuşcătură îi explodă în urechi şi simţi o arsură pe partea stângă.

Capitolul IX

Aproape fără să ochească, Malko apăsă pe trăgaciul revolverului Magnum 357. Destabilizat, agresorul lui făcu stânga-mprejur şi o rupse la fugă în direcţia străzii David Bagares. Era limpede că nu se aştepta ca Malko să fie înarmat, îl luase la ochi liniştit ca pe terenul de tir... Malko se clătină pe picioare, luptând împotriva durerii cumplite care-i ardea coastele, apoi, strângând din dinţi se lansă în urmărirea ucigaşului. Acesta fugea fără să se întoarcă. Pe strada în pantă, Malko ezită să tragă. Dacă-l omora, ancheta lui rămânea din nou în pană. Aruncă o privire în spatele lui. Goran Torsten zăcea cu faţa la pământ, acolo unde căzuse...

Individul pe care-l urmărea, urca acum scările. Stânjenit de durerea din coaste, Malko pierdea teren. Când ajunse şi el în capul scărilor ucigaşul depăşise de acum intersecţia Regerrings Gatan şi cobora pe cealaltă parte, spre Sveavagen. Malko, în clipa în care traversa, zări nişte faruri pe stânga lui, două proiectoare pe acoperişul unei maşini în alb şi albastru. Poliţia!

Vehiculul opri la un metru de el, într-un scrâşnet de frâne şi doi poliţişti îşi făcură apariţia. Văzură revolverul din mâna lui Malko şi-şi scoaseră imediat armele, ameninţându-l şi punându-i întrebări în suedeză. Se opri uitându-se după criminalul care cobora în fuga mare spre Sveavagen. Asasinul lui Goran Torsten scăpa cu fuga. În câteva secunde avea să-şi piardă urma pe marele bulevard.

Malko se întoarse spre poliţişti şi strigă în engleză arătând spre omul care fugea.

— *He just killed someone! Catche him!*[17]

Dădu s-o rupă la fugă în urmărirea ucigaşului. O împuşcătură răsună imediat. Unul dintre poliţişti trăsese în aer. Dacă pleca, Malko risca să fie doborât pe loc. Turbat de furie se lăsă arestat. Unul dintre oamenii legii îi luă revolverul Smith and Wesson, ţinându-l de ţeavă; celălalt îl percheziţiona şi în final se regăsi cu cătuşe la mâini şi faţa la zid.

O nouă maşină a poliţiei sosi în urlet de sirene. Câţiva poliţişti îl încadrară pentru a-l determina să coboare pe David Bagares Gatan. Alţi colegi de-ai lor înconjurau corpul lui Goran Torsten.

[17] A ucis acum un om. Prinde-ţi-l!

Un medic, care trecea pe acolo, îi făcea zadarnic respiraţie gură la gură.

— De ce l-aţi omorât pe acest om? întrebă un poliţist care rupea câteva cuvinte englezeşti.

— Nu l-am omorât eu, protestă Malko, asasinul e individul pe care îl urmăream. A fugit spre Sveavagen. L-aţi mai putea încă prinde...

Nici măcar nu era ascultat. Un alt poliţist se apropie, mirosi ţeava revolverului.

— V-aţi folosit acum de el, rosti el agresiv.

Malko simţi imediat un lichid cald prelingându-se într-o parte şi senzaţia de arsură reveni dureroasă.

— Bineînţeles, protestă el, am ripostat. Priviţi, sunt rănit...

Intrigat, poliţistul îi desfăcu haina şi văzu imediat o pată întunecată pe cămaşă. Din ce în ce mai tulburat, îi aduse la cunoştinţă:

— Sunteţi în stare de arest, dar veţi fi imediat condus la spital.

Malko se lăsă pe mâna lor, după o ultimă privire spre corpul lui Goran Torsten. Ex-poliţistul fusese fulgerat, luând secretul cu el în mormânt. În vreme ce era instalat în maşina poliţiei, Malko îşi spuse că individul care trăsese şi cel care-l îmbrâncise pe generalul Brunns sub metrou era probabil una şi aceeaşi persoană... Dar cine?

*

* *

Comisariatul din Norrmalm era asemeni tuturor comisariatelor din lume, cu neoanele lui, becurile prea slabe, zidurile golaşe acoperite cu note de serviciu şi cu mobilierul obosit. Îi scoseseră cătuşele lui Malko şi acum stătea pe un scaun. Rana îl ardea oribil. La spital se limitaseră în a o dezinfecta şi a-i plasa deasupra un pansament adeziv, după ce-i făcuseră o injecţie cu antibiotic. Glonţul îl smulsese puţin din epidermă şi-i sfâşiase haina...

Poliţistul care lucra la calculator, scoase o exclamaţie încântată. Găsise numărul revolverului Smith and Wesson at lui Malko. Fusese declarat pe numele generalului Brunns.

— L-aţi furat? întrebă el.

Malko, nebun de furie, ridică din umeri.

— Telefonaţi la generalul Brunns. O veţi găsi acolo pe dama lui de companie, Lena. Ea mă cunoaşte. Ea mi-a dat această armă. 08564298.

După o scurtă ezitare, poliţistul se execută. Dar numărul nu răspundea.

— Aveţi drept să daţi un singur telefon, anunţă poliţistul. Cunoaşteţi pe cineva la Stockholm?

Malko se resemnă. Ducă-se naibii toate regulile de securitate. Nu avea de gând să prindă mucegai într-o închisoare suedeză.

— Bineînţeles, răspunse el. Vreţi să sunaţi la ambasada americană sau acasă la domnul Burt Hower, primul secretar al ambasadei.

Poliţistul se uită la el neîncrezător.

— Îl cunoaşteţi cu adevărat?

Malko rămase tăcut. Turbat. Dacă n-ar fi avut arma, ar fi zăcut acum alături de Goran Torsten. Ucigaşul fusese descumpănit văzându-l că scoate un pistol. Şi, în acelaşi timp tocmai el, Malko, fără să ştie, îl adusese pe fostul poliţist în bătaia armei ucigaşului. Cum se întâmplase mai înainte cu generalul Brunns. Presentimentul: fapt obsedant şi atroce.

*

* *

Malko luă sticla de Taittinger Comtes de Champagne, din recolta 1989 şi umplu din nou cupa lui Ingrid Stor. Era a doua sticlă iar ei rămăseseră ultimii clienţi ai luxosului restaurant Opera. Suedeza îi adresă o privire mirată.

— Ce sărbătorim în seara asta? Pari foarte emoţionat…

Malko îi zâmbi şi împărţi ceea ce mai rămăsese din cutia de caviar Seluga Petrossian în cele două farfurii. Devoraseră 300 de grame! Boabe mari cenuşii care se topeau în gură: o plăcere regală.

— Mai întâi pe tine, spuse Malko. Eşti splendidă.

Ingrid Stor purta o şemizetă din mătase groasă albă, sub care sânii ei grei jucau liberi, vârfurile împungând mai să rupă materialul; cu talia strânsă într-o centură lată ar fi arătat ca o sculptură de artă modernă în fusta de catifea neagră, castă precum o sutană, dacă n-ar fi fost atât de mulată pe crupa ei plină. Cele două brăţări groase de argint de la încheietura mâinilor o făceau să semene cu o sclavă nubiană.

Orchestra demodată făcuse loc discurilor. Malko se ridică şi o luă pe tânăra femeie pe ringul de dans. Contactul cald al sânilor sprijiniţi de haina lui de alpaga îl reconcilia cu viaţa. Ingrid Stor se rezemă de el fără ostentaţie, dar cu atitudinea abandonată a unei femei care îşi doreşte să facă dragoste.

— Pari preocupat.

Malko se forţă să zâmbească.

— Nu, totul e în ordine.

Ieşise din închisoare în dimineaţa aceleiaşi zile. După dificile pertractări între CIA şi Sapo. Au trebuit puse în balanţă toate greutăţile Washington-ului pentru ca suedezii să-l elibereze din detenţie. Era un străin găsit în posesia unei arme care nu-i aparţinea. Şi în plus, mai şi trăsese cu ea… Din fericire, expertiza balistică demonstrase că glonţul care-l omorâse pe Goran Torsten, nu fusese tras cu pistolul lui. Şi mai era şi rana. Proiectilul care-l atinsese, fusese găsit la douăzeci de metri mai departe. Provenea de la aceeaşi armă ca şi cea care-l doborâse pe fostul poliţist.

Cât despre asasin, el fugea întruna…

Poliţiştii suedezi abia îl ascultaseră pe Malko atunci când pomenise de criminalul probabil al generalului Brunns. Toată lumea părea să fie preocupată de o singură idee: să pună de urgenţă capacul peste acest caz dezgustător şi misterios.

La capătul a cinci minute de dans nici Malko nu mai avea alt gând decât să facă dragoste cu Ingrid, lipită de el. Se întoarseră la masa lor şi împărţiră între ei ce mai rămăsese din sticla de Taittinger, după care Malko achită nota de plată în care era inclus preţul unei firme celebre de şampanie. După alte câteva minute, reuşi să găsească un loc de parcare în faţa casei în care locuia Ingrid. Aceasta ieşi prima din maşină. Malko o urmă. Legănarea crupei ei îi usca gura.

Ingrid intră în ascensor şi apăsă pe butonul de la patru. În clipa în care cabina se puse în mişcare, Malko se lipi de ea pe la spate, cuprinzându-i sânii în mâini. Imediat femeia se cambră împingându-şi formele desăvârşite în Malko.

Din întâmplare, privirea lui căzu pe un şir de cârlige fixate cam la doi metri de planşeu, probabil destinate la agăţarea unor pânze protectoare în lungul pereţilor, în timpul unor mutări. Îi veni o idee nebună, legată de ultima lor întâlnire de acum zece ani. Şi de gusturile ei erotice. În clipa în care cabina se opri, el îi luă braţul drept, îl ridică şi agăţă brăţara groasă de unul dintre cârlige.

— Ce faci?

Fără să-i răspundă, procedă la fel şi cu braţul stâng. Apoi, trase fermoarul fustei lungi până jos. Ingrid Stor înţelese pe loc ce voia el.

— E lume în imobilul ăsta, făcu ea. Dacă...

— *Inch' Allah!*

Legată astfel, suedeza semăna cu o sclavă pregătită pentru sacrificare. Malko regreta că nu avea o cravaşă pentru a-i biciui crupa rotundă. Lui Ingrid i-ar fi plăcut... Se mulţumi să-i mângâie fesele goale, apoi coapsele deasupra ciorapilor. Îşi strecură o mână printre ele pentru o mângâiere mult mai precisă. Ingrid începu să geamă, să onduleze, picioarele i se depărtară şi ea se cambră şi mai tare.

Lui Malko îi bubuia sângele în tâmple. Se întoarse la sânii grei, pe care-i pipăi prin mătasea bluzei, în vreme ce Ingrid gemea din ce în ce mai puternic. Mângâind-o întruna, el se descheie. Când suedeza îl simţi pe şoldul ei se încordă şi mai mult.

— Vino! spuse ea. Vino.

Răstignită ca o sclavă nu încerca să se desprindă din cârlige. Malko îşi alungase din minte toate problemele. Minutele prezente erau nepreţuite. Ingrid nu mai mişcă atunci când el se aşeză direct pe adâncitura dintre fese, privindu-i anusul blond şi plisat. Valurile de Taittinger Comtes de Champagne contribuiseră cu siguranţă la anihilarea oricărei încercări de rezistenţă a lui Ingrid. Malko apăsă cu toată greutatea şi-şi văzu membrul pătrunzând lent între fesele superbe. Ingrid tresări şi braţările zornăiră în cârlige. Apoi cedă dorinţei lui cu un horcăit. Malko ar fi vrut ca aceste secunde să dureze un secol. Cu degetele înfipte în şoldurile elastice, în dreptul portjartierului, se retrase aproape în întregime, apoi apăsă din nou, penetrând-o până în adânc. Ingrid se oferea din ce în ce mai mult, în mişcări tot mai violente. Malko nu mai trăia decât prin sexul lui implântat în această magnifică femelă. Când simţi că urcă în el plăcerea, se dezlănţui făcând să se zgâlţâie pereţii ascensorului, începură să urle amândoi, iar strigătele lor se repercutară în imobilul silenţios, care cu siguranţă nu mai fusese martorul unei asemenea scene.

*

* *

Malko avea impresia că-şi expulzase până şi măduva spinării, întinsă alături de el, Ingrid Stor îl observa. Vizibil intrigată. Îşi aşeză o unghie uşoară pe rana roşie din coasta lui.

— Ce-i asta?

— Urma unui glonţ.

— Ah! Nu mi-ai povestit tot în legătură cu sejurul tău la Stockholm.

Dar nu-i puse nici o întrebare, mulţumindu-se să se uite la el cu un soi de tandreţe. Malko fu cel care rupse tăcerea.

— M-ai întrebat ce sărbătoream în seara asta?

— Da, ce anume?

— Plecarea mea.

— Din Stockholm?

— Nu, din CIA. De azi înainte şi eu sunt la fel ca tine. Un fost combatant...

Ea începu să râdă, apoi îşi încruntă sprâncenele.

— Cam brutal, nu? (Dar imediat se stăpâni.) Dacă poţi, povesteşte-mi şi mie...

Malko se mai afla încă sub imperiul reflexelor de discreţie, dar ţinea totuşi să-i spună ce avea pe inimă.

— Îţi mai aduci aminte de un film de Orson Welles care se numea *Domnul Arkadin?* întrebă el.

— Nu. Despre ce era vorba?

— De povestea unui om pe care un miliardar, aşa zis amnezic, îl angajează pentru a-i ancheta trecutul, a găsi persoanele cunoscute. Anchetatorul se achită admirabil de sarcina lui, dar pe măsură ce găseşte martorii trecutului acestui miliardar, ei mor. Astfel încât el descoperă că fusese utilizat doar pentru lichidarea unor persoane jenante dintr-un trecut tulbure.

— Interesantă poveste, rosti pe gânduri Ingrid Stor. Aşa ceva ţi s-a întâmplat şi ţie?

— În mare, da, recunoscu Malko.

— Şi din cauza asta vrei să laşi totul baltă?

— Da. Accept să fiu ucis de adversarii mei, dar nu manipulat de prieteni.

Suedeza rămase câteva clipe tăcută, apoi îl atrase pe Malko spre ea.

— Suntem două victime, făcu ea pe un ton voit nepăsător.

*

* *

Malko îşi lăsă privirea să rătăcească pe avionul de acrobaţii, galben, decorat cu sigla Breitling, un veritabil Formula I al aerului, suspendat în holul central al aeroportului din Arlanta. Dintr-o raţiune misterioasă, Breitling era omniprezent în Suedia. Zborul lui pentru Viena era abia peste două ore, dar nu mai avea chef să mai rămână în Stockholm. Îşi petrecuse noaptea la Ingrid Stor. Au mai făcut dragoste, dar n-au mai vorbit despre „demisia” lui. Se simţea amar. Amar şi frustrat. N-a încercat să

dea nici o explicaţie, nici o scuză. N-a căutat nici măcar să-l revadă pe Burt Hower, şeful biroului CIA din Stockholm. Acesta precis nu era la curent cu manipularea încâlcită căreia îi căzuse victimă Malko.

Iar el era convins că CIA îl minţise din capul locului. Agenţia ştia perfect că dezvăluirile Agathei Mertens erau adevărate... Şi că ea fusese lichidată de aceiaşi criminali care-l asasinaseră şi pe Olaf Palme cu unsprezece ani mai înainte. Executanţii secreţi ai NATO.

Aceştia erau pe urmele lui Malko pentru a le elimina pe cele două persoane susceptibile să facă dezvăluiri stânjenitoare. Malko realizase brusc, după uciderea lui Goran Torsten: era convins că fostul poliţist nu fusese urmărit. Îl văzuse sosind singur. Prin urmare, el, Malko fusese cel supravegheat. Şi cine, mai bine ca CIA, putea să-i cunoască faptele şi gesturile.

Singurul lucru pe care ucigaşii puşi pe urmele lui nu-l ştiau, era revolverul dat de Lena. El îi salvase viaţa.

Malko intră în sala de plecare. Era pentru ultima oară că efectua acest gen de călătorie. Nu va mai da nici un semn de viaţă şi va refuza o viitoare misiune, dacă i s-ar mai propune. Dar avea unele temeri. Ceea ce ar fi riscat să i se întâmple ar fi fost un „accident”. Ca cel care-l costase viaţa pe generalul Jerker Brunns, cu toate că şi el îi servise cu credinţă pe americani.

Dacă n-ar fi fost înarmat, cazul ar fi fost închis. O dată ancheta terminată şi cei doi martori eliminaţi, rămânea el care ştia prea multe. Deci, urma să fie şi el lichidat. Asta era ferocitatea rece a operaţiunilor ultrasecrete. Cele care nu lăsau în urma lor rapoarte scrise şi erau decise la vârf de oameni supuşi unui singur mobil: Raţiunea de Stat.

Malko îşi reconstituise în minte desfăşurarea probabilă a evenimentelor. Dezvăluirile Agathei Mertens erau exacte. Olaf Palme fusese asasinat la ordinul NATO. După conferinţa ei de presă, cei care cunoşteau dedesubturile acestui „ordin” reacţionaseră repede şi dur. Ucigând-o şi pe ea.

Apoi, aceleaşi – DIA sau SOPS – realizaseră că ziariştii riscau să se lanseze în cercetarea unor indicii suplimentare. Prin urmare, trebuiau eliminaţi toţi aceia care erau susceptibili să facă declaraţii incomode.

Ramura suedeză a operaţiunii *Yggdrasil.* Generalul Brunns şi prietenii lui. Fiind vorba de un caz vechi de peste zece ani, nimic n-ar fi bătut la ochi. Şi atunci cine i-ar fi scos din bârlog mai bine

decât un agent CIA? Făcând apoi posibilă eliminarea lor. Ceea ce se şi întâmplase. Nu păţise la fel şi Georges Cromwell, fostul agent DIA şi probabil misteriosul ucigaş iranian recrutat de către CIA.

Cât despre Malko, dispariţia lui ar fi închis dosarul.

Fără dovezi, ziarişti n-ar mai insista, iar reputaţia NATO ar rămâne fără pată. Ca un bun ogar ce se afla, Malko descoperise vânatul fără a realiza că şi el devenise un vânat, la rândul lui.

— Plecarea spre Viena, zborul 675, anunţă o voce melodioasă. Îmbarcarea poarta B 22.

Malko se ridică simţindu-şi picioarele ca de plumb. Viaţa i se va părea pustie fără misiunile în contul CIA. În plus, obsedat şi de posibilitatea unui „accident”. Necăzând victimă împreună cu Goran Torsten crease un „caz aparte”. De care birocraţii aveau oroare. Mai devreme sau mai târziu, ei nu vor avea decât o singură idee: să poată închide dosarul curat. Ceea ce presupunea eliminarea lui Malko. Bineînţeles, dacă i-ar fi expus teoria lui Langley, acesta s-ar fi jurat că are halucinaţii. Sunt anumite lucruri care nu se mărturisesc niciodată. Nevinovat, culpa lui consta în faptul că supravieţuise.

Se gândea că, dacă ar fi vrut să mai profite de viaţă, ar fi trebuit să inventeze o ripostă care să facă eliminarea lui prea costisitoare sau prea periculoasă în ochii CIA.

Altminteri ar sfârşi ca Olaf Palme.

Capitolul X

Singurul zgomot care tulbura tăcerea era clinchetul tacâmurilor de argint pe porţelanul de Sevres din secolul al XVIII-lea. Două sfeşnice mari difuzau o lumină blândă şi caldă care nu împrăştia în întregime umbrele din sala de mese a castelului Liezen. Alexandra şi Malko cinau numai ei doi. O masă simplă: mezeluri şi prepeliţă la frigare, preparată de bătrână bucătăreasă, lise, care nu cunoştea, în pofida celor şaptezeci şi cinci de ani ai săi, cuvântul pensionare. Ea îşi va servi stăpânul, pe Alteţa sa Serenisimă prinţul Malko, până la ultima suflare.

Înainte de cină, băuseră în bibliotecă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, un roze din 1993.

Alexandra rupse tăcerea. Aşezată în faţa lui Malko, fardată şi coafată, cu pletele ei blonde şi lungi împletite într-o coadă, îmbrăcată într-un pulover simplu, negru, dintr-o lână fină şi într-o fustă evazată, era mai frumoasă ca niciodată, cu pometii ei proeminenţi şi ochii mari, verzi.

— Nu mănânci?

— Ba da, afirmă Malko, atacând prepeliţa, bine friptă de altfel, din vârful buzelor.

Se strădui puţin, apoi îşi împinse farfuria. Imediat, Alexandra apăsă pe soneria disimulată sub masă şi Elko Krisantem, impecabil în haina albă, îşi făcu apariţia pentru a strânge masa.

— Fără desert, decretă Malko, adu-ne doar cafelele.

Îşi lăsă privirea să rătăcească pe boazeria sufrageriei unde erau atârnate portretele câtorva strămoşi ai lui. Încerca o senzaţie bizară. Un vid imens, o ameţeală tristă amestecată cu îndoieli ascunse adânc. Dar dacă acţionase pripit? Fugise din Suedia ca un hoţ, fără a preveni pe nimeni. Sosise la Liezen încă tulburat de certitudinea că fusese tras pe sfoară de CIA. Chiar mai înainte de a-i fi spus câte ceva Alexandrei, aceasta, prevăzută cu un al şaselea simţ, se dovedise deosebit de atentă şi tandră. După ce făcuseră dragoste, în seara întoarcerii lui, Malko o pusese la curent.

— Eşti sigur că nu te înşeli? îl întrebase ea imediat.

— Nu cred, replicase Malko. Numai CIA era la curent că aveam să-l întâlnesc pe Goran Torsten.

— Nu-i o dovadă suficientă, obiectase cu blândeţe Alexandra. Eu nu spun că te înşeli, dar am impresia că ai reacţionat prea... brutal. Ar fi trebuit, cel puţin, să-l vezi pe acel Burt Hower, înainte de plecare.

— Poate, admisese Malko.

Bunul simţ al Alexandrei se suprapunea uşoarelor îndoieli pe care le încerca el însuşi. Oare îndelungaţii ani în care servise ca agent secret nu-l făcuseră puţin paranoic?

Simţindu-l şovăielnic, Alexandra insistase.

— Mai ales că, la începutul acestei afaceri, prietenii tăi de la CIA se gândiseră imediat la o manipulare a estului. Pentru compromiterea NATO.

— Foarte adevărat, recunoscu Malko. Dar chiar dacă ar fi vorba de o manipulare de acest gen, ea nu-i incompatibilă cu o a doua manipulare a CIA, dornică să şteargă urmele unei bavuri.

— N-ar fi apelat la tine, trăsese concluzia Alexandra. Le-ai făcut prea multe servicii şi poţi să le mai faci încă. Ei mai au şi alţi oameni.

— Dacă nu-i CIA, argumentase Malko, cine ar putea fi? Cine are interes ca Agathe Mertens, Jerker Brunns şi Goran Torsten să fie reduşi la tăcere?

Alexandra începuse să râdă.

— Tu eşti cel care trebuie să răspunzi la această întrebare.

Dar el nu răspunse şi, după acea conversaţie, sucea şi răsucea în capul lui elementele de care dispunea. Furia şi decepţia, resimţite la Stockholm, făcuseră loc unui sentiment mai puţin violent, mai puţin tranşant. Adesea se încrezuse în intuiţia Alexandrei. La care se adăuga un oribil sentiment de inutilitate. Un agent secret demobilizat nu poate face nimic. Nu există nici un fel de reciclare. Pierdut în gânduri, abia îl auzi pe Elko Krisantem intrând şi punând cafeaua în faţa lor, precum şi o carafă de cristal plină de coniac Gaston de Lagrange XO şi două pahare pântecoase. Malko inspiră adânc.

— Cine a sunat? îl întrebă pe Elko.

— Un anume domn Bartfeld, de la ambasada americană din Viena. Doreşte să-i telefonaţi.

Era şeful biroului CIA din Viena. Sunase întruna de la întoarcerea lui Malko. Dar acesta refuzase să vorbească. Dacă ipoteza lui era valabilă, evident că CIA nu avea să recunoască. Or, Malko n-avea chef să înfrunte minciunile acelora pe care îi stimase.

Bău o gură de cafea.

Şi Alexandra făcu la fel, apoi se ridică şi dădu ocol mesei mari de marmură. Malko îşi împinse scaunul la rândul său şi se găsiră faţă în faţă.

— Nu-i un sistem bun să eviţi problemele, remarcă tânăra femeie cu o voce dulce. Nu te poţi ascunde la infinit. N-ai nimic să-ţi reproşezi. De ce nu-l suni pe Frank Capistrano? Am impresia că-i acordai toată încrederea.

— Da, ai dreptate, recunoscu Malko din vârful buzelor.

Ce păcat că David Wise, fostul lui mentor, nu mai era pe lumea aceasta. În el avea o încredere deplină. Ridică ochii şi întâlni privirea Alexandrei. Ceea ce citi în ea îi încălzi inima. Alexandra se sprijină de masă şi-l atrase spre el, oferindu-i refugiul coapselor ei uşor depărtate şi contactul electric al pântecului.

— Până mâine uită de toate, spuse ea.

Malko îi simţi muşchii pulpelor întinşi strângându-l ca pentru a-l proteja. Rămaseră imobili, lipiţi unul de altul îndelung, doar la lumina lumânărilor. Alexandra îşi depuse buzele pe ale lui. Pe încetul, căldura trupului ei îl trezi pe Malko, care-şi alungă gândurile negre. Alexandra, cu un gest firesc, îşi ridică fusta lipindu-şi pântecul gol de Malko. Intensitatea privirii ei fu atât de puternică încât îi provocă lui Malko o reacţie imediată. Tânăra femeie schiţă un surâs.

— Să facem dragoste aici. Acum.

Cu delicateţe ea îşi aşeză escarpenii pe două scaunele alăturate, depărtându-şi şi mai mult coapsele pentru a-l primi, cu braţele înnodate de gâtul lui, ca să nu-şi piardă echilibrul. O penetră încet, delicios şi rămase o vreme nemişcat mai înainte de a începe să se agite. Alexandra avea ochii închişi. Îşi desfăcu braţele, se trase spre spate pe marmura rece, cu chipul luminat de licărirea tremurândă a lumânărilor şi împinse unul dintre sfeşnice pentru a nu fi stânjenită.

Malko îşi puse mâinile pe sânii ei: atâta aşteptase ea. Îl făcu să înţeleagă prin mişcări din ce în ce mai grăbite că avea sa atingă plăcerea supremă. Respiraţia i se acceleră, coapsele îi tremurau, gemea.

Telefonul începu să sune, un zbârnâit estompat de boazerii, dar obsedant.

— Iubeşte-mă! murmură Alexandra.

Ca pentru a conjura soarta, el continuă în ritmul soneriei

sâcâitoare şi îndepărtate. Nu reuşea să se mai concentreze. Mişcările lui deveniseră maşinale. Degeaba evocase fantasmele cele mai erotice, se simţea blocat... Brusc, nu mai rezistă. Elko Krisantem, conformându-se ordinelor lui, nu se ducea să răspundă. Malko se retrase dintr-o dată, încă erect.

— Aşteaptă-mă! Mă întorc imediat! rosti el stăpânindu-şi furia.

Alexandra nu făcu nici un comentariu, lungită pe masă ca o servitoare, cu sexul descoperit. Malko îşi puse repede hainele în ordine şi alergă pe culoar până la bibliotecă, unde se afla telefonul cel mai apropiat. De când se întorsese îşi debranşase mobilul. Dar de data asta avea să răspundă chiar el la telefon. Reflecţiile Alexandrei îi schimbaseră convingerile. Deşi nu era foarte hotărât.

Ridică telefonul, rosti un „alo” sec, lăsându-se să cadă pe o canapea îmbrăcată în piele galbenă, fină ca o ţesătură. Provenea de la Connolly, furnizorul Rolls-ului şi fusese confecţionată la comandă de către decoratorul Claude Dalle.

O scurtă tăcere, după care un glas de femeie întrebă în franceză:

— Prinţul Malko Linge?

Prins pe picior greşit, Malko nu putu răspunde decât „da”.

— Astrid Mertens la telefon, spuse o voce timidă. Nu vă deranjez?

Astrid Mertenes! Fiica secretarei de la NATO. Ce naiba mai voia şi ea? Malko se mai îmblânzi.

— Nu, spuse el. De ce m-aţi sunat?

— Mi-aţi lăsat cartea de vizită, făcu ea stânjenită, spunând să vă sun dacă îmi mai amintesc ceva.

— Da?

— S-a întâmplat ceva, rosti ea cu o voce de fetiţă. Mi-e frică. Cred că cineva a vrut să mă omoare.

Malko avu impresia că îi vor exploda arterele.

— Să vă ucidă! exclamă el. Cum?

Brusc, Astrid Mertens izbucni în lacrimi.

— Vă rog, veniţi! Mi-e frică. N-aţi putea veni? Nu cunosc pe nimeni. Ştiu, m-am purtat urât cu dumneavoastră, dar...

— Voi fi acolo mâine dimineaţă, promise Malko.

Închise telefonul, îngheţat. Alexandra se înşela: CIA decisese să elimine ultimul martor. De data asta o să-i blocheze drumul. Se întoarse în sufragerie ca o vijelie. Faţă de expresia lui, Alexandra se ridică şi fusta îi coborî peste pântecul gol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, neliniştită. Ai vorbit cu ei?

Malko îi spuse cine sunase şi de ce.

— Ce ai de gând să faci?

— Plec la Bruxelles, o anunţă el posomorât.

Văzu în ochii ei că nu-l aproba. Continua să nu creadă în teoria lui. Dar nu-i împărtăşi convingerile, întrebându-l doar simplu:

— Când pleci?

— Chiar acum.

*

* *

Malko viră la stânga pentru a pătrunde în parcarea hotelului *Halliday Inn* din Evere. Condusese toată noaptea la volanul Rolls-ului său, oprindu-se doar pentru a se umfla de cafea ori de câte ori simţea că oboseala punea stăpânire pe el. Mai întâi până la Munchen, pe urmă prin Germania şi după Cologne, intrase în autostrada de Bruxelles. Mai mult de opt sute de kilometri. Dacă alesese varianta rutieră, o făcuse mai întâi pentru a nu pierde nici o secundă şi apoi fiindcă maşina era singurul mijloc de a trece frontiera cu o armă, fără probleme... Graţie spaţiului Schengen, nu mai exista nici un control pe nicăieri. Pistolul lui extraplat era gata pregătit în geantă, cu trei încărcătoare de rezervă.

Din maşină, îi telefonase lui Astrid Mertens pentru a-i da întâlnire la *Halliday Inn.* Cinci minute mai târziu, se instala într-un mic apartament alături de o piscină miniaturală. Un duş, o convorbire cu Liezenul şi Malko îşi strecură pistolul extraplat la curea în dreptul coloanei vertebrale. La Liezen toată lumea cunoştea consemnul, să nu se pomenească nici un cuvânt în legătură cu plecarea lui, dar ştia el de ce mijloace dispunea CIA.

Un ciocănit în uşa lui îl făcu să tresară. Se apropie şi întrebă:

— Cine-i acolo?

— Astrid.

Tânăra femeie era singură. Când îşi scoase mantoul impermeabil verzui, el fu şocat descoperind un corp superb. Astrid purta o rochie dintr-o stofuliţă gri, ciorapi negri şi cizme. Pieptul ei era şi mai mare decât îşi aducea aminte. O superbă Junonă cu ochii înroşiţi de lacrimi şi cu obrajii traşi. Privirea ei era nesigură. Se uitară câteva clipe unul la altul, apoi, brusc ea i se aruncă în braţe, strângându-se aproape de el şi plângând cu sughiţuri.

— Vai ce bine îmi pare că aţi venit! bolborosi. De două zile nu

mă hotărăsc să vă sun. Nu-mi permiteam să îndrăznesc. Nu ne-am văzut decât o singură dată. Nu sunteţi supărat pe mine?

— Nu, nu, afirmă Malko.

Încet-încet ea se calmă, se desprinse de el şi se aşeză pe pat.

— Mi s-a făcut foame, spuse Astrid, azi dimineaţă n-am putut pune nimic în gură.

Malko comandă imediat două mic dejunuri. Astrid Mertens:: scoase un pachet de Gauloises blondes din poşetă şi aprinse. Una cu un Zippo scâlciat pe care i-l arătă lui Malko.

— E un cadou de la Georges Cromwell pentru mama mea. Îl avusese cu el în Vietnam.

Malko luă bricheta care avea gravat pe ea *„Peace and Love”.* După treizeci de ani încă mai mergea.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Tot, de când ne-am întâlnit noi prima oară.

— Ei bine, în primele zile l-am văzut pe Alfred Jonnart, care mi-a ridicat moralul. Mi-am reluat munca şi am încercat să uit. Alfred îmi aducea articolele inspirate de al lui, din lumea întreagă, mai ales din Europa. Mi-am spus că mama mea n-a murit degeaba…

— NATO nu te-a mai contactat?

— Nu, nimeni. Am trecut pe la Jandarmeria Regală, dar mi s-a spus că ancheta asupra morţii mamei mele va lua mult timp, că probabil nu-l vor găsi niciodată pe şoferul care a călcat-o.

Astrid tăcu răvăşită.

— Şi pe urmă?

Tânăra coborî ochii, fixându-şi cizmele şi continuă:

— S-a întâmplat ieri dimineaţă. Plecam la serviciu. Pentru asta iau un autobuz de pe bulevardul Leopold-III. Întârziasem şi am început să fug pe strada Jaunet. Într-un loc, trebuie să traversez. Nu mă uit niciodată în spatele meu pentru că circulaţia e foarte redusă pe acolo. Când să cobor de pe trotuar, în graba mea mi-a scăpat poşeta şi atunci m-am întors, în acel moment o maşină m-a şters, foarte repede. Încă îi mai simt suflul. Mi-a fost aşa de frică încât eram gata să leşin, dacă nu mi-ar fi scăpat poşeta aş fi fost răsturnată de maşină şi probabil ucisă. Maşina gonea în mare viteză.

— L-ai văzut pe şofer?

— Nu. Nici măcar nu-s sigură ce marcă avea. Cred că era un Mercedes. Sau un Audi, nu mai ştiu. De culoare închisă.

— Şi numărul de înmatriculare?

— Belgian, dar n-am putut să-l reţin.

— În ce direcţie se îndrepta?

— A trecut peste stop şi a cotit la dreapta în bulevardul Leopold III, către NATO. Şi acest fapt m-a mirat. În Belgia se respectă culorile semaforului.

Trăgea fumuri scurte din ţigară, preocupată de povestirea ei şi jucându-se cu acel Zippo fără moarte. *„Peace and Love”.* Malko se simţea siderat. Individul care trăsese asupra lui la Stockholm acum opt zile ar fi avut tot timpul să se întoarcă la Bruxell ca s-o lichideze pe Astrid Mertens. Era limpede că CIA îşi continua „curăţenia” în cazul Olaf Palme. Astrid Mertens ar fi putut fi la curent cu anumite lucruri. Asta era raţiunea pentru care încercau s-o extermine. Era o ocazie nesperată să-i poată avansa ancheta sau poate să-şi ia revanşa.

— Astrid, rosti el cu un glas sever, nu-mi spui tot. Dacă acum se încearcă eliminarea dumitale, înseamnă că ştii ceva ce nu mi-ai comunicat când ne-am văzut prima oară.

Tânăra femeie rămase tăcută un timp, care i se păru prea lung lui Malko, trăgând din ţigară şi exalând lent fumul, ca pentru a-şi da timp de gândire. Fără să-l privească pe Malko, mărturisi, în cele din urmă, cu o voce imperceptibilă:

— E adevărat. Cred că e ceva important. Mama mea lucra pentru Germania de Est, când era la NATO.

Capitolul XI

Malko se aştepta atât de puţin la această dezvăluire, încât rămase mut măi multe secunde. Gândurile i se învălmăşeau în cap. În acelaşi timp, se simţea uşurat. CIA nu era probabil amestecată în crimele pe care i le atribuise! Astrid Mertens îl fixa cu nelinişte.

— Poate n-ar fi trebuit să vă spun aşa ceva…

— Oh, ba da! exclamă Malko. Povesteşte-mi tot.

Operaţiunea *Yggdrasil* apărea într-o complet altă lumină. Îl treceau sudori reci. Astrid aprinse o nouă ţigară cu o mână tremurândă.

— N-o ştiu de prea multă vreme, explică ea. De când eram mică, mamă a trăit singură şi a avut destul de multe aventuri. Aveam doisprezece sau treisprezece ani când s-a încurcat cu un bărbat mult mai tânăr decât ea. Un băiat foarte frumos, brunet, un tip de italian, foarte elegant. Venea adesea pe la noi acasă serile. Mama mă trimitea la culcare. Dar eu nu dormeam şi-i pândeam. De cum mă întorceam cu spatele, începeau să facă dragoste, pe unde nimereau, chiar şi pe jos. O auzeam pe mama strigând de plăcere. Era îndrăgostită la nebunie. Uneori îl aştepta ore întregi, gătită, elegantă şi el nu venea. În asemenea cazuri se purta urât cu mine.

— Cine era acel om?

— Ţinea salonul de coafură din NATO, în clădirea B. Aşa l-a cunoscut: mergând să-şi aranjeze părul. Dar nu era un om corect. Îmi amintesc, într-o zi mama a descoperit că el mai avea cel puţin încă două metrese printre secretarele care lucrau la NATO. Şi pe urmă l-a iertat. Cred că nu se mai putea lipsi de el, fizic.

Tăcu, stânjenită.

— Şi omul acesta lucra pentru Germania de Est?

— Da. Se numea Horst Grunow. Spunea că fugise din ţara lui pentru a se refugia în Vest. Era din Erfurt.

— Şi unde se află acum?

— Nu ştiu. A rămas în Bruxelles până în 1990, pe urmă a plecat în ţara lui.

Evident, Germania de Est nu mai exista la acea dată. Zidul

Berlinului căzuse şi Uniunea Sovietică era în derivă, în plină eră gorbacioviană.

— Cum ai aflat că lucra pentru Germania de Est? întrebă Malko. Şi ce rol a jucat mama dumitale?

— Am aflat de curând, repetă Astrid. Mama nu mi-a mai vorbit niciodată despre acest om. Şi apoi el şi-a făcut din nou apariţia.

— Când?

— Aproximativ, acum două luni. Mama era nebună de fericire. El s-a comportat ca şi cum ea nu s-ar fi schimbat. A devenit din nou metresa lui. Se întâlneau în fiecare zi în hotelul lui din centrul oraşului. Totul a durat doar opt zile. Într-o seară când mama era tare supărată mi-a povestit tot.

— Tot, adică ce?

— Mai întâi ceea ce s-a întâmplat când l-a cunoscut, acum cincisprezece ani. Toate secretarele care veneau să se coafeze îşi doreau o aventură cu el. V-am mai spus, era foarte frumos. După ce începuse să se culce cu el mama se transformase. Timp de câteva luni nu i-a cerut nimic. Şi apoi, într-o bună zi, i-a explicat că era obligat să plece din Bruxelles. Era disperat. Mama l-a implorat să rămână şi atunci el i-a povestit că lucra pentru serviciile de informaţii ale Germaniei de Est. Că ţara lui se temea de un atac al NATO. Era rechemat pentru că nu dăduse rezultate… Dacă ea l-ar fi ajutat să procure câteva documente, chiar fără mare importanţă, ar fi putut rămâne.

Malko o asculta împietrit şi edificat. Era o procedură clasică.

Serviciile est-germane se specializaseră în recrutarea secretarelor amorezate, seduse de băieţi foarte frumoşi, de regulă mai tineri decât ele. Şi, în sistemul complex al serviciilor de informaţii din ţările satelite, de sub egida KGB-ului, Germania de Est era cea care se ocupa de NATO. Relatarea lui Astrid Mertens era perfect coerentă.

— Pe încetul, subjugând-o cu farmecul lui, a început să-i ceară mamei tale lucruri din ce în ce mai dificile, care o compromiteau tot mai mult.

Astrid Mertens înclină tăcută din cap.

— Da, recunoscu ea dintr-un suflet. Mama fusese numită în Secretariatul Executiv. Avea acces la toate documentele ultrasecrete şi la ştampila care le clasifica drept „confidenţiale”, „Difuzare restrânsă”, „Secret”, „Top Secret”, „Cosmic”. Dar nu mai putea da înapoi. Mai întâi, pentru că era mereu îndrăgostită şi pe urmă, pentru că se temea că, dacă se oprea, Horst putea s-

o denunţe.

— Şi pe urmă?

— S-a întors, aşa cum v-am spus. Acum câteva luni. Mama era nebună de fericire.

Malko reflecta. În 1997, Germania de Est nu mai exista demult, serviciile ei cu atât mai puţin, iar foştii sateliţi din Europa de Est stăteau la coadă pentru a se integra în NATO. Pentru ce acest vechi spion din Est şi-a reactivat sursa? Răspunsul era evident. Agathe Mertens minţise pe toată linia, inducând lumea în eroare.

Concluzia era uluitoare.

— Deci Horst Grunow a fost cel care a montat povestea cu asasinarea lui Olaf Palme de către NATO?

Astrid nu răspunse imediat.

— Nu sunt sigură, dar aşa cred, admise ea în cele din urmă. Exact după trecerea lui prin Bruxelles, mama i-a vorbit lui Alfred Jonnart despre această afacere.

— L-a cunoscut cu adevărat pe Georges Cromwell, agentul DIA?

— Da. Şi el a fost amantul mamei. Dar nu ştiu ce i-a dezvăluit.

Malko gândea. În decursul anilor, când Agathe Mertens lucrase pentru Est, probabil că furnizase mii de documente şi de informaţii. La rândul lor, serviciile est-germane şi sovietice trebuie că puseseră mâna pe numeroase elemente asupra asasinării lui Olaf Palme. Conjugându-le pe toate, era perfect posibil să se monteze un foileton plauzibil. Faptul că Agathe Mertens lucrase pentru Germania de Est nu dezvinovăţea obligatoriu NATO de lichidarea lui Olaf Palme. Germanii de Est puteau foarte bine să afle, tocmai prin intermediul Agathei Mertens, adevărul asupra morţii lui Olaf Palme şi să relanseze afacerea.

Dar de ce tocmai acum?

— Nu mă credeţi? întrebă Astrid.

— O, ba da, făcu trist Malko, mama dumitale nu a fost singura secretară recrutată de către serviciile ţărilor din est. Asta era specialitatea lor. Încerc doar să înţeleg ceea ce s-a petrecut recent. Mama dumitale nu ţi-a spus nimic?

— Nu.

— Dar „dezvăluirile” ei coincid cu întoarcerea la Bruxelles a lui Horst Grunow, remarcă el. E foarte posibil ca el să fie instigatorul.

Dar toate acestea nu elucidau misterul asasinării Agathei Mertens. Existau două posibilităţi. Toată această afacere putea fi inventată de către serviciile est-germane pentru compromiterea NATO... Sau, puteau utiliza elemente veridice în acelaşi scop. Deci, revelaţiile lui Astrid nu deculpabilizau în mod obligatoriu CIA şi NATO.

Un alt fapt îl mai intriga pe Malko. HVA[18], cu misiunea de a căuta informaţii în străinătate, nu mai exista de o bună bucată de timp. Deci Horst Grunow, frumosul coafor spion, nu mai avea cine să-l angajeze. Doar nu începuse să lucreze pe cont propriu... Iată încă un mister.

Pe de altă parte, americanii s-ar fi putut să dorească reducerea la tăcere a Agathei Mertenes. Dar tot aşa de bine şi alţii, pentru a evita ca ea să vorbească despre legăturile avute cu Estul. Acelaşi raţionament se aplica şi pentru fiica ei Astrid... Aceasta se uita speriată la Malko, trăgând din ţigară, cu faţa marcată de groază.

— Nu vreau să mor, spuse ea deodată.

— Cine ştie că eşti aici?

— Nimeni.

— Foarte bine. Rămâi pe loc până la noi ordine. Sună la serviciu şi spune-le că eşti bolnavă. Am să încerc să scot la lumină această afacere. Eşti sigură că mi-ai spus tot? N-ai idee pe unde ar putea să se adăpostească Horst Grunow?

— Nu.

— Lasă că-l găsim noi. Ai vreo fotografie a lui?

— Ar trebui să caut printre lucrurile mamei. Nu-mi amintesc.

— Găsim noi una la NATO, spuse Malko. S-a schimbat mult?

— Nu ştiu, recunoscu ea. De data asta n-a trecut pe la noi pe acasă. Mama se ducea să-l vadă la hotelul unde locuia.

— OK. Odihneşte-te. Nu telefona nimănui. Aici te afli în siguranţă. Trecu în camera de zi şi formă numărul direct al lui Thomas Jenkins, şeful biroului CIA din Bruxelles. Americanul ridică imediat.

— La telefon Malko Linge.

— Malko! *For Christ's Sake!* Toată lumea vă caută peste tot! Unde sunteţi?

— La Bruxelles.

— Veniţi repede. Avem noutăţi.

— Am să vin, replică Malko cu răceală, dar nu imediat...

[18] Hapt Verwaltung fur Aufklarung.

— De ce, *my God?*

— Din două motive. Mai întâi că sunt foarte obosit şi am nevoie să dorm câteva ore. Şi apoi, la Washington e abia patru dimineaţa. Or, ţin ca în prezenţa dumneavoastră să am o convorbire telefonică pe linie protejată cu domnul Franck Capistrano. Îl cunoaşteţi?

— Personal, nu, recunoscu americanul. El ocupă funcţia de *Special Advisor for National Security* la Casa Albă, nu?

— Întocmai, confirmă Malko. Se scoală foarte devreme, dar în orice caz nu înainte de şase. De fapt nu ştiu dacă se află la Washington. Găsiţi-l oriunde ar fi! Spuneţi-i că vreau să-i vorbesc. Că-i o problemă foarte gravă.

— Dar...

— Nu discutaţi nimic, îl sfătui Malko. Vă sun din nou peste două ore.

Şi închise fără a-i spune unde anume se afla.

Alexandra avea dreptate. Singura persoană împreună cu care ar fi putut sparge abcesul era Franck Capistrano. Un al şaselea simţ îl avertiza că *Special Advisor for National Security* era un om de aceeaşi factură cu David Wise. Un om integru. Dacă, pe un eşalon inferior, exista vreo combinaţie dubioasă în afacerea Olaf Palme, Franck Capistrano era singurul în măsură s-o descopere. Nimeni nu îndrăznea să-l mintă. Ultimele lui contacte cu Capistrano îi lăsaseră o foarte frumoasă amintire[19].

Thomas Jenkins părea mumificat, atât îi erau de ofilite trăsăturile. Îl întâmpină pe Malko cu rigiditatea lui obişnuită şi cu o strângere de mână glacială. În mod limpede, nu apreciase conversaţia lor din dimineaţa acelei zile.

— Domnul Franck Capistrano vă aşteaptă telefonul, îl anunţă el. Dacă vreţi să mă urmaţi.

Malko se luă după el până în sala cifrului. Specialistul îl instală în faţa unui telefon absolut sigur şi Thomas Jenkins se retrase în vârful picioarelor, ultragiat. Malko îl mai sunase cu o oră mai înainte pentru a se asigura că toate se petreceau conform dorinţelor lui. Astrid se odihnea în apartamentul lui din *Halliday Inn,* sub interdicţia de a nu deschide nimănui.

Malko luă loc şi compuse numărul lui Franck Capistrano, cu care nu mai vorbise de câteva luni. Când auzi vocea plină de căldură a *Special Advisor* de la Casa Albă, se simţi de îndată mai

[19] Vezi SAS nr. 125 *Răzbunaţi zborul 800* şi SAS nr. 126, *O scrisoare pentru Casa Albă.*

bine.

— Malko! Ce se întâmplă? întrebă imediat Franck Capistrano.

— Franck, îi spuse Malko, aş vrea să am certitudinea, din gura dumitale, că nici un serviciu din cadrul CIA n-a încercat să mă lichideze.

— Să te lichideze!

Stupefacţia Consilierului Special era sinceră şi totală.

— Eşti la curent cu afacerea Olaf Palme? Cu acuzaţiile aduse împotriva NATO?

— Bineînţeles, replică imediat Franck Capistrano. Chiar eu am fost acela care a sugerat să-ţi fie încredinţat cazul dumitale. Toată campania asta de dezinformare este extrem de defavorabilă pentru imaginea NATO, chiar în anul lărgirii lui.

— Ai urmărit ultimele evenimente? întrebă Malko.

— Nu! N-am avut timp. Pentru ce?

Malko i le aduse la cunoştinţă, detaliind cele două morţi mai mult decât suspecte a generalului Brunns şi a lui Goran Torsten, fostul poliţist suedez, precum şi modul în care el însuşi a scăpat cu viaţă.

— Toate asta seamănă mult cu un *cover-up*[20], concluzionă Malko. Se suprimă dovezile şi pe mine o dată cu ele.

— Sunt extrem de surprins! exclamă Consilierul special. Ar fi abject. Sper că nu-ţi imaginezi că eu aş fi putut pune la cale aşa ceva!

Malko ar fi avut chef să-i spună că abjecţia este o monedă curentă în univers. În acelaşi timp, se simţea mişcat să afle că însuşi Franck Capistrano îl alesese.

— Dumneata nu, bineînţeles, replică el. Dar eşti sigur că nu s-a acţionat peste capul dumitale?

Franck Capistrano îi dădu toate asigurările. Cu tot calmul.

— Malko, rosti el, eu sunt cel care ţi-a atribuit această misiune. Nimeni de la noi n-ar fi aşa de nebun pentru o treabă ca asta. *You got carried away*[21]. Coboară cu picioarele pe pământ! Spune-mi şi mie ce-ai descoperit.

— Lucruri grave în Suedia, recunoscu Malko. Nu-i deloc imposibil ca persoane apropiate nouă să fi fost amestecate în asasinarea lui Olaf Palme.

Special Advisor îl ascultă cu atenţie mai înainte de a trage concluzia:

---

[20] Înăbuşirea unei afaceri.

[21] Ai luat-o razna.

— Nu-i imposibil. SOPS este o structură internă a NATO şi nu depinde de noi. Toate s-au petrecut acum unsprezece ani. Şi totuşi m-ar mira. Nu vom reuşi să aflăm niciodată. Prin urmare, ancheta dumitale e terminată.

— Nu, spuse Malko.. Am descoperit că prima persoană ucisă, Agathe Mertens, cea care a aruncat primele acuzaţii, lucra pe atunci cu HVA din Germania de Est.

— *Holy Cow!* exclamă americanul, asta schimbă întreaga problemă. Şi scoate de sub acuzaţie NATO. Chiar de la începutul acestei afaceri i-am bănuit pe ruşi că vor să ne facă greutăţi din cauza lărgirii NATO care va avea loc anul acesta. Să ştii că numeroşi agenţi HVA au fost recuperaţi de KGB mai întâi şi apoi de SVR-ul care i-a succedat.

— Ştiu, recunoscu Malko. Asta am crezut şi eu când a demarat afacerea. Şi pe urmă, am descoperit elemente atât de grave în Suedia, încât pista a fost bruiată.

— Cu siguranţă, ruşii sunt în spatele acestor maşinaţii, conchise Franck Capistrano. Trebuie însă dovedit…

— Exact, îl aprobă Malko. Am să mă ocup eu. Mai întâi, protejând-o pe fiica Agathei Mertens, care crede că a fost victima unei tentative de omor.

„Aş vrea ca ea să beneficieze de o protecţie susţinută exercitată de biroul CIA din Bruxelles, atâta vreme cât va fi nevoie pentru elucidarea acestei probleme”.

— Nu văd nici un impediment. Voi da instrucţiunile necesare. Dar dumneata, ce-ai de gând să faci?

— Să încerc să dau de agentul HVA care a „tamponat-o” pe Agathe Mertens. E singura pistă care-mi rămâne. Astrid Mertens mă va ajuta.

— Fă ce crezi de cuviinţă, conchise Franck Capistrano. Dar trebuie să demonstrezi că totul n-a fost decât o operaţiune de dezinformare. Preşedintele e foarte interesat. Şi aliaţii noştri europeni de asemeni.

— Ea se va opri probabil de la sine, presupuse Malko. Nu mai e nimeni care s-o relanseze.

— Să te audă Dumnezeu, oftă Consilierul Special. Nici nu s-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit. Treaba asta cu HVA, mi se pare într-adevăr bizară. Mi-ai spus că acest agent s-a întors recent în Bruxelles?

— Da, aprobă Malko. Dar nu sunt sigur că cele două fapte sunt legate. Bineînţeles, e o coincidenţă bizară. Totuşi HVA nu mai

există de peste zece ani…

— Dar arhivele nu i-au fost distruse… Şi le deţinea şi KGB-ul.

— Nici KGB-ul nu mai există.

— Dar SVI-ul da, remarcă americanul. Şi nimic nu-i poate exaspera mai mult pe ruşi ca lărgirea NATO.

Malko ieşi din sala cifrului lac de sudoare. Dar uşurat. Avea încredere în Franck Capistrano. În serviciile de informaţii nu se adunau decât nişte ticăloşi. Dar Consilierul Special nu şi-ar fi angajat cuvântul chiar aşa de uşor. Era prea sus plasat pentru a fi înşelat de subalterni… Dar afacerea Palme ascundea încă numeroase zone de umbră. O credea pe Astrid Mertens când se considera victima unei tentative de omor. Or, numai HVA avea interesul s-o reducă la tăcere. Dar HVA nu mai exista. Şi, pentru a pune la cale atentate, e nevoie de o structură, de o logistică pe care un om singur nu o poate poseda. Deci, mai rămâneau serviciile de informaţii ruseşti, care existau. Cheia misterului era Horst Grunow, amantul Agathei Mertens. Totul conducea spre concluzia că el pusese la cale manipularea. Dar în contul cui?

Thomas Jenkins îl aştepta pe Malko în biroul lui fumându-şi pipa cu o vagă expresie ironică. Chipul lui osos reflecta sentimente contradictorii. Făcea eforturi vizibile să zâmbească.

— Ei, aţi obţinut lămuririle de care aveaţi nevoie?

— Cred că da, făcu Malko. Franck Capistrano e o persoană în care am încredere.

Şeful biroului CIA îşi lăsă pipa cu grijă în scrumieră şi oftă.

— Toate astea se nimeresc foarte bine?

— De ce?

Americanul luă dintr-un dosar un document fotocopiat şi i-l întinse lui Malko.

— Pentru că o femeie intervievată de hebdomadarul german *Die Zeit* pretinde că-l cunoaşte pe asasinul lui Olaf Palme, misteriosul iranian care-l ucisese pe primul ministru suedez în contul serviciilor din NATO.

Capitolul XII

Malko citi cu atenţie articolul care se întindea pe o jumătate de pagină de ziar. O anume Dagmar Hasen, angajată la Lufthansa din Berlin dădea un interviu exploziv. Potrivit spuselor ei, îl cunoscuse pe cel care îl lichidase pe Olaf Palme pe 28 februarie 1986 la Stockholm. Era un iranian, al cărui nume îl păstra sub tăcere şi cu care avusese o lungă aventură amoroasă, mai întâi la Teheran, prin anii 1975 şi apoi în Europa, cu cel puţin zece ani mai târziu. Conform interviului, acest iranian lucrase pentru serviciile secrete americane în Iran, iar apoi în Liban pe toată durata războiului civil. Din Beirut plecase cu destinaţia Stockholm pentru a-l executa pe primul ministru suedez, la cererea unui serviciu american.

Malko lăsă jos ziarul, pradă unor sentimente complexe. *Die Zeit* era unul dintre cele mai serioase hebdomadare din lume, un soi de biblie politică. Ziaristul nu s-ar fi hazardat chiar aşa de departe fără probe. Articolul comporta o fotografie. Cea a unei blonde frumoase care semăna cu Kim Basinger.

— Nemţii sunt făcuţi foc, rosti placid Thomas Jenkins. Acest articol din *Die Zeit* va fi preluat peste tot, inclusiv în ziarele ţărilor din est, candidate pentru integrarea în NATO. Vă imaginaţi ce efect va produce asupra opiniei publice. Cu atât mai mult cu cât această poveste coroborează dezvăluirile Agathei Mertens.

— Îmi imaginez, recunoscu Malko.

Exact în momentul în care afacerea părea închisă, ea era din nou lansată. De data asta însă, nu mai avea nimic de a face cu Agathe Mertens. Doar dacă...

— Puteţi contacta biroul din Bonn? întrebă Malko. Pentru ca ei să intre în contact cu BND[22], cu Verfassunsschutz[23] şi cu BKA[24]. Toţi cei care au putut să găsească arhivele Stasi. Vreau să ştiu unde se află în momentul de faţă un anume Horst Grunow, care lucra pentru HVA la Bruxelles, ca agent secret în cadrul NATO. Dacă e găsit, vom câştiga mult timp...

---

[22] Bundesnarichtendienst. Serviciul federal de informaţii.

[23] Serviciul de protecţie al Constituţiei.

[24] Bundeskriminalamt, FBI-ul german.

— Mă ocup imediat. Cine este acest Horst Grunow?

Malko îi adresă un zâmbet ironic.

— Amantul Agathei Mertens prin anii ’80. Coafor la NATO, a transmis la HVA toate secretele de care avea nevoie.

Thomas Jenkins nu clinti, dar pielea păru să i se lipească şi mai tare de faţa osoasă.

— Şi-au îndeplinit foarte prost treaba, bombăni el.

Malko aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind: unsprezece şi cinci. Era grăbit să-i arate lui Astrid articolul din ziarul german.

*

* *

Astrid Mertens scotocea printre lucrurile mamei ei în căutarea de documente. Scoase brusc un strigăt de bucurie.

— Asta-i!

Îi întinse lui Malko o fotografie destul de veche a mamei ei, înlănţuită de un brunet frumos. Trăsături fine de proxenet italian, umeri largi, zvelt. Visul imposibil al unei secretare romantice. Malko întoarse fotografia: nimic scris.

Astrid scotoci mai bine de o oră fără să mai găsească altceva. Tipul era un profesionist: nu lăsase nimic în urma lui. Epuizată, se aşeză şi scoase din poşetă un pachet de ţigări. Malko îi aprinse una cu bricheta lui Zippo din argint masiv, gravată cu armele familiei. Alexandra îi promisese una de aur pentru aniversarea lui.

— Ce-o să se întâmple cu mine? întrebă îngrijorată Astrid. Tot timpul mi-e frică.

Malko îi adresă un zâmbet încurajator.

— Astrid, de azi înainte eşti sub protecţia CIA. Te vei instala în hotelul *Amigo* şi doi „baby-sitters” vor veghea în permanenţă asupra dumitale.

Tânăra belgiană făcu ochii mari.

— Dar e foarte scump la *Amigo!*

— Eşti invitată, să nu-ţi fie teamă. Vei rămâne acolo până ce-l voi găsi pe Horst Grunow. Am nevoie de dumneata pentru a-l recunoaşte.

— Aveţi de gând să plecaţi din Bruxelles?

— Bineînţeles. Dar ne vom mai întâlni. Până atunci, ia-ţi ceva lucruri, n-ai să mai treci pe aici. Te instalez în hotel şi mergem să mâncăm.

În vreme ce ea scotocea prin dulapuri, Malko îl sună din nou

pe Thomas Jenkins. Glasul metalic al americanului era şi mai aspru ca de obicei.

— Treceţi pe aici, spuse el, am obţinut informaţiile pe care le aşteptaţi. Nemţii lucrează repede…

— Vin imediat, rosti Malko.

Poate că totul avea să se desfăşurare mai lesne decât prevăzuse. De îndată ce Astrid Mertens îşi închise valiza, părăsiră micul apartament. Malko eliberase camera din hotelul *Halliday Inn,* prea deprimant. Astrid luă loc în Rolls cu un surâs încântat.

— Am impresia că trăiesc un basm cu zâne, suspină ea.

*

* *

Thomas Jenkins îi adresă lui Malko un zâmbet constipat, arătându-i un fotoliu. În birou mirosea a tutun rece. Americanul îşi desfăşura statura înaltă şi slabă pentru a se aşeza alături de Malko, ţinând în mână câteva hârtii.

— Cu cine vreţi să începem?

— Cu Horst Grunow.

Thomas Jenkins îşi lăsă capul în jos cu un surâs subţire.

— Cu ăsta rezolvăm repede. Nu există nici o urmă a lui Horst Grunow în dosarele HVA.

Malko sări în sus.

— Cum adică? Agenţii lor secreţi din străinătate trebuie că erau repertoriaţi de către HVA. Chiar şi sub alt nume…

— Priviţi aici, făcu americanul, ăsta-i faxul expediat de către BND. Ştiţi germana, nu-i aşa… adăugă el cu o ironie imperceptibilă.

Malko citi documentul. „Nu dispunem de nici o informaţie în arhivele *Haptverwaltung fur Aufklarung* referitoare la un agent pe nume Horst Grunow. Bineînţeles, acest patronim poate fi doar un nume fals. Totuşi, HVA n-a avut niciodată informatori în sânul NATO. Vă vom pune la dispoziţie numele şi fotografiile agenţilor HVA din Bruxelles. Există o posibilitate ca acest agent – dacă există cu adevărat – să fi aparţinut unui serviciu est-german foarte puţin cunoscut: MIL-ND – *Militarischer Nachrichtendienst*[25] echivalentul agenţiei sovietice GRU. Arhivele acestui serviciu au fost distruse sau mutate înainte de sfârşitul Germaniei de Est. Comporta probabil în jur de două sute de agenţi plasaţi în Vest. NATO era un obiectiv militar, nu-i exclus să fi fost ţinta serviciilor MIL-ND”.

[25] Informaţii militare.

Malko lăsă jos faxul. Acum existau puţine şanse să-l mai găsească pe misteriosul Horst Grunow.

— Dar avem totuşi şi o veste bună, anunţă Thomas Jenkins. Biroul nostru din Berlin a localizat-o pe Dagmar Hasen. Locuieşte chiar în Berlin.

— De aici voi începe, făcu Malko.

Din nou era stăpânit de emoţie. În aparenţă nu exista nici o legătură între Agathe Mertens, care pomenise de un misterios criminal iranian şi această nemţoaică ce pretinde să-l fi cunoscut. Agathe Mertens, fiind în contact în acelaşi timp cu americanii şi cu Germania de Est, totul era posibil.

Aparent, acest ucigaş iranian nu existase decât în imaginaţia ei. Trecutul şi prezentul se întrepătrundeau, fantomele războiului rece păreau să prindă viaţă.

Înainte de plecare, Malko mai trebuia doar să-i organizeze protecţia lui Astrid Mertens. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Thomas Jenkins îl informă:

— Am prevăzut doi „baby-sitters" pentru miss Mertens. Iar aici aveţi lista zborurilor de mâine spre Berlin.

Lista era scurtă: două zboruri. Ce era de făcut cu Rolls-ul lui? Cel mai bine ar fi fost să-l lase în garajul hotelului *Amigo,* de unde Elko Krisantem l-ar fi putut recupera împreună cu pistolul lui extraplat: nici nu se punea problema să-l poată lua cu el în avion. Cu toate acestea, date fiind evenimentele recent petrecute, ar fi preferat să nu rămână complet descoperit în Berlin. Cea mai bună soluţie era ca Elko să-i aducă la Berlin Rolls-ul dar şi pistolul. Vocea lui Thomas Jenkins îi întrerupse gândurile.

— De îndată ce sosiţi, luaţi legătura cu o anume Gudrun Viet. E o „stringer" a biroului nostru din Berlin. Ea vă va comunica informaţiile asupra lui Dagmar Hasen. Aveţi aici adresa ei. V-am rezervat o cameră la hotelul *Adlon,* care numai ce s-a deschis. S-ar părea că-i cel mai bun din Berlin.

*

* *

Malko numără macaralele care se puteau vedea din camera lui de la etajul şase al hotelului *Adlon:* treizeci şi nouă! Toată zona unde se afla cândva Zidul, de o parte şi de alta a porţii Brandenburgului care marca separarea dintre cele două Berlinuri, nu era acum decât un imens şantier plin de gigantice excavări de unde se ridicau fundaţiile viitoarelor imobile.

Adlon era reconstruit în Pariser Platz, chiar la începutul lui Unter den Linden, pe colţ cu Wilhelm Strasse, loc care, înainte de cel de al doilea război mondial, fusese centrul Berlinului, iar acum avea să redevină. Ritmul lucrărilor era nestăvilit. Se începuse prin întoarcerea atelajului de deasupra porţii Brandenburgului spre est pentru a simboliza schimbarea. *Adlon,* din care în 1945 nu mai rămăseseră decât nişte ziduri înnegrite, era reconstruit identic ca în 1907. Malko aproape că se aşteptase să găsească în holul de marmură înviorat de o superbă fântână, câţiva ofiţeri prusaci în mare ţinută. Un decor elegant, încă puţin cam rece. Câteva buticuri ofereau o selecţie a celor mai bune produse din lume. Malko rămase mut dinaintea unei mese şi a unui bufet din mesteacăn norvegian, care semăna cu marmura, o creaţie a arhitectului de interior Claude Dalle.

Un pianist melancolic şi invizibil îşi picura notele de la un mezanin. Ieşi pe Unter den Linden. Champs-Elysees-ul berlinez nu-şi revenise încă după cei cincizeci de ani de jug comunist... Nici un magazin vesel, nici o vitrină atrăgătoare... Nu era decât un bulevard larg umbrit de tei trişti şi lipsiţi de viaţă. Doar ambasada ex-sovietică îşi ridica, la o aruncătură de piatră de hotel, silueta greoaie, neogotică, alături de Airflot. Ruşii fuseseră singurii care nu-şi construiseră o ambasadă nouă după ce Berlinul avea să redevină capitala oficială a Germaniei, peste un an şi ceva. Bătrânul Reichstag, înconjurat de schelării, între Unter den Linden şi Spree, îşi pierduse cupola celebră, acum în refacere.

Malko se plimbă puţin prin Pariser Platz, unde se ridica *Adlon*. Vânzătorii de ţigări vietnameze, negustorii ambulanţi polonezi sau cehi dispăruseră, se reconstruia pe toate planurile. Plecă pe jos. Întâlnirea era stabilită la braseria *Borchardt,* de pe Franzosische Strasse, paralelă cu Unter den Linden pe mai puţin de un kilometru. Străzile vechiului Berlin, cu imobilele moderne şi reci, lipsa de viaţă, circulaţia inexistentă, degajau un gen de nostalgie, de parcă n-ar fi ştiut până atunci cărui univers îi aparţineau. Aici, trecutul nu era şters în întregime. Încă se mai vedeau câteva Trabanturi părăginite, oameni cu priviri furişe sau trufaşe ori bieţi nevoiaşi care regretau timpurile când şomajul şi libertatea erau noţiuni necunoscute. Totuşi, *Berlin Mitte,* centrul, redevenea un Berlin modern, strălucindu-şi neoanele şi marile magazine pe Kurfurstendamm. Sub un vânt care se răcea, Malko începuse să regrete că nu-şi luase maşina închiriată pe

aeroportul Tempelhof.

Borchardt era o oază de viaţă într-un univers îngheţat. Când întredeschise uşa, avu impresia că se afla la Munchen. Conversaţiile, căldura, chelneriţele aferate, purtând enorme halbe de bere. Se adresă recepţiei de pe stânga.

— Am o rezervare. *Herr* Linge.

În Germania, întotdeauna se făceau rezervări. Chiar şi în localurile cele mai populare.

— *Jawohl, Herr* Linge. Sunteţi aşteptat.

O urmă printre mese pe chelneriţa graţioasă. O femeie tânără, brunetă îl măsură fără să-şi scoată ţigara din gură... Mai curând drăguţă, cu un năsuc în vânt, ochelari de baga, un piept de târfă, foarte plin, pe punctul de a rupe o şemizetă din coton gros, nu tocmai curată. Malko îşi coborî privirea şi observă că fusta ei neagră şi aşa foarte scurtă i se ridicase dincolo de jumătatea coapsei. Această creatură ciudată îi întinse o mână cu unghii scurte.

— Gudrun Viet. Încântată să vă cunosc.

Malko se aşeză. Hotărât lucru, CIA avea nişte „stringer” din ce în ce mai bizari. *Company* prefera să trateze afacerea Olaf Palme fără a-i pune la curent pe cei de la BND, prea curioşi. Gudrun Viet era considerată ca fiind foarte eficientă şi prezenta avantajul de a avea o acoperire ca ziaristă la agenţia Reuter.

Îi suflă în nas fumul ţigării.

— Nu vă deranjează dacă fumez?

— Deloc, făcu Malko. Aţi comandat ceva?

— Vă aşteptam.

Chelneriţa se şi prezentase. El optă prudent pentru peşte, în vreme ce Gudrun Viet alese cotlete de porc afumate.

— Deci, întrebă el, aţi dat de urma acestei Dagmar Hasen?

Gudrun Viet îi aruncă o privire supărată.

— Sunteţi un adevărat *macho!* Aveţi impresia că femeile nu valorează nimic? Bineînţeles că am dat de ea. Locuieşte nu departe de aici, pe Kothener Strasse. Am numărul ei de telefon. N-a fost greu: se află în cartea de telefon şi acceptă să stea de vorbă cu toţi ziariştii.

— Perfect, aprobă Malko. Aţi putut face ceva săpături?

Gudrun avea destul de multe relaţii prin serviciile germane BND şi BKA. Nu-i răspunse imediat, urmărind cu privirea un bărbat tânăr, bine îmbrăcat, care se instalase alături de ei în compania unei fete cu plete lungi, lipsită de distincţie. Bărbatul

părea perfect normal cu excepţia părului tuns perie de un verde frumos de smarald.

— Scârbele de *Alternatifs!* bodogăni Gudrun Viet, mişună prin toate locurile din Oranienburger Strasse şi Chausse Strasse. Ar trebui să fie afumaţi ca şobolanii. Sunt nişte mizerabili de stângişti…

— S-a şi făcut aşa ceva, remarcă Malko şi a fost foarte prost interpretat de restul lumi.

Gudrun nu-i băgă în seamă replica şi-i întinse un dreptunghi de hârtie.

— Aveţi aici o fişă făcută de mine asupra lui Dagmar Hasen.

Îi dăduse nota în momentul în care li se aduceau farfuriile şi de îndată ea se preocupă doar de cotletele de porc însoţite de varză acră care mirosea ca o grămadă de gunoaie. Malko parcurse fişa.

Dagmar Hasen nu era înregistrată de nici un serviciu. Patruzeci şi unu de ani, născută la Dresda, venită la Berlin cu părinţii, amândoi decedaţi, când avea zece ani. Studii de comerţ şi apoi stewardesă pe Interflug, compania Germaniei de Est. În 1990 s-a încadrat la Lufthansa şi lucra la sol pe aeroportul Tempelhof. Lucrase la Teheran şi apoi la Roma. Celibatară.

Gudrun Viet devorase deja jumătate dintr-un cotlet bătând în cenuşiu, când Malko o întrebă:

— Asta-i tot?

— Da, da, făcu ea cu gura plină.

Malko trebui s-o aştepte până ce-şi înghiţi dumicatul pentru precizări:

— N-am avut prea mult timp. Vecinii abia dacă o cunosc, iar colegii o văd venind şi plecând. N-am găsit nimic legat de viaţa ei particulară. Totuşi, probabil că face şi ea dragoste ca toată lumea…

— Şi în legătură cu afacerea Palme?

— Ceea ce se poate citi prin ziare. N-am discutat despre asta.

— Articolul a avut ceva răsunet?

Gudrun Viet se strâmbă.

— Da, destul de mult, mai ales în mass-media din ţările din est. Şi la ruşi, bineînţeles. Am aflat că ataşatul de presă al ambasadei Rusiei – un agent fără îndoială – întreprinde o campanie de dejunuri pentru a sublinia imprudenţa integrării în NATO, care utilizează metode de gangsteri.

Bizar, bizar. Gudrun Viet îi aruncă o privire de jos în sus.

— Nu vă rămâne decât să staţi de vorbă cu ea... Mai aveţi nevoie de mine?

— S-ar putea. Caut un anume Horst Grunow. A lucrat pentru HVA sau pentru un organism similar. N-am nici adresă, nici telefon, iar BND-ul nu-l cunoaşte. Nu ştiu dacă locuieşte la Berlin...

Gudrun Vier trase adânc un fum din ţigară...

— Nu-i greu. Am să pun nişte întrebări... Iată coordonatele mele.

Îi întinse o carte de vizită. Farfuria ei era linsă. Malko nici nu apucă bine să achite nota că ea se şi ridică aprinzând o nouă ţigară. Era mică de statură cu o crupă pe potriva pieptului.

Dădu mâna cu Malko.

— *So, Viei Gluck!*[26]

Malko chemă un taxi. *Adlon* era totuşi departe. Pianistul cânta fără întrerupere, barul era plin. Se instală într-un colţ în faţa fântânii care decora holul şi formă numărul lui Dagmar Hansen pe telefonul lui celular.

[26] Baftă.

Capitolul XIII

— Dagmar Hasen. Cu cine vorbesc?

Glasul era limpede, precis, fără nici cea mai mică urmă de surprindere, în ciuda orei târzii. Malko se prezentă. Tot sub acoperirea ziarului *Kurier* din Viena. Chiar Dagmar Hasen îi întrebă din proprie iniţiativă:

— Doriţi să mă vedeţi?

— Pentru asta am venit la Berlin. Aş putea trece pe la dumneavoastră mâine?

Ea ezită în mod vădit.

— Aş prefera să vin eu la hotelul în care locuiţi. Mâine pe la prânz. Unde vă găsesc?

— La *Adlon,* camera 612.

— Perfect, spuse ea, am să vă chem de la recepţie, *Herr* Linge.

După ce închise telefonul, Malko comandă o nouă votcă. Pianistul încetase să mai cânte. Potrivit serviciilor germane, Dagmar Hasen era „curată”. Şi totuşi? Nu ştia ce să mai creadă, în căutarea unui adevăr insesizabil...

Dacă n-ar fi fost până acum trei morţi, s-ar fi putut presupune că era vorba de o glumă proastă.

Brusc, avu impresia că visează: Elko Krisantem tocmai intrase în hol şi se îndrepta spre recepţie! Efectuase traseul Bruxelles-Berlin într-un timp record. Malko îi ieşi în întâmpinare.

— Ai rezolvat repede, Elko.

Turcul îşi coborî modest privirea.

— N-am mers decât pe *autobahn, Ihre Hoheit!* Ştiam că aţi fi putut avea nevoie de acesta. Maşina e în garaj. Iată tichetul.

Îi întinse o cutie care, după greutate nu putea conţine decât revolverul lui extraplat.

— Bravo, spuse Malko, ţi-am reţinut o cameră în hotelul *Stuttgarter Hof* de pe Mohrenstrasse. La doi paşi de aici.

*

* *

— Sunteţi căutat de o doamnă, Herr Linge, îl anunţă recepţia.

— Cobor acum, răspunse Malko.

Dagmar Hasen aştepta în picioare lângă fântâna din hol. O femeie înaltă, blondă cu nişte ochelari de baga eleganţi, o gură

mică şi nişte ochi verzi scânteietori, care-l scrutau pe Malko ca nişte lasere. Sub o scurtă dintr-un lenaj de culoare închisă, purta un pulover negru petrecut peste nişte sâni grei care se ridicau pe un corp mai curând plăpând şi o fustă cuminte, cam demodată, până la jumătatea pulpei. Îi întinse mâna lui Malko.

— *Herr* Linge?

— Da, sunteţi Dagmar Hasen?

— În persoană. Unde vreţi să ne aşezăm pentru acest interviu?

Părea a fi în largul ei. Chiar puţin prea mult.

— Dacă am merge să dejunăm împreună? sugeră Malko. Ar fi mai plăcut.

— De ce nu. Unde?

— Cu siguranţă cunoaşteţi Berlinul mai bine ca mine.

— Este o braserie pe Spree pe colţ, între Schiffbauerdamm şi Albrechstrasse... Dar trebuie să luăm un taxi. Parcarea a devenit imposibilă.

— Perfect. Să mergem.

Braseria se afla la cinci sute de metri în zbor de pasăre chiar în faţa gării S-Bahn de pe Friedrichstrasse pe celălalt mal al Spree-ului, dar făcură douăzeci de minute cu taxiul din cauza labirintului de sensuri unice şi a *umleitungs*[27].

Un local modern, cu portretele oamenilor politici pe ziduri, cu mese mari de lemn flancate de bănci şi un serviciu nonşalant. Dagmar Hasen îşi scoase scurta, descoperindu-şi sânii ascuţiţi. Nu era propriu-zis frumoasă, dar degaja un erotism puternic, poate din cauza superbilor ei ochi verzi...

După ce dădură comanda, Malko trecu la atac:

— Am citit articolul din *Die Zeit...*

Dagmar zâmbi şi scoase din buzunarul jachetei o revistă împăturită. *Der Spiegel.* Malko se uită la articol. Semnătura nu-i spunea nimic dar textul îi făcu pielea ca de găină. Era vorba de moartea lui Goran Torsten. Un jurnalist de la *Der Spiegel* plecase în Suedia. Potrivit spuselor lui, Goran Torsten şi generalul Brunns erau foşti membri ai reţelei Gladio şi colaboratori ai serviciilor americane. Şi Goran Torsten fusese bănuit, conform unor ziarişti suedezi, că l-ar fi supravegheat pe Olaf Palme. Articolul se intitula: *NATO şterge urmele...*

— Pe acesta l-aţi citit? întrebă tânăra femeie.

Articolul putea să aibă consecinţe imprevizibile... Dagmar Hasen îşi muie buzele în cocteilul pe care-l comandase din

[27] Devieri.

Original Margarita, tequila Don Julio de Tres Magayes, Cointreau şi lămâie verde.

— Ce părere aveţi? o întrebă Malko.

Nemţoaica îi adresă un zâmbet ironic.

— Dar dumneavoastră?

— E o istorie ciudată, recunoscu el. De ce iese acum la lumina zilei? Olaf Palme a murit mai bine de unsprezece ani... Iar dumneavoastră de ce aţi aşteptat atât de mult timp pentru a vorbi?

Dagmar Hasen aprinse o ţigară cu bricheta lui Malko şi apoi începu să se joace cu ea.

— Poate că n-aş fi vorbit niciodată dacă n-ar fi fost acea persoană din Belgia care a pus pe seama NATO moartea lui Olaf Palme. Mie îmi place mult politica, citesc cu regularitate *Die Zeit.* Când am dat peste acel articol, mi-am amintit ce-mi povestise un iranian, pe care l-am cunoscut bine. La drept vorbind, pe moment nu i-am dat crezare. În seara ceea băuse mult. Şi de atunci nu mi-a mai pomenit niciodată despre această problemă.

— Şi acum îl credeţi?

Ochii de smarald nici nu clipiră.

— Da.

— Povestiţi-mi istoria dumneavoastră. De la început.

— L-am întâlnit pe băiatul acela la Teheran în 1975 la *Park Hotel.* Eram stewardesă pe Interflug şi uneori rămâneam mai multe zile în Iran. El pierdea adeseori vremea prin holul hotelului. Mi-a făcut curte, m-a dus să mănânc caviar. Îmi amintesc, într-un local care se numea *Chez Leon.* Nu mai gustasem caviar în viaţa mea. Am băut multă votcă şi, în aceeaşi, seară am devenit metresa lui.

— Cum se numea?

— Parviz. Era foarte frumos, foarte sportiv, musculos ca un atlet, ştiţi cum, cu „tablete de ciocolată" pe stomac. Eram foarte tânără şi m-am îndrăgostit nebuneşte de el. Povestea noastră a durat aproape doi ani.

— Şi de ce s-a oprit?

Dagmar Hasen trase din ţigară, puţin nervoasă.

— Din cauza agenţiei Stasi. Am fost denunţată ca element burghez. Colege geloase. Au pretins că aveam de gând să rămân în Iran. Că lucram pentru americani. Am fost convocată de Stasi pe Normann Strasse. Am fost interogată timp de o săptămână. Mi-au spus că Parviz, amantul meu, lucra pentru americani. Deci,

eram suspectă. Au scotocit peste tot la mine în casă, au demontat dulapuri, mi-au interogat prietenii. Bineînţeles, n-au găsit nimic, dar din acea zi mi s-a interzis să mai părăsesc RDG-ul. Postul meu de stewardesă a fost transformat într-un post la sol, pe aeroportul Schonfeld. Şi se cheamă că am avut noroc.

În timp ce vorbea, sucea şi răsucea bricheta lui Malko, urmărind cu unghiile gravura.

— Când Zidul a căzut, Interflug-ul a încetat să mai existe. Ca şi RDG-ul. Am solicitat un post la Lufthansa şi am obţinut o slujbă la Tempelhof. Era mai bine decât nimic…

— Cum v-aţi reîntâlnit cu Parviz?

Dagmar Hasen îşi încruntă sprâncenele.

— În 1988 sau ’89, o prietenă care zbura a trecut să mă vadă pe la biroul meu şi mi-a adus un mesaj. Întâlnise pe cineva la Beirut care întrebase de mine. Îi dăduse numele şi numărul de telefon din Beirut.

— Era Parviz?

— Da. L-am sunat. Mi-a spus că dorea să mă revadă. Aveam câteva zile de concediu. Am hotărât să ne întâlnim la Roma. Pentru mine a fost un şoc să-l reîntâlnesc. Era mereu la fel de frumos, cu câteva fire de păr alb. Am rămas amândoi cinci zile într-un mic hotel din Piaza di Spagna numit *Croce di Malta*, să facem dragoste. Cred că eram în continuare îndrăgostită de el. Parviz mi-a povestit tot ce făcuse din 1975. Mi-a mărturisit că aparţinuse la Svak, Gestapoul Şahului. În 1978 când ayatolahul Khomeiny a luat puterea, Parviz a fost obligat să fugă. Până la Beirut unde avea prieteni. Găsise de lucru şi trăia în Liban, deşi ţara era bântuită de război civil.

— Asta-i tot?

Dagmar Hasen clătină din cap.

— Nu. În ultima seară, m-a dus la un restaurant rusesc, unde am mâncat caviar. Am băut mult amândoi. Atunci, Parviz mi-a mărturisit nişte lucruri care m-au îngheţat. Că, pentru a supravieţui, a fost obligat să lucreze cu serviciile secrete americane. Pentru „operaţiuni speciale”. Mi-a spus că omorâse mulţi oameni, miliţieni din Hezbollah sau palestinieni. Dar de aceia prea puţin îi păsa şi ei erau nişte criminali. Nu regreta decât un singur lucru, că-l lichidase pe Olaf Palme la Stockholm, din ordinul americanilor…

Malko atârna de buzele ei.

— V-a dat anumite detalii?

— Câteva. Americanii îi obligaseră. Altminteri n-ar mai fi avut de lucru şi ar fi putut fi expulzat din Liban. A luat un bilet de avion tur-retur până la Stockholm. Acolo, o reţea, care lucra pentru americani, l-a luat în primire, furnizându-i o armă... La întoarcere a pus mâna pe mulţi bani şi abia atunci a descoperit pe cine omorâse... Din ziare.

Dejunul se consumase cât stătuseră ei de vorbă. O tocană de pui pentru Malko şi peşte pentru Dagmar. Aceasta îşi împinse farfuria abia atinsă.

— Aş vrea un coniac. Ori de câte ori vorbesc despre toate astea mă simt tulburată.

Malko îi comandă un Gaston de Lagrange XO. Căzut pe gânduri. Cele spuse de Dagmar se ţineau bine în picioare.

— Nu v-a zis de ce americanii voiau să-l lichideze pe Olaf Palme?

— Cred că nici el nu ştia... Ne-am despărţit la Roma şi nu l-am mai văzut de atunci, l-am telefonat în câteva rânduri, pe urmă mi-a spus că avea să se mute. Telefonul lui a fost deconectat şi nu l-am mai putut găsi... Nu mi-a mai dat nici un semn de viaţă. L-am uitat. Până la articolul ziaristului belgian...

— Ştiţi ce i s-a întâmplat secretarei NATO, care a făcut acele dezvăluiri?

— Am citit. A avut un accident. Unii sunt de părere că a fost asasinată.

— Şi acest fapt nu v-a speriat?

Dagmar Hasen înfruntă privirea lui Malko.

— Nu. Mi-a fost aşa de frică ani de zile, din cauza agenţiei Stasi. Acum m-am blindat. Eram ca în transă când am sunat la ziarul *Die Zeit.* Mă mâna parcă o forţă obscură. (Începu să râdă). Stau şi mă întreb dacă nu cumva am făcut toate astea pentru ca el să dea un semn de viaţă.

Îşi termină coniacul, dându-l dintr-o dată peste cap şi se uită ostentativ la ceas. Un foarte frumos Breitling Lady J cu brăţară verde.

— Trebuie să vă părăsesc, am să iau metroul din Friedrichstrasse. Faţă de privirea insistentă a lui Malko, fixată pe ceasul ei, adăugă cu un surâs:

— Nu mi l-am cumpărat eu. Ar fi fost prea scump. E un cadou de la Parviz, pe când am fost la Roma.

Se ridicară. Ei erau ultimii clienţi din braserie. La ieşire, Malko remarcă:

— Nu mi-aţi spus numele acestui Parviz.

Ea se opri şi se întoarse spre el.

— Îmi promiteţi că nu-l veţi publica?

— Ştiţi bine că ar fi imposibil. Ar însemna un act de defăimare...

— Se numeşte Parviz Semiran. La revedere.

Se îndepărtă în direcţia Friedrichstrasse. Malko se uită după ea. Perplex. Era nerăbdător să verifice anumite puncte din povestirea lui Dagmar. Numai CIA o putea face.

*

* *

Fitzroy Mac Coy, şeful biroului CIA din Berlin de trei ani, semăna mai mult ca niciodată cu personajul JR din serialul de televiziune, cu ochii lui albaştri uşor bulbucaţi, maxilarul greoi şi aerul distant.

Malko îl cunoscuse acum trei ani cu ocazia urmăririi unui răufăcător sirian, Nabil Tafik[28], la Berlin. În acest oraş, biroul CIA era instalat într-o vilă impozantă de pe aleea Clay, în cartierul rezidenţial Dahlem, din vest. Zidurile înalte, prevăzute cu sârmă ghimpată, o poartă albă blindată şi o baterie sofisticată de apărare electronică protejau curtea în care se aflau vila, garajele şi diferitele alte clădiri anexe. Fitzroy Mac Coy îşi rezervase parterul ca reşedinţă, lăsând restul de trei etaje pentru birouri. Îl primi pe Malko într-un imens salon ale cărui ferestre dădeau spre arborii din parc.

— Votcă, dacă nu mă înşală memoria? propuse americanul.

Pentru el îşi turnă un Defender Succes cu câteva cuburi de gheaţă şi se aşeză la o masă joasă în faţa lui Malko.

— Nu credeam să vă mai găsesc aici, remarcă Malko.

Americanul zâmbi.

— Mi s-a mai prelungit mandatul cu un an. Cei de pe lângă Langley nu erau de acord cu numele succesorului meu. Până la urmă, am să regret Berlinul. Mai sunt încă atâtea lucruri de descoperit.

Malko îşi înmuie buzele în Kalinka lui cu lămâie şi întrebă:

— Aţi primit vreun răspuns de la Langley?

Era şase seara, iar el transmisese numele de Parviz Semiran la ora două prin cifrul biroului, chiar imediat după ce se despărţise de Dagmar Hasen. Fitzroy Mac Coy zâmbi subţire şi trase din buzunar un document păturit.

---

[28] Vezi SAS nr. 116 *Urmărirea Carlos*.

— Numai ce mi-a fost adus. Aţi lucrat repede, dar nu ştiu dacă Agenţia are să vă mulţumească cu adevărat... adăugă el cu un zâmbet leit JR.

— De ce?

— Citiţi.

Malko desfăcu faxul decriptat provenind de la Langley. Era laconic. „Există efectiv un cetăţean iranian pe nume Parviz Semiran, care a colaborat cu Agenţia din 1972 până în 1988. Mai întâi la Teheran ca informator. Parviz Semiran era un agent Savak şi datorită acestui fapt avea acces la numeroase informaţii valoroase. Când regimul Şahului a căzut, el s-a refugiat la Beirut. Acolo a fost utilizat de biroul local, pentru diferite misiuni, dintre care unele sunt de pe acum clasate. A întrerupt orice colaborare în 1988 şi nu mai ştim unde se află în prezent. E foarte posibil să-şi fi schimbat numele. Sfârşitul transmisiei.”

Malko împături la loc faxul. Încremenit. Omul acuzat de a-l fi asasinat pe Olaf Palme fusese angajat de CIA. Dagmar Hasen nu minţise. Din nou oribilele bănuieli. Chiar dacă Agathe Mertens fusese manipulată de HVA, la fiecare etapă a anchetei sale, el dădea peste CIA. Putea foarte bine să se afle în faţa unei duble manipulări: a serviciilor legate de ruşi în încercările lor de a exploata o „bavură” a agenţiei americane, iar aceasta străduindu-se febril să şteargă orice urmă. Şi împreună cu ele pe Malko, aflat la mijloc, în rolul lui ambiguu.

Vocea lui Fitzroy Mac Coy îl smulse din gânduri. Şeful biroului CIA îi întindea un ziar.

— Şi încă n-aţi văzut tot, făcu el cu o ironie amară.

Capitolul XIV

Era revista *Spiegel* apărută în aceeaşi dimineaţă. Fotografia lui Dagmar Hasen îi sări lui Malko în ochi. Şi de asemeni încă una, mai mică, ştearsă. Legenda indica numele lui Parviz S., amantul tineri femei şi asasinul lui Olaf Palme. Document provenind din Teheran, de acum douăzeci de ani. Inutil pentru o identificare. Malko citi repede: în articol se afla tot ce-i relatase Dagmar, mai puţin numele...

— O să fie foarte periculos, interveni sumbru Fitzroy Mac Coy. Dacă teutonii îl identifică şi-l găsesc cumva, o să iasă rău. *Spiegel* e o revistă serioasă, informaţiile acestea vor fi preluate...

Malko lăsă jos jurnalul.

— Şi dacă-i adevărat?

— Ce anume?

— Că noi l-am lichidat pe Olaf Palme. Din raţiuni de stat.

Americanul îşi mai turnă un pahar de Defender Success şi clătină din cap.

— Cinstit vorbind, eu nu cred, rosti el. Poate că nu ne-ar fi displăcut, dar ar fi fost nevoie de prea multe semnături... Vă mai amintiţi cine era la Casa Albă?

— Bush?

— Da. El n-ar fi semnat niciodată. Şi nici un DG nu şi-ar fi asumat o asemenea răspundere. Aici se ascunde o manipulare. Probabil a bunilor noştri prieteni de la Moscova. Pentru a sabota lărgirea NATO. Faptul trebuie dovedit.

— Cum?

Fitzroy Mac Coy zâmbi.

— De acum înainte nu mai există decât o singură modalitate: să fie găsit Parviz Semiran şi adus în faţa camerelor de televiziune ca să declare că totul e un fals.

— Numai că nimeni nu ştie unde se află, obiectă Malko. Şi mai e coaforul din Bruxelles, Horst Grunow, dispărut şi el fără urmă.

— N-aş vrea să fiu în pielea dumneavoastră, făcu americanul. Dar, evident, nimeni nu vă poate cere miracole.

— Această Dagmar Hasen, întrebă Malko, a fost serios cercetată?

— De către Verfassunsschutz şi BND, replică Fitzroy Mac Coy. I

s-a dat de urmă în arhivele Stasi. Suspectă de a fi agent CIA... Din cauza lui Parviz Semiran. I s-a interzis efectiv să părăsească RDG-ul ani de zile.

— Deci, concluzionă Malko, serviciile din est au avut cunoştinţă de existenţa acestui Parviz Semiran.

— Bineînţeles, ea le-a vorbit despre amantul ei. Cel puţin atunci când se afla în Iran. N-am găsit nimic din interogatoriile la care a fost supusă Dagmar Hasen. În special după 1986.

— Am să încerc s-o mai văd o dată, încheie Malko.

*

* *

Aeroportul Tempelhof, chiar în capătul lui Wihelmstrasse, părea abandonat cu clădirile lui vechi din piatră cenuşie. În plin oraş, era o aberaţie. Aici se oprea podul aerian care alimentase Berlinul în 1953, când sovieticii încercaseră să înfometeze oraşul. Malko pătrunse în unicul hol, mai mult lung. Biroul Lufthansa era al treilea pe stânga. În afară de Dagmar Hasen, aflată în spatele contoarului ei, în birou nu mai era nimeni.

— Plecaţi? întrebă ea.

— Nu. Am trecut să vă văd. Am citit *Der Spiegel.*

Femeia zâmbi.

— Nu v-am promis exclusivitatea...

— Foarte adevărat, recunoscu Malko, dar această poveste mă pasionează.

Dagmar Hasen îşi scoase ochelarii şi îi şterse. Buzele subţiri surâdeau.

— Poate că aveţi noroc, rosti ea.

— De ce?

Ochii verzi îi aruncară o privire ciudată, ambiguă.

— Mai întâi, pentru că îmi sunteţi simpatic. Şi apoi, pentru că am dat din întâmplare peste o fotografie recentă a lui Parviz.

Malko simţi cum i se urcă pulsul vertiginos.

— Aţi dat peste el?

— Nu. L-am văzut într-o revistă pe care o frunzăream la coafor. O revistă recentă. S-a schimbat puţin, dar a rămas la fel de seducător.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Explicaţi-mi şi mie. A devenit un om celebru?

De obicei ucigaşii nu se lăsau fotografiaţi. Dagmar Hasen zâmbi misterios.

— N-o să puteţi ghici. Dar dacă mă invitaţi într-un restaurant

italian, v-aş putea arăta această fotografie. Dacă n-aţi fi trecut pe aici, v-aş fi sunat eu.

— De ce un restaurant italian?

— Mă dau în vânt după bucătăria italiană. Ştiu unul care nu-i rău deloc în Savigny Platz. În spatele Ku'damm!

— S-a făcut, concluzionă Malko.

Dagmar Hasen îşi coborî privirea pe ceasul şi Breitling Lady J.

— Lucrez aici până la ora opt. Veniţi să mă luaţi la nouă de acasă: Kothener Strasse numărul 38.

*

* *

Kothener Strasse, imediat după Postdamer Strasse, era deosebit de sinistră. O stradă cu sens unic, cu clădiri numai pe o singură parte. Înainte de 1989, în faţă se afla Zidul... Acesta fusese înlocuit prin palisade menite să disimuleze enormele gropi ale fundaţiilor noilor clădiri. Malko opri în faţa numărului 38. Un imobil de şase etaje, ocru, cu nişte ciudate balcoane-terase semicirculare. Chiar alături de restaurantul *Aufnahemen,* a cărui vitrină era plină de plante verzi.

Nu avu timp să coboare din maşină: o siluetă ieşi din bloc şi traversă. După lungimea fustei o recunoscu pe Dagmar Hasen. Tânăra femeie urcă în maşină. Se parfumase şi se fardase. Fusta ei neagră, lungă, era încheiată în nasturi de sus până jos.

Malko fu nevoit să se străduiască din răsputeri pentru a găsi Ku'damm, dând din devieri în devieri.

Italien de Savigny platz nu inspira deloc încredere după cum arăta şi era aproape pustiu. Ceea ce n-o descurajă pe Dagmar, care comandă imediat un Barolo de 14°5 şi bău un pahar mare. Malko stătea ca pe jeratec. Dacă-l putea anunţa pe Langley că-l regăsise pe presupusul asasin al lui Olaf Palme, vestea era în măsură sa producă senzaţie. Iar pentru ei reprezenta ocazia de a se linişti în privinţa implicării CIA în această afacere. Ceea ce, în ochii lui, era cel puţin la fel de important.

— E bun, nu-i aşa? făcu Dagmar Hasen.

Dădu comanda în italiană, ochii ei verzi scânteind de o bucurie copilărească. Privirile lor se întâlniră şi ea rosti râzând:

— Nu fiţi nerăbdător. Aşteptaţi până ce terminăm cina. Putem vorbi despre altceva...

Îşi bătea joc de el pe faţă. La fel şi sfârcurile sânilor ei. Avea un piept superb, puţin prea mare pentru un trup aşa plăpând. Uneori, Malko surprindea o lumină pofticioasă în ochii ei mari şi

verzi. Făcu eforturi să mănânce nişte tăiţei prost pregătiţi şi să bea acel Barolo de 145. Dagmar îşi termină friptura care părea din plastic. La sfârşitul mesei ea se întinse şi declară:

— A fost excelent! Mi-ar face plăcere să beau un coniac.

Patronul aduse o sticlă relativ nouă de coniac Gaston de Lagrange XO din care turnă cu religiozitate. Dagmar îşi încălzi paharul în palme. De câte ori Malko se uita la ea, îi adresa o privire batjocoritoare.

— Sunteţi foarte presat să aflaţi, spuse ea. Şi eu aş avea chef de anumite lucruri, dar e mai plăcut când aştepţi... Ce-ar fi să bem un pahar în hotelul dumneavoastră? A fost deschis de curând, s-ar părea că-i superb.

— Cu plăcere.

Se săturase până în gât de acest birt italienesc. Ajunşi la *Adlon,* surpriză, barul era arhiplin iar mesele din foaier toate ocupate.

— Să mergem în camera dumneavoastră, sugeră imediat Dagmar Hasen. Presupun că aveţi un minibar?

Se extazia în faţa boazeriilor, a cheii electronice fără de care ascensorul nu funcţiona, a luxului culoarelor. Malko se întreba unde voia să ajungă.

Dar nu se întrebă multă vreme. Abia ajunşi în cameră, Dagmar Hasen îşi aruncă poşeta, se întoarse şi se lipi cu tot trupul de Malko, sărutându-l cu violenţă. Degetele ei se crispară pe spatele lui. Îmbrăţişarea le tăie respiraţia. Malko nu putu rezista acestei tornade. Povestea cu fotografia nu avusese probabil decât un singur scop: să facă dragoste. Trupul ei zvelt se freca de al lui cu un soi de furie. Dagmar nu se desprinse de el decât pentru a-i spune:

— Stinge lumina. Vreau să fie întuneric.

El se supuse. Auzi foşnetul veşmintelor care cădeau, apoi ea îl luă de mână şi-l trase spre pat. Îi simţi mâinile activându-se, descheindu-l, după care ea se lipi din nou de el, ondulându-se ca o pisică în călduri. Limba ei părea să aibă kilometri, gâfâia, scotea ţipete scurte, dezlănţuită ca o nebună. Malko simţi că-şi păstrase ciorapii. Încercă s-o mângâie, dar ea era deja montată. Îi alunecă din mâini, îi înghiţi sexul cu violenţă, aspirându-l de parcă viaţa ei ar fi depins de acest act. O mare senzuală. În fine îl trase spre ea şi scoase un strigăt scurt când el o penetră. Strigăt care, cu siguranţă, nu era de durere.

Picioarele i se înnodară pe spatele lui, cu supleţea unei

acrobate. Se zbătea frenetic ca pentru a-l înşuruba în ea. Malko îi simţi unghiile alergându-i pe piele, înfingându-se, în vreme ce ea savura plăcerea cu suspine scurte determinându-l şi pe el s-o deguste. Apoi, îşi reveni şi sări imediat din pat. Noi foşnete şi iar i se auzi vocea.

— Aprinde lumina şi hai să bem ceva.

Fusta nu-i era în întregime încheiată, ochii verzi scânteiau şi Dagmar arboră un soi de surâs triumfător, cu respiraţia sacadată.

— Am un astm, îl lămuri ea. Când fac dragoste, de fiecare dată am impresia că am să mor, dar îmi trece. Dă-mi ceva să beau.

Malko luă din bar un Defender de cinci ani şi-i umplu un pahar pe care ea îl goli dintr-o răsuflare, mai înainte de a-şi aprinde o ţigară.

— Când doresc un bărbat, întotdeauna procedez la fel. Tot aşa s-a întâmplat şi cu Parviz.

Dagmar îi oferea ocazia să pună capăt aşteptării lui.

— Şi fotografia aceea?

Dagmar Hasen deschise poşeta şi scoase o pagină de revistă pe care o despături cu grijă mai înainte de a i-o întinde lui Malko.

— Uite-o.

Era din revista spaniolă *Hola* şi se etala pe o jumătate de pagină, prezentând o femeie foarte frumoasă, tip oriental, sprijinită de bastingajul unui iaht enorm. În spatele ei stătea un bărbat înalt, căruia i se distingeau foarte bine trăsăturile.

Malko parcurse articolul. Cancanurile mondene. Sosirea la Marbella a miliardarei libaneze Mouna Al Khoury pe noul ei iaht. Urma să întâlnească o serie de prieteni pentru o mare serată şi pleca a doua zi. Articolul preciza că nu se deplasa decât însoţită de garda de corp, care veghea asupra bijuteriilor ei în valoare de zeci de mii de dolari.

Divorţată, reuşise să extorcheze de la fostul ei soţ, un saudit, o avere colosală. Tocmai îşi cumpărase un iaht de cincisprezece milioane de dolari, având un echipaj de şapte oameni… Malko îşi ridică ochii spre Dagmar.

— Eşti sigură că-i vorba de aceeaşi persoană?

— Absolut, tranşă nemţoaica, totul corespunde. S-a reconvertit. Ai să-l poţi găsi; femeia asta locuieşte la Beirut şi e foarte cunoscută.

Malko îi aruncă o privire surprinsă.

— Şi dumneata? N-ai vrea să-l contactezi?

Dagmar râse tăcut după obiceiul ei.

— De ce? El ştie unde locuiesc. Dacă ar fi vrut să mă revadă, ar fi făcut-o. Cu siguranţă că e amantul patroanei lui. Îl cunosc prea bine, e stăpânit de instincte animalice.

În glasul ei se simţea un gen de ranchiună şi Malko înţelese imediat ce se întâmplase. Dagmar era pur şi simplu o femeie geloasă. Cele dezvăluite de Agathe Mertens îi treziseră amintiri vechi şi decisese să se răzbune, sperând poate, în secret, că Parviz Semiran avea s-o contacteze după declaraţiile făcute presei. Vicleşug isteţ. Ea nu spunea destul pentru ca el să poată fi inculpat, dar ucigaşul ştia ce se ascundea în spatele acestor vorbe.

— Mulţumesc! spuse el. Am să văd cum aş putea să-l contactez. Pot da numele dumitale?

— Bineînţeles. (Dagmar căscă). Mă duc să mă culc, sunt obosită.

Într-adevăr, privirea ei se stinsese şi părea toată crispată. Nu-i mai spuse mare lucru până ce Malko o lăsă pe Kothener Strasse, mereu la fel de sinistră.

— Dacă-l găseşti, ţine-mă şi pe mine la curent, i se adresă ea pe un ton indiferent.

Plecă fără ca măcar să-l sărute; şi totuşi el era convins că apreciase scurta lor întâlnire. Dar nu era o fire demonstrativă.

Nu-i mai rămânea decât să-l întrebe pe Parviz Semiran dacă el îl asasinase pe Olaf Palme... Demers eminamente constructiv.

*

* *

Fitzroy Mac Coy notase cu grijă indicaţiile lui Malko şi păstră exemplarul revistei în care se afla fotografia lui Parviz Semiran.

— Trimit imediat un mesaj serviciului nostru din Beirut, anunţă el. N-ar trebui să ridice nici un fel de probleme. Am să cer de asemeni o fotografie a Mounei Al Khoury. Până atunci, vizitaţi muzeele Berlinului.

— Mai curând aş contacta-o din nou pe Gudrun Viet, informatorul dumneavoastră, spuse Malko. Mai vreau să-l găsesc şi pe Horst Grunow.

Doar fostul agent HVA se afla la originea cazului. Obţinu uşor legătura cu Gudrun Viet pe mobilul lui. Se auzea foarte prost.

— Să ne întâlnim în seara asta pe Chausse Strasse, spuse ea. E o cafenea chiar alături de Orphtheater. Voi fi acolo pe la ora zece.

Lui Malko nu-i rămânea decât să se întoarcă la *Adlon* şi să-i telefoneze lui Astrid Mertens, aflată sub protecţia CIA. Dacă dădea de urma lui Horst Grunow, ar fi avut nevoie de ea. Din cauza ambuteiajelor de nedescurcat, drumul îi luă mai mult de o oră. De la sosirea lui, Elko Krisantem îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aşteptând sau plimbându-se. Malko ezita să-l trimită înapoi la Liezen.

*

* *

Malko găsi fără nici o dificultate cafeneaua ale cărei litere roşii se detaşau de pe un fond maro. Se afla chiar alături de intrarea teatrului de avangardă Orphtheater, la parterul unui bloc enorm, părăsit, ocupat de bandele Alternativilor. Puţin mai departe, doi tineri în haine de piele băteau ca nişte surzi în nişte bucăţi de fier pentru a le transforma în opere de artă.

Când păşi pragul cafenelei, avu impresia că aveau să-i plesnească timpanele!

Zidurile negre se zguduiau! Era o încăpere mare întunecată, fără nici cea mai mică mobilă. Trei muzicanţi se dezlănţuiau pe o estradă. O baterie, un cântăreţ şi un trompetist. Două sute de decibeli numai ei trei. Bateristul îşi maltrata ca un surd tobele şi talgerele, urla mai să-şi rupă coardele vocale pentru a acoperi stridenţele dementiale ale trompetei. Nu era tocmai o muzică de cameră...

Şi nu te costa decât zece mărci ca să participi la distracţie, în picioare sau aşezaţi pe jos, tineri de toate sexele ascultau extaziaţi „concertul”. Malko o descoperi pe Gudrun Viet stând la marginea estradei într-un pulover gros şi un pantalon de piele neagră, cu ţigara în cioc. Îi adresă un semn că l-a recunoscut, dar aştepta o scurtă pauză pentru a veni spre el, cu o halbă în mână.

— Salut! făcu ea. E simpatic aici, nu?

— Cam prea zgomotos, avu timp să rostească Malko mai înainte ca infernul să nu se dezlănţuie iar.

Chiar şi cu gura lipită de ureche, era imposibil de comunicat. Reuşi până la urmă s-o tragă pe trotuar pe informatoarea CIA.

— L-aţi găsit pe Horst Grunow?

Tânăra îi aruncă o privire supărată.

— Hei, drept cine mă luaţi? Drept Tatăl ceresc? Caut. Am întins nişte undiţe. Printre cei de la Stasi. Am nevoie de câteva zile. Dar nu sunt sigură că reuşesc. Mulţi dintre tipii ăştia au dispărut în natură. Am totuşi o pistă serioasă.

— Care anume?

— Îndemnizaţiile. Toţi erau funcţionari. Chiar şi agenţii Stasi primesc îndemnizaţii. Şi, de cele mai multe ori, e pe veritabila lor identitate împreună cu cea utilizată…

Într-adevăr, germanii erau nişte birocraţi incorigibili.

— Şi pe când presupuneţi că aţi putea avea un rezultat?

Gudrun Viet trase un fum din ţigară.

— Curând, până la sfârşitul săptămânii.

Ea se întrerupse. Un pletos înalt, care părea ieşit dintr-o pubelă, o cuprinse de mijloc, iar cu mâna liberă îi pipăia sânii, aruncând o privire dezgustată spre Malko care, în blazer şi cravată, simboliza burghezul. Gungurind, Gudrun Viet îşi agită ţigara.

— Salut!

După care, plonja din nou în infern.

*

* *

Un vânt furios bătea dinspre răsărit aducând nori grei deasupra Berlinului, care-şi regăsea aspectul continental. Malko îşi omora timpul. Astrid Mertens era pe mâni bune, iar el nu mai luă legătura cu Dagmar Hasen, aşteptând noutăţi de la CIA. Telefonul îl smulse din faţa televizorului.

— Am făcut progrese, îl anunţă sobru Fitzroy Mac Coy. Beirutul a lucrat cum nu se poate mai bine. E vorba într-adevăr de numele pe care mi l-aţi dat. S-a angajat în noua lui muncă de doi ani. Şi-a luat cetăţenie libaneză. Agenţia îmi spune că n-a avut niciodată contacte cu el. A găsit nişte documente care o priveau. Dar sunt legate numai de operaţiuni desfăşurate în Liban. Ni le vor transmite, mai puţin două care sunt „clasate”. S-ar părea că el n-are telefon personal, dar mi s-au transmis toate cele ale patroanei lui. Locuieşte în reşedinţa acesteia şi nu o părăseşte nici cu un pas.

— Ancheta a fost discretă?

Americanul ezită puţin.

— A trebuit totuşi să fie întrebaţi libanezii… Li s-a recomandat discreţie.

Era ca şi cum ai fi cerut unei pisici să facă un duş…

— Transmiteţi-mi prin fax numerele, ceru Malko.

Singura modalitate de a se asigura asupra adevărului, era să-l întrebe pe fostul agent Svak dacă el l-a asasinat pe Olaf Palme. Evident, nu era o întrebare uşoară, dar el avea şansa de a se

putea justifica dispunând de elemente solide şi, în acel moment, toată misterioasa manipulare cădea în apă.

Malko avea nevoie de avantajul surprizei. Altminteri, iranianul risca să-l primească foarte urât... Până la urmă, ideea fusese bună că-l păstrase pe Elko.

Capitolul XV

Parviz Semiran lăsă receptorul cu impresia că stomacul i se făcuse ghem. Telefonul primit din Beirut semăna cu primul cui bătut într-un sicriu. Un prieten din securitatea libaneză îl avertizase că anumite persoane din CIA puseseră multe întrebări în legătură cu el. Mai exact, era căutat asiduu.

Maşinal, aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Aerospace, un cadou din partea patroanei: 11 h 20. Mouna Al Khoury trebuie că se pregătea. Mai dispunea încă de puţin timp. Patroanei nu-i plăcea să facă amor dimineaţa. Îşi strânse pumnii luptând împotriva unei furii oarbe. De o lună, ca urmare a peregrinărilor lui prin Europa cumpărase ziare şi reviste. Interviul lui Dagmar Hasen în *Die Zeit,* avusese asupra lui efectul unui duş rece. Îi era publicat prenumele. Din fericire, Mouna nu citea ziarele, le frunzărea doar pentru a-şi decupa fotografiile apărute.

Puţin îi păsa de politică. Dar dacă ar fi aflat despre acuzaţiile aduse împotriva lui Parviz, exista posibilitatea să fie dat afară. Nu putea suferi scandalul şi târâia după ea o reputaţie destul de ştearsă, având oroare de acest gen de publicitate.

Pentru Parviz însă era o catastrofă. Când răspunsese la micul ei anunţ, era la ananghie. Cei care-i dădeau în mod obişnuit de lucru, nu mai aveau nimic pentru el. Practic, în Liban nu se mai comiteau asasinate. Parviz, care nu mai avea altă meserie, nu vedea cum ar fi putut supravieţui... Nici americanii, nici libanezii lui Samir Geaga, nici sirienii nu mai voiau să-l folosească. În plus, bănuia Hezbollahul de a fi pus un premiu pe capul lui, la ordinul iranienilor. Trebuie spus că în tinereţea lui lichidase destul de mulţi „bărboşi”... O dată, chiar recursese la decapitare cu un fierăstrău! Pentru a da un exemplu.

Prin urmare nu mai putea face mulţi purici în Teheran. Munca lui de informator pentru CIA îl ajutase mult să se poată integra în capitala libaneză. Evident, nu mai avea aceleaşi legături. Iar noii lui patroni îl folosiseră pentru treburi mai directe... între 1978 şi 1988, ucisese puţin, ca de altfel toată lumea din Beirut. Fără urmă de rasism. Palestinieni, maroniţi, druzi, şiiţi.

Dar şi cele mai bune lucruri au un sfârşit.

Mulţumită contactelor avute cu Samir Geaga, putu să rămână

în Beirut, lucrând din când în când pentru Mukhabarat-ul sirian, care nu avea cu adevărat încredere în el.

Se şi vedea vânzând fisticuri pe malul mării, când răspunse; la anunţul vulcanicei Mouna Al Khoury… Fără să fie prea convins.

Tot Beirutul cunoştea povestea instructivă a acestei tinere libaneze, care îşi începuse viaţa ca bonă. Soţia unui bogat saudit care trăia la Beirut o angajase. Un an mai târziu, Mouna luase locul patroanei, care fusese repudiată şi expediată la familie cu o îndemnizaţie confortabilă. Restul se desfăşurase ca într-un basm cu zâne…

Sentimentală ca un bancher elveţian, dar dotată cu un temperament focos şi cu o anume particularitate fiziologică, în măsură s-o facă de neuitat, şi-a dus la groapă un soţ destul de în vârstă „a cărui inimă n-a rezistat ritmului infernal impus, fiind „susţinut” prin cocaină şi alte câteva injecţii judicios administrate de un medic prieten.

După fiecare repriză de fericire, sauditul îi semna o serie de documente. În final, după ce murise fericit, Mouna moştenise practic o avere imensă. În jur de trei sute de milioane de dolari. Fructul unei munci susţinute. Timp de cinci ani, nu-şi înşelase soţul niciodată, mulţumindu-se cu sexul lui artificial întărit dar, vai, nu pentru multă vreme… Femeia se ştia supravegheată, observată în secret, zi şi noapte. Dar se ţinuse bine.

De cum a rămas singură, a pornit în căutarea unei gărzi de corp. Îi plăcea la nebunie să-şi poarte bijuteriile, iar lumea nu ducea lipsă de răufăcători gata să i le subtilizeze. Dintre toţi candidaţii care defilaseră pe dinaintea ei, Parviz se impusese. Mai întâi prin prestanţa lui şi apoi prin câte ceva greu de definit. Ea şi-a dat imediat seama că era un ucigaş. În fine, Parviz avusese inteligenţa să se prezinte într-o pereche de blugi foarte strânşi pe corp.

Mouna Al Khoury se simţi imediat excitată. Nici nu apucă el bine să plece că se şi aruncă pe telefon pentru a-i verifica referinţele la prietenii ei din securitatea libaneză. Un vechi procuror o liniştise. Parviz Semiran ştia să se folosească de toate armele cunoscute, fără a le dispreţui pe cele albe, fiind un ucigaş înnăscut. În plus, după câte ştia el, nu-şi trădase niciodată stăpânul.

A doua zi, Parviz se muta în somptuoasa vilă Jounieh, în întregime mobilată de arhitectul de interior Claude Dalle. Mouna Al Khoury lui îi comanda mobilele pentru a-şi epata prietenele din

Beirut. Printre altele, un pat cu baldachin care ar fi putut găzdui o jumătate de duzină de amanţi în acelaşi timp. După trei zile, Mouna, în modul cel mai firesc din lume, se bălăcea în piscină, într-un costum de baie extrem de sumar, expunându-şi pieptul maiestuos chiar sub nasul lui Parviz. Bine dresat, iranianul continuase să citească. Nu avea încredere în acest gen de provocări. Mouna apreciase rezerva lui. Liniştită, venise să se planteze în faţa lui, spunându-i:

— Vreau să facem dragoste. Acum.

Parviz îşi dăduse seama că nu era vorba de o capcană. Când ea văzuse ce avea el între coapse, fruntea i se umezise de sudoare. Blugii nu minţiseră. Şi în plus, Parviz ştia să fie un bun amant. Să-i simtă membrul, bine dotat, în adâncul pântecului ei era o fericire de nespus. Plutea în al nouălea cer.

Din ziua aceea, făceau dragoste cu regularitate, ori de câte ori Mouna dorea, aproape peste tot. Ceea ce n-a creat nici o familiaritate între ei, iar iranianul înţelesese că trebuia să stea la locul lui. Nu se pretase niciodată la perversiuni, dar el trebuia să fie oricând gata să facă dragoste aşa cum îi plăcea ei. Doar o singură dată o sodomizase, după o şedinţă de nebunii în care ea gustase plăcerea cu atâta violenţă mai să cadă tablourile de pe pereţi. Îl lăsase în voia lui şi, pentru prima dată simţise şi el bucuria actului.

Dar după aceea, Mouna Al Khoury îi spusese:

— Să nu mai faci aşa ceva niciodată. Eşti prea dur.

Parviz nu-i ieşise din cuvânt Şi totuşi Mouna avea o crupă superbă, rotundă, plină şi încă tare. Lumea bună din Beirut se obişnuise să-i vadă împreună. Cu un salariu de trei mii de dolari pe lună, hrănit, adăpostit, regulat, Parviz înota în fericire. El îi deschidea portiera Rolls-ului, îi purta bagajele, arbora o atitudine respectuoasă, dar mai ales, părea să nu vadă alte femei. Toate acestea necesitau o voinţă de fier, dar el o avea... Bineînţeles, printre toţi clienţii terasei *Saint-Georges,* bârfele circulau din abundenţă. Prietenele Mounei erau sigure că se culca cu frumosul Parviz, dar ea tăcea ca un peşte. Cât despre Parviz, el rezista tuturor avansurilor. Cu care condiţie, totul mergea strună.

Până la acel telefon...

Febril, Parviz începu să caute într-un vechi carnet cu adrese. Şi în el o găsi pe cea a lui Dagmar Hasen, împreună cu telefonul. Imediat formă numărul. Să afle cu orice preţ ce se întâmplase. Un disc în germană îi aduse la cunoştinţă că numărul se

schimbase.

Închise cu inima în gât. Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să plece la Berlin, sperând că Dagmar nu se mutase. Numai că Mounei Al Khoury nu-i convenea ca el să absenteze. Era la datorie trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an. Trebuia să găsească un pretext.

*

* *

Mouna Al Khoury se privea în oglindă cu un ochi critic, netezindu-şi burta. Caviarul Beluga de la Petrossian, pe care-l degusta în fiecare dimineaţă în chip de mic dejun cu o linguriţă de cristal, n-o îngrăşase... În sutien şi chilot de dantelă neagră, căţărată pe tocuri înalte ea se considera încă, la patruzeci şi unu de ani, extrem de seducătoare. Pulverizã puţin mai mult lac pe părul ei negru, lungi o trăsătură de rimei care-i mărea ochii migdalaţi şi adăugă puţin ruj pe buzele groase. Îmbrăcă o şemizetă transparentă, pe urmă o fustă Alaya foarte strâmtă, mai ridicată în faţă. Cu ciorapii ei negri, prinşi sus pe pulpe, reprezenta visul imposibil al oricărui bărbat însurat.

Parviz aştepta în camera de zi. Se ridică respectuos.

— Unde mergem, Doamnă?

Întotdeauna îi spunea „Doamnă”. Chiar şi atunci când făceau dragoste ca nebunii.

— La Nabil, de pe strada Rhone, spuse ea. Apoi, la Cartier. Ultima oară le-am dat un Zippo să-l placheze cu aur.

— Bine, rosti Parviz, am să cer o maşină de la hotel. Acolo nu se poate parca.

Când ea coborî, Parviz o aştepta pe trotuar alături de un Mercedes cu geamurile fumurii. O instală în spate iar el se aşeză alături de şofer. Când bijutierul o văzu împingând uşa, căzu practic în genunchi. Afacerile mergeau prost, iar Mouna era în stare să-i facă o vânzare de un milion de dolari... După salamalecuri, începu să-i arate tot ce avea mai bun. Parviz aştepta lângă uşă, supraveghind strada. Purta într-un toc un pistol Tokarev din fibre de carbon, extrem de practic pentru a înşela aparatele de control de pe aeroporturi. Mouna nu călătorea decât cu un avion privat şi nu prea avea probleme din acest punct de vedere. Parviz trebuia să fie înarmat, altminteri n-ar fi servit la nimic.

Urmărea atent discuţia. Pulsul lui se urcă puţin când o auzi pe Mouna adresându-i-se bijutierului.

— Trebuie să mai reflectez puţin. Parviz, vino să-ţi dai o părere.

Parviz se întoarse cu un zâmbet convenţional.

— Doamnă, eu nu mă prea pricep la aşa ceva…

Nabil, bijutierul, se uită cu o privire plină de înţelesuri la grămăjoara de diamante care-i servea de ceas lui Parviz şi spuse pe un ton degajat:

— Vă las să alegeţi, am mai multe telefoane de dat. Am să închid uşa dinspre stradă ca să puteţi fi liniştiţi…

Trase trei zăvoare şi dispăru în spatele magazinului. Mouna al Khoury, aplecată asupra bijuteriilor, rosti cu o voce imperioasă, fără să se întoarcă:

— Parviz, am nevoie de dumneata.

Iranianul se apropie. Mouna Al Khoury stătea în picioare şi privea bijuteriile etalate pe un pătrat de catifea. Fără un cuvânt, Parviz se lipi de crupa stăpânei, care imediat se cambră şi mai mult. Rămaseră aşa lipiţi unul de altul, până ce Parviz atinse o erecţie suficientă. Mounei nu-i plăceau jumătăţile de măsură. Apoi, ea se întoarse domol, un rictus lacom răsfrângându-i buzele groase, rezemată fiind de masa unde se aflau bijuteriile. Privirea ei alunecă până la umflătura din josul pântecului gărzii ei de corp.

— Ai chef să-mi depărtezi coapsele, Parviz? întrebă ea cu o voce răguşită de excitare.

Fusta şi aşa scurtă, urcase şi mai mult, dezvelindu-i pulpele cărnoase, albul pielii de deasupra ciorapilor negri şi triunghiul negru al chilotului.

— Da, Doamnă, făcu Parviz.

În acelaşi timp, îi ridică fusta patroanei deasupra şoldurilor, permiţându-i să-şi desfacă larg picioarele. El se apropie lipindu-şi pântecul de cel al Mounei, care închise ochii. Mâinile, în spatele ei, apucaseră strâns bijuteriile. Simţi cum Parviz îi trăgea chilotul în lungul picioarelor, apoi auzi scrâşnetul uşor al fermoarului. Printre pleoapele întredeschise îi verifica erecţia. O penetră, dintr-o dată, aşa cum îi plăcea ei. Mona gemu de fericire. Sexul lui, zgomotul circulaţiei, ideea că pe trotuar treceau oameni, totul i se părea divin. Începu să ţipe fără să se sinchisească de bijutier.

*

* *

— Nabi, azi n-am să iau nimic. Am să mă mai gândesc.

Bijutierul nu îşi manifestă decepţia.

— Cum doriţi, doamnă Mouna.

O conduse, trăgând zăvoarele uşii. Cunoştea capriciile inocente ale clientei lui. Trecea pe la el ori de câte ori venea la Geneva. Uneori, cumpăra. Totul începuse într-o zi când soţul ei dorise să-i ofere un smarald de calitatea a doua. Ea i-l aruncase în cap în plin magazin din care pricină se declanşă o ceartă oribilă. Discret, bijutierul se retrăsese. Puţin mai târziu, zgomotele care veneau din magazin i-a dat de înţeles că perechea era pe cale de a se reconcilia. Iar Mouna căpătase smaraldul pe care şi-l dorise.

Parviz se întoarse, impasibil.

— Doamnă, aş putea să vă cer o favoare?

— Bineînţeles, Parviz.

Femeia încă nu-şi domolise orgasmul. Parviz ştia că în acele momente era mai accesibilă.

— Aş avea nevoie să absentez patruzeci şi opt de ore, spuse el.

— De ce?

— Mi s-a cerut un serviciu. Unul dintre foştii mei patroni. Trebuie să plec la Berlin.

— La Berlin!

— Da, întări Parviz. Numai pentru a face prezentările între două persoane. Sunt singurul care le poate pune în contact, adăugă el cu un umil zâmbet de scuze.

Mouna Al Khoury se gândi câteva clipe. Parviz nu cerea decât foarte rar o favoare. Îl simţise puţin cam absent la bijutier. Avea o problemă în care ea nu voia să se amestece.

— Bine, îi spuse. În seara asta plecăm spre Monte Carlo ca să luăm vaporul cu direcţia Marbella. Pot să mă lipsesc de dumneata pe durata traversării. Ai să mă găseşti la Marbella. Până atunci, vreau să trec pe la buticul lui Claude Dalle. E ceva mai departe la numărul 3. Au acolo nişte lămpi superbe cu abajurul dintr-o ţesătură Versace.

— Bine, Doamnă. Mulţumesc, Doamnă.

Parviz simţi că i se destramă ghemul din stomac. Avea să dezlege enigma ciudatei atitudini a fostei lui metrese. Toată istoria asta îl neliniştea.

*

* *

Malko se învârtea ca un leu în cuşcă. Singura ocupaţie, să

citească ziarele care relatau afacerea NATO. Nimeni nu credea în ea, dar toţi scriau despre ea. Bineînţeles, ziariştii îşi puneau întrebări în legătură cu misteriosul Parviz. Serviciile americane declaraseră că nu-l cunoşteau pe iranianul care răspundea descrierii lui. Numai purtătorul de cuvânt al ambasadei Iranului la Bonn, confirmase că exista într-adevăr un anume Parviz Semiran, un ucigaş din cadrul Svak, condamnat la moarte prin contumacie de către ayatollahii. Un criminal periculos.

Dar nimeni nu le dădea crezare iranienilor.

Gudrun Viet nu dădea nici un semn de viaţă. Singura distracţie a lui Malko era să cineze cu Fitzroy Mac Coy şi cu un magistrat neamţ, vesel ca un furuncul.

*

* *

Parviz Semiran era cât pe ce să se rătăcească prin culoarele aeroportului Berlin-Tegel, cel mai mare din oraş. Se temuse până-n ultimul moment ca Mouna Al Khoury să nu se răzgândească. Natura îl ajutase: era indispusă. Pe Parviz pusese stăpânire teama: ce însemnau toate acele articole din ziare şi subitul interes manifestat de CIA în privinţa lui? În vreme ce tipii din biroul de la Bruxelles nici măcar nu-i răspundeau la telefon când le cerea de lucru... Presupunea tot felul de ipoteze, fără să priceapă nimic. Intervenţia lui Dagmar Hasen. Îl tulbura mai mult ca orice. Cine o manipula? Nu mai avusese cu ea nici un contact de mai mulţi ani de zile şi nici un litigiu în Germania.

Ajuns la Hertz pentru a închiria o maşină, el ceru o carte de telefon. Inima îi sări din piept: numele lui Dagmar Hasen era sub ochii lui. Doar numărul i se schimbase. Ceru să dea telefon. La a patra sonerie receptorul se ridică.

— Alo!

— Dagmar!

— *Jawohl.*

— La telefon, Parviz.

— Parviz! Ce bucuroasă sunt! De unde sunt?

— Din Berlin.

— Vino repede să mă vezi! Sunt aşa de fericită că ai sosit...

— Am citit ziarele, începu el. Pentru ce...

— Lasă că-ţi explic eu, îl întrerupse Dagmar. Mai ai adresa?

— E cea din cartea de telefon?

— Da. Ia un taxi, e mai complicat de ajuns. Pe curând.

Parviz închise telefonul, parţial liniştit. Dagmar Hasen părea

sincer bucuroasă să-l revadă. Avea o şansă să rezolve misterul, să-şi regăsească pacea sufletului. Mai curând contractat, îşi prezentă paşaportul la Imigrări. Toate cele apărute prin ziare puteau fi doar partea vizibilă a aisbergului. Interviul dat de prefectul de poliţie din Stockholm şi care însoţea unul dintre articole, amintea că afacerea Olaf Palme nu era închisă judiciar. Deci suedezii ar fi putut lansa un mandat de arestare internaţional împotriva lui.

*

* *

Telefonul, care nu mai sunase de două zile, zbârnâi în sfârşit. Malko ridică.

— *Herr* Linge?

Vocea lui Dagmar Hasen.

— Bineînţeles, făcu Malko, cum te simţi, Dagmar?

— Mi-ai recunoscut glasul... Bravo! Am sunat la *Kurierul* din Viena şi mi s-a zis că eşti tot la Berlin. Ceva nou în anchetă?

— Nimic.

— Eu am însă noutăţi. Mi-a telefonat Parviz. Vrea să mă vadă. Legătura telefonică funcţionase bine. Numărul ziarului *Kurier* dat de Malko răspundea într-o infrastructură CIA din capitala austriacă.

Capitolul XVI

Malko, împărţit între două sentimente – cel al satisfacţiei că se apropia de ţintă şi cel al neîncrederii – rămase tăcut câteva momente. De ce Parviz Semiran, desemnat ca ucigaş al lui Olaf Palme, îşi asuma riscul să vină la Berlin?

— Când ai să-l întâlneşti? întrebă el.

— Nu ştiu încă. M-a sunat de la aeroport.

— Ce aeroport?

— Nu ştiu.

— Ţin mult să-l întâlnesc şi eu, spuse Malko. Ar fi posibil?

— Am să-l întreb, promise Dagmar Hasen. Te mai caut eu.

Abia închise ea telefonul că Malko îl şi sună pe Fitzroy Mac Coy.

— După spusele lui Dagmar Hasen, anunţă el, Parviz Semiran numai ce a sosit la Berlin. Puteţi verifica dacă este adevărat, prin companiile aeriene?

— Mă ocup imediat, făcu şeful biroului CIA.

— Sunaţi-mă de îndată ce aflaţi ceva.

În fine, lucrurile începuseră să se mişte. Dar, de la începutul acestei afaceri, Malko fusese de atâtea ori decepţionat încât acum nu mai voia să vândă pielea ursului din pădure.

*

* *

Dagmar Hasen nu se schimbase. În fine, nu prea mult. Ceva mai slăbuţă, cu trăsăturile mai accentuate, câteva riduri în jurul gurii, dar mereu aceiaşi ochi extraordinari, de culoarea smaraldului. Femeia se aruncă în braţele lui şi îi simţi tot trupul înnodându-se pe al lui. Ca odinioară la Teheran sau la Roma. Ea îşi înălţă capul şi-l sărută. Limba îi era dulce şi abilă. Mâinile i se strecurară între ei doi.

Câteva minute mai târziu, se aflau pe canapea, iar Parviz îşi trata fosta metresă cu mişcări energice, cum un tăietor de lemne despică în două trunchiul unui copac. Îi simţea corpul fragil fremătând şi tremurând sub cele optzeci şi cinci de kilograme ale lui. Dagmar se agăţase de şi ca o înecată. Ce întâlnire după atâta amar de vreme! Se făcuse noapte şi prin fereastră se zăreau macaralele luminate de pe partea opusă a palisadei care

mărginea Kothener Strasse. Rămaseră un moment tăcuţi. Apoi Dagmar se desprinse de el şi spuse:

— Probabil că eşti curios să afli ce s-a întâmplat.

Parviz Semiran reveni cu picioarele pe pământ.

— Ar fi trebuit să te strâng de gât nu să fac dragoste cu tine, rosti el posomorât. De ce ai vorbit despre mine ziarelor? E foarte grav.

Din nou ea se agăţă de gâtul lui şi spuse cu o voce abia şoptită:

— Am să-ţi explic totul. Trebuie că eşti obosit, n-ai vrea să faci un duş?

— Nu, vrea să-mi spui ce s-a întâmplat.

Dagmar văzu în ochii lui că instinctul de ucigaş ieşea la suprafaţă. Parviz îi făcea frică.

— Hai să luăm masa, propuse ea. Am să-ţi explic la restaurant.

*

* *

— Este exact, anunţă Fitzroy Mac Coy. Parviz Semiran a sosit de la Nisa, via Frankfurt cu Lufthansa. Zborul 4374.

Deci, Dagmar Hasen juca cinstit.

— Nu-i indicat să aşteptaţi ca Dagmar Hasen să vă sune, reluă şeful biroului CIA. Trebuie să-l găsim şi să-l arestăm prin BND.

— Nici să nu vă gândiţi! i-o reteză Malko. Mai întâi, nu ştiu unde se află în Berlin şi apoi, sub ce inculpare îl veţi aresta? Numai declaraţiile lui Dagmar Hasen îl compromit. Dar dacă ea retractează? Şi în plus, nu i-a dat oficial numele.

— Tipul ăsta trebuie să fie furios la culme, remarcă americanul. Dacă o omoară?

— Dagmar nu părea speriată, remarcă Malko. L-am spus că şi eu, în calitatea mea de ziarist, aş dori să-l întâlnesc pe Parviz Semiran. Dacă ea îmi dă un răspuns negativ, avem tot timpul să prevenim BND. Şi să fie interceptat la plecare.

— Eu vreau o declaraţie scrisă care să certifice faptul că nu el l-a ucis pe Olaf Palme, rosti apăsat şeful biroului CIA.

*

* *

Parviz Semiran privi pivniţa boltită cu mirare. *Brechtkeller,* de pa Chaussee Strasse, era unul dintre cele mai vechi restaurante din Berlin, amenajat într-o pivniţă pe zidurile căreia se aflau machetele decorurilor din piesele de teatru ale lui Brecht. Sala principală era plină şi fură instalaţi într-o încăpere lungă, boltită,

unde nu erau decât ei doi.

Iranianul nu mai putea rezista.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Dagmar Hasen aprinse o ţigară şi imediat o apucă un acces de tuse.

— Iartă-mă. Iată cum stau lucrurile. Luna trecută, într-o zi a venit un bărbat la locul meu de muncă de pe aeroportul Tempelhof. Nu-l mai văzusem niciodată. Era un american. Mi-a zis că trebuie să vorbească ceva important cu mine.

— Ţi-a dat numele?

— Da. Randon Scott. Chiar şi o carte de vizită. Locuieşte în Alexandria din statul Virginia. M-a invitat să luăm cina la *Kempinski.*

— Ce voia?

— Să te găsească. Mi-a explicat că ai lucrat cu serviciul lui şi că avea absolută nevoie de tine.

— Pentru ce?

— Mi-a vorbit de Iran. Am avut impresia că punea la cale o operaţiune importantă împotriva Iranului. Un fel de acţiune secretă pentru eliberarea unui ostatec. Că tu erai omul de care avea nevoie.

Parviz Semiran îşi spuse că ar fi trebuit să fie foarte scump plătit ca să mai pună piciorul în Iran şi că nu cunoştea pe nimeni cu numele de Randon Scott, dar povestirea lui Dagmar până aici era verosimilă... Americanii putuseră să se gândească la el.

— Şi pe urmă?

— Când i-am spus că nu ştiu unde să te găsesc, a părut foarte decepţionat.

— Dar cum de ştia că ne cunoaştem?

Dagmar Hasen ridică spre el ochii ei verzi ca smaraldul cu o expresie de o inocenţă perfectă.

— Mi-a spus că fusese păstrat un dosar al tău de pe vremea când lucrai pentru Savak şi ne-am cunoscut noi doi. Că totul era notat acolo. Aşa a reuşit să dea de mine.

Parviz gândea mai să-i explodeze meningele. Totul părea plauzibil, dar bizar. Cert, americanii aveau acces la anumite dosare ale Savak, dar pe atunci el nu era chiar aşa de important ca să intereseze viaţa lui particulară. Şi pe urmă, trecuseră douăzeci de ani. Existau metode mai simple ca să pună mâna pe el. Prin libanezi, de exemplu, care-i cunoşteau tot pedigriul. Dar Dagmar părea de o bună credinţă perfectă. Îi ceru să continue.

— Şi ce s-a mai întâmplat.

Dagmar păru stânjenită.

— A fost ideea lui să vorbesc despre tine. Mi-a arătat un articol apărut într-un ziar belgian unde se spunea că Olaf Palme fusese asasinat de un ucigaş care lucra pentru CIA, un iranian... Mi-a explicat că dacă ai citi aşa ceva ca venind din partea mea ai să te manifeşti.

Parviz Semiran se aplecă peste masă, cu trăsăturile încordate de furie.

— Ticăloaso! Îţi dai seama la ce riscuri mă expui?

Ochii verzi se umplură de lacrimi.

— Dar mi-a spus că nu te ameninţă nici un pericol! protestă ea. În articol nu era nici un element care să permită identificarea ta cu adevărat. Tu te recunoşti, dar nu şi alţii.

Parviz Semiran era un ghem de nervi. Dacă ar fi fost singur cu Dagmar ar fi strâns-o de gât. Îi şi simţea oasele pârâind sub degetele lui puternice. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Dagmar rosti cu o voce rugătoare:

— Să ştii că nu ţi-am vrut răul. Dar şi eu aş fi vrut aşa de mult să te revăd.

— Să mă revezi!

Se sufoca de turbare.

— Şi ai pus la cale toată această manipulare pentru a face dragoste cu un individ pe care nu l-ai mai văzut de şapte ani?

Brutal, îşi dădea seama de realitate. Dagmar nu-i spunea totul, îi apucă mâna şi începu să-i strângă degetele mai să i le frângă.

— Zi-mi tot adevărul, că de nu îţi rupi oasele.

Dagmar pălise. Durerea din degete era insuportabilă. Pivniţa boltită păru deodată sinistră; nu comunica decât printr-o deschidere îngustă cu sala principală.

De acolo unde stăteau ei, nu-i putea vedea nimeni.

Parviz Semiran ar fi putut-o strangula fără ca nimeni să bage de seamă.

Îşi încrucişă privirea cu cea neagră de furie a iranianului şi-şi coborî ochii.

— Mi-a dat bani, recunoscu ea dintr-un suflet. Ca să mă hotărască.

Presiunea asupra degetelor ei mai slăbi puţin.

— Cât?

— 20 000 de mărci.

El făcu o grimasă de dezgust.

— Şi m-ai vândut pe o sumă ca asta?

Dagmar Hasen protestă.

— Nu te-am vândut. Dar am nevoie de bani. Sunt bolnavă, trebuie să mă îngrijesc. Nu vezi cât de mult am slăbit?

Parviz îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Poţi să şi crăpi. Eşti un gunoi. Te-ai lăsat păcălită. Bandiţii ăia au vrut să mă strângă cu uşa şi tu i-ai ajutat. Sunt sigur că ne supraveghează. O să-mi întindă o capcană când am să plec. Hai, s-o ştergem de aici.

Aruncă nişte bancnote pe masă şi o trase pe Dagmar spre scara care conducea spre Chausse Strasse. Trecură cu maşina prin faţa târfelor în chiloţi fosforescenţi de pe Oranien Strasse şi porniră spre locuinţa lui Dagmar. Tot drumul, Parviz nu-şi descleştase fălcile.

De îndată ce ea deschise uşa apartamentului, Parviz o îmbrânci înăuntru. Dagmar aprinse lumina. Imediat, înfingându-şi mâna în umărul ei, o făcu să pivoteze. Începu s-o pălmuiască metodic, cu toată puterea, proiectând-o de fiecare dată în perete. Ca un boxer care se antrenează. La a treia palmă, Dagmar alunecă în lungul zidului şi rămase zdrobită pe jos, respirând cu dificultăţi. Parviz Semiran o ridică şi-şi încleştă mâna în gâtul ei. Nu se opri decât atunci când o văzu că-i ies ochii din cap. Dagmar nu putea să lupte împotriva lui. Era prea puternic.

Parviz mai slăbi puţin strânsoarea şi rosti cu o voce şuierătoare:

— Ar trebui să te omor. Chiar acum, să-ţi despic burta, să-ţi smulg ochii.

Se revedea la Beirut pe timpurile binecuvântate ale războiului civil, când putea să facă orice fără a suporta consecinţele. Dagmar, palidă ca o moartă, nu scoase o vorbă, concentrată asupra respiraţiei.

— Tipul ăla, Randon Scott, vrea să mă vadă? întrebă iranianul.

Ea dădu din cap afirmativ.

— OK. Ai să ne aranjezi o întâlnire.

— Unde şi când? întrebă ea cu o voce gâtuită.

— Am să te anunţ. Dacă mi se întâmplă ceva mai înainte, am să vin să-ţi smulg inima, ţi-o jur. Ai priceput? Să iei legătura cu el.

— Da.

— Grăbeşte-te. Te sun mâine.

Se îndreptă spre uşă. Dagmar, din nou pe picioarele ei, îl urmă, cu rimelul scurgându-i-se pe faţa marcată de lovituri. Încercă să-l îmbrăţişeze. Parviz o împinse cu brutalitate, expediind-o din nou în perete şi ieşi trântind uşa. Ajuns jos, se uită în jurul lui. Strada era complet pustie, sinistră sub lumina felinarelor. Se îndreptă spre palisadă şi, făcându-şi vânt o escaladă, căzând de partea cealaltă a şantierului unde se construia viitorul Sony Center. O grămadă mare de pământ afânat. Aşteptă, ghemuit în umbră, gata să sară. Fusese nevoit să-şi lase pistolul Tokarev pe iahtul Mounei Al Khoury. Dacă era prins cu aşa ceva la o trecere de frontieră, fără protecţia bogatei lui patroane, faptul risca să se termine foarte rău, dat fiind pedigriul lui.

Pândi mai multe minute, dar nimeni nu sări peste palisadă în urmărirea lui. Liniştit, o porni prin şantier. Trebuia să găsească un hotel retras. Avea puţin avans faţă de cei care se interesau de el. Îşi spuse că acest voiaj la Berlin trebuia să fie ultimul. Nu mai putea găsi încă o dată scuze pe lângă Mouna Al Khoury. Dar, cu toate acestea, intenţiona să-i facă pe foştii lui patroni să înţeleagă că era timpul să-l lase în pace.

Pentru asta nu dispunea de prea multe modalităţi. În taxiul care-l ducea la Astoria, hotel aflat pe Fasanenstrasse, unde se instalase, eşafodă un plan. Din fericire, mai avea câţiva prieteni siguri în Berlin.

*

* *

Malko telefonase de zece ori la Dagmar, fără să dea peste ea. În cele din urmă se duse la Tempelhof. O duzină de clienţi stăteau la coadă. O cercetă pe tânăra femeie. Aceasta avea o echimoză la tâmplă şi părea epuizată. Când îi veni rândul, Malko se aplecă peste contoar.

— Dagmar, nu-mi prea place cum arăţi.

— Nu, nu, mă simt bine, minţi ea. Atât doar că am dormit prost.

Ochii ei de smarald păreau stinşi, ca nişte pietre false. Mâinile îi tremurau uşor. Malko insistă.

— Mi-ai spus că Parviz se află în Berlin şi că aveai de gând să-l vezi.

— L-am văzut.

— Şi? Aş fi vrut să-i iau un interviu. L-ai întrebat?

— Da. Însă nu mi-a dat încă un răspuns. Trebuie să mă sune.
— Când?
— Cred că azi.
— La ce oră termini serviciul?
— La trei.
— Vrei să mănânci ceva?
Femeia se forţă să zâmbească.
— Nu, nu, n-are rost, am să iau ceva la ieşire, într-un Imbiss[29]. Sună-mă la sfârşitul zilei, la mine acasă.
În mod deliberat, nu-i mai dădu nici o atenţie. Malko ieşi din agenţia Lufthansa cu o certitudine: Dagmar Hasen era răvăşită. Regăsirea misteriosului Parviz trebuie că ieşise prost. Se impunea de urgenţă să ia câteva măsuri simple…
Conduse direct spre Dahlem şi opri în faţa portalului alb al casei care adăpostea biroul CIA. Fitzroy Mac Coy era în cabinetul lui, impecabil ca o gravură de modă.
— Ceva noutăţi? întrebă el.
— Da, spuse Malko. Parviz Semiran n-a ucis-o pe Dagmar, dar întâlnirea lor s-a desfăşurat rău.
Îi relată despre vizita făcută la Tempelhof. Americanul îl asculta evident perturbat.
— Trebuie neapărat neutralizat, concluzionă el. Afacerea aceasta continuă să se dezvolte. Cei din NATO au atins culmea răbdării. Vor cu orice preţ rezultate.
— N-au decât să se ocupe chiar ei, se înfurie Malko. În principiu trebuie să mă întâlnesc cu el, dar e mai bine să luăm anumite precauţiuni. Puteţi, datorită relaţiilor cu BND şi cu Verfassunsschutz, să organizaţi supravegherea în aeroporturi? Pentru a fi interceptat dacă va fi nevoie. Nu cred că are să plece cu trenul sau maşina.
Americanul îl aprobă cu entuziasm.
— Da, e posibil. Dar nu l-am putea reţine prea mult timp. Atât cât s-ar putea discuta cu el.
— Ar fi suficient, spuse Malko. Dacă nu vorbeşte numaidecât, nu va mai vorbi niciodată.
— Mă ocup eu, promise americanul.
Malko se întoarse în centru, *Mitte Berlin.* De data asta se apropia de ţintă şi avea să elucideze manipularea pusă la cale împotriva NATO. Abia intră în cameră că telefonul începu să sune. Era Dagmar Hasen.

[29] Snack.

— Aveţi întâlnirea stabilită pentru mâine dimineaţă, îl anunţă ea, la 10 h 30.

— Unde?

— Pe o pasarelă care trece peste Spree, în continuarea lui Wilhelmstrasse. E foarte aproape de hotelul unde locuieşti. Să fii punctual.

Ea închise telefonul şi când Malko vru s-o sune din nou, nimeri peste vocea automatului. Primul lui reflex fu să-l avertizeze pe Fitzroy Mac Coy. Dar, cu mâna pe receptor, renunţă. Avea poate ocazia să scoată definitiv de sub bănuieli Agenţia. Cele două întâlniri ale lui cu generalul Brunns şi cu fostul poliţist suedez, Goran Torsten – se sfârşiseră tragic prin uciderea celor care ar fi putut să clarifice misterul morţii lui Olaf Palme. De data aceasta, avea întâlnire cu asasinul presupus al primului ministru suedez, potenţial, cel mai periculos personaj pentru „sponsorii” acestei crime.

În momentul de faţă, CIA nu ştia unde se afla el în Berlin, la fel ca şi Malko. Poate că era mai prudent să nu spună nimănui nimic.

Era în aşa hal de enervat încât îi pierise până şi foamea. Rămase în cameră dinaintea televizorului. Cu greu îşi găsi somnul şi dormi prost, trezindu-se adesea tresărind.

La opt dimineaţa era gata şi se decise să plece în recunoaşterea locurilor. Înainte de a ieşi, introduse un cartuş pe ţeava pistolului său extraplat, împinse uşor chiulasa şi ridică piedica de siguranţă. Cu arma introdusă după curea se simţea ceva mai bine. Într-o fracţiune de secundă, ar fi putut scoate pistolul şi să tragă.

Dumnezeu ştie ce-l aştepta pe acea pasarelă de peste Spree.

Capitolul XVII

Parviz Semiran scoase puţin capul pentru a observa râul Spree şi pasarela care trecea peste el, legând Wilhelmstrasse de Luisenstrasse. O construcţie metalică, suportând enorme conducte, pe centrul ei cu un pasaj pentru pietoni lat de un metru jumătate şi încadrat de grilaje cu înălţimea de doi metri. Tot cartierul era în lucru, de la piaţa Republicii, unde se ridica Reichstag-ul până la Friedrichstrasse. Spre vest, iranianul putea zări cupola Reichstag-ului, deasupra căreia se ridica o macara. Ceasul lui Breitling Aerospace indica ora zece fix, dar el se afla acolo de la şapte dimineaţa, la ultimul etaj al unui bloc enorm în construcţie, aflat pe colţul dintre Wilhelmstrasse şi Reichstagufer, de pe malul râului. Viitoarea reşedinţă a televiziunii germane. Clădirea era izolată prin palisade care o separau de stradă şi nu lăsa decât în spatele ei o trecere folosită de muncitori ca să pătrundă pe şantier.

Grosul construcţiei era terminat şi etajele legate unele de altele prin scări din beton brut. Era tot ce-i trebuise iranianului pentru a ajunge la ultimul nivel. În seara zilei precedente mai efectuase o recunoaştere, după ce se învârtise prin Berlin în căutarea locului convenabil pentru a-şi realiza proiectul. Lucrările la acest imobil fuseseră întrerupte de câteva zile pentru o cauză necunoscută şi se putea intra înăuntru ca într-o moară. Era suficient să împingi o barieră. Ce-i drept, nu era nimic de furat. Totul era din ciment brut, iar ferestrele şi uşile nu fuseseră încă puse. Alături nu se afla decât o clădire din cărămidă înnegrită din cauza murdăriei.

Parviz Semiran putuse să exploreze liniştit tot blocul, etaj după etaj, căutând locul cel mai potrivit. Şi-l găsi cu faţa la pasarela care trecea peste Spree, cu orientarea spre vest. Detaliul avea importanţa lui. Dimineaţa, ar fi stat cu soarele în spate...

Iranianul se trase puţin înapoi şi luă arma aşezată deasupra unei cuverturi, direct pe jos. O veche carabină Mauser M. 98, chiar fără repetiţie, prevăzută cu o lunetă Zeiss. Ceea ce îi era arhisuficient. O găsise la unul dintre foştii lui prieteni, un libanez instalat la Berlin şi pe care, odinioară, îl ajutase să facă bani

frumoşi ca furnizor de muniţie furată de la Armata roşie. Acesta îi vânduse vechiul Mauser pe 5000 de mărci germane. În Germania unui străin îi era aproape imposibil să-şi procure o armă pe căi legale.

Să ucizi cu un Mauser 98 un om imobil aflat la cel mult patruzeci de metri mai jos, era un joc de copil. Până şi luneta îi era aproape inutilă. Parviz era un bun trăgător, deşi nu se mai antrenase de multă vreme. La Beirut, învăţase să pândească apartamente, nemişcat ore întregi şi să tragă într-o fracţiune de secundă când cel pe care-l viza comitea o imprudenţă. Cu cochetăria de a-i zbura creierii.

Din fericire, meseria de a ucide, ca şi mersul pe bicicletă, nu se uită.

Cu carabina pe umăr, ţintea pasarela, urmărind în vizor o femeie care traversa. Trecu un şlep în amontele râului. Fusese nevoit să aleagă un etaj cât mai de sus din cauza grilajului înalt al pasarelei. De acolo unde se afla el, era perfect: toată partea superioară a corpului pietonilor, care traversau pasarela, era vizibilă. Şi în plus, nu avea nimic în faţă, cât vedeai cu ochii, până la Reichstag-ul în reconstrucţie, aflat la aproximativ opt sute de metri.

Nimeni nu l-ar fi putut repera. Intenţia lui era, o dată crima comisă, să-şi părăsească Mauser-ul 98 la faţa locului şi să ia avionul pentru Madrid şi apoi Malaga. Nu trebuia să-şi supere patroana.

Lăsă jos carabina, de pe acum cu un cartuş pe ţeavă şi-şi aprinse o ţigară. Încă douăzeci de minute de aşteptare. Era sigur că individul de la CIA avea să vină. În această privinţă Dagmar nu minţise. Dar o bănuia că ar fi ştiut mai multe asupra motivărilor americanului. Toată povestea asta era prea bizară. Cântărise cu maturitate posibilităţile pro şi contra mai înainte de a se hotărî pentru această soluţie extremă. Recrudescenţa interesului ce i se purta nu putea să însemne decât neplăceri. Părăsise Iranul de mai bine de douăzeci de ani. Şi alţi iranieni i-ar fi putut ajuta pe americani în nişte operaţiuni speciale. Deci, la mijloc era altceva.

Singura soluţie era să-i dea de înţeles *Company*-ei că nu se va lăsa tras pe sfoară. Pentru aceasta, o singură metodă. Când vor descoperi cadavrul, aveau să înţeleagă că Parviz Semiran era mereu la fel de periculos şi-l vor lăsa în pace. Poate că era un raţionament simplist, dar el întotdeauna funcţionase astfel.

Cei de la CIA ştiau că era un ucigaş. Cu siguranţă ei nu ţineau să angajeze o luptă pe viaţă şi pe moarte cu el. Deci, indiferent care ar fi fost motivele lor, vor lăsa totul baltă.

Îşi consultă din nou ceasul Breitling Aerospace: 10 h 25. Încă cinci minute de aşteptare. Se apropie puţin de fereastră pentru a zări pasarela. Era pustie. În ciuda aparenţelor, îşi simţea mâinile umede, iar inima îi bătea mai să-i spargă pieptul.

Soarele, de acum ridicat sus pe cer, strălucea chiar deasupra locului unde se afla el. Dacă omul de la CIA ridica privirea în direcţia lui, ar fi fost orbit. Parviz ciuli urechea: nici un zgomot în clădirea neterminată. Mai aruncă o privire circulară asupra şantierelor care înconjurau peisajul. În afara muncitorilor ocupaţi cu reconstruirea cupolei Reichstag-ului aidoma unor furnici, nimeni.

Luă carabina. Evident, ar fi preferat s-o încerce, dar prietenul lui îl asigurase că era perfect reglată. Cu arma pe braţ se apropie puţin de fereastră şi inima începu să-i bată mai repede.

Un bărbat se angajase pe pasarelă venind dinspre Wilhelmstrasse. Nu-i vedea decât părul blond şi o haină închisă la culoare. Necunoscutul înaintă până în capătul care dădea spre Luisenstrasse, dar în loc să coboare spre stradă, făcu o jumătate de întoarcere şi se imobiliză chiar pe mijloc, sub o pancartă agăţată de o enormă conductă metalică.

Pulsul lui Parviz Semiran urcă vertiginos. Nimeni nu se oprea pe această pasarelă strâmtă. Toţi cei pe care îi observase o traversau în grabă. Zgomotul utilajelor de pe şantier era asurzitor şi nu era nimic de văzut în afară de macarale şi excavatoare.

Cu precauţie, lăsă ţeava carabinei pe marginea de ciment, o propti bine în umăr şi începu s-o coboare progresiv până ce prinse în vizor pieptul bărbatului oprit în mijlocul pasarelei. Trebuia să renunţe la capriciul de a-i trage în cap. Avea de a face cu un profesionist. Dacă nu-l nimerea, acesta s-ar fi aruncat pe jos şi putea să-i scape, protejat fiind de conductele care se ridicau la un metru de jos.

„Ţinta” lui nu mişca, sprijinită de balustradă privea soarele. Parviz Semiran îşi blocă respiraţia şi începu să apese pe trăgaci.

*

* *

Malko se întreba pentru ce fostul amant al lui Dagmar Hasen îi fixase întâlnirea pe această pasarelă, între două şantiere. Numai

locuitorii din cartier şi muncitorii diferitelor şantiere o utilizau. Un camion era pe cale să descarce ciment la intrarea în Luisenstrasse, un şlep trecu pe sub el, îndreptându-se spre centrul Berlinului.

La curea, pistolul lui extraplat atârna liniştitor, l-ar fi fost destul un simplu gest pentru a se servi de el. Acolo unde se afla, între cele două grilaje, era la adăpost de orice surpriză. Pasarela îngustă permitea trecerea doar a două persoane una pe lângă cealaltă. O femeie tânără se apropia şi ajunse în dreptul lui venind dinspre Wilhelmstrasse cu o bicicletă atârnată de umăr. Îi zâmbi în trecere.

— *Guten Morgen.*

Malko îi răspunse politicos. Venise puţin mai devreme. Maşinal îşi lăsă privirea să rătăcească peste peisajul înconjurător, de la cupola Reichstag-ului până la blocul înalt, gata ridicat la intrarea în Wilhelmstrasse, trecând peste nenumăratele macarale.

În acel moment, în mijlocul zgomotului utilajelor de pe şantier, percepu o bufnitură mai surdă ca şi cum ar fi căzut ceva greu. Părea să fi venit din imobilul în construcţie. Începu să se plimbe. Muncitorii unui şantier abia început începură să se uite la el cu priviri mirate. Ciudat loc pentru un rendez-vous galant…

Aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind: unsprezece fără zece.

Parviz Semiran nu mai avea de gând să vină la întâlnire. De pe telemobilul lui, sună la *Adlon* ca să afle dacă nu primise vreun mesaj.

Nimic.

Furios, îşi spuse că iranianul îi trăgea clapa… încă o dată pista lui se spulbera. O jumătate de oră mai târziu, o sună pe Dagmar Hasen. Spre marea lui surpriză, tânăra femeie era acasă şi-i răspunse.

— N-a venit, o anunţă Malko.

Nemţoaica păru oarecum surprinsă.

— Bizar, recunoscu ea, ţinea neapărat să te întâlnească. Mai aşteaptă încă puţin.

— Nu ştii unde ar putea fi?

— Nu, nu mi-a spus. Dar are să vină cu siguranţă. Mai dă-mi un telefon.

Malko formă numărul lui Fitzroy Mac Coy. Nu mai era nici un minut de pierdut.

— Cred că ar trebui activat dispozitivul nostru, rosti el de

îndată ce primi legătura cu americanul. Mi-a dat plasă.

— Totul e gata aranjat, răspunse şeful CIA. Dacă pleacă de pe Schonefeld, Tempelhof sau Tegel, va fi interceptat de Verfassunsschutz. Au fost de acord să-l reţină douăzeci şi patru de ore, durata legală a unei arestări.

— Să sperăm că va fi suficient, oftă Malko.

După ce întrerupse comunicarea, îşi reluă veghea. Se apropie ora prânzului şi muncitorii şantierelor învecinate îşi luau masa. La ora douăsprezece, Malko hotărî că nouăzeci de minute de aşteptare erau suficiente şi o luă pe jos spre *Adlon,* prin ceea ce mai rămăsese din glorioasa Wilhelmstrasse. Abia trecând prin dreptul blocului în construcţie îşi aminti de zgomotul surd auzit, înaintă în lungul palisadei, căutându-i din ochi pe muncitori. Nimeni. O femeie ieşi dintr-un imobil din cărămidă înnegrită, vecin cu şantierul şi Malko se apropie de ea.

— Nu e nimeni înăuntru? întrebă el arătând blocul în construcţie.

Femeia clătină din cap.

— Acum, nu; s-au oprit lucrările de mai bine de două săptămâni. Cred că sunt aşteptaţi tâmplarii. Sunteţi de pe şantier?

— Da, spuse Malko. Venisem să fac un control.

Ea se burzului furioasă.

— Ar trebui să le spuneţi să-i împiedice pe vagabonzi să se adăpostească aici! Totul e vraişte. Data viitoare am să anunţ poliţia. Şi aseară era unul care dădea târcoale pe aici. Mi-a fost frică să nu mă atace…

Malko o asigură de toată simpatia lui şi pătrunse pe şantier. Nici picior de pisică. Imensele încăperi goale cu ferestrele lor căscate erau inundate de soare. Nici măcar mâzgăleli pe pereţi: ne aflam doar în Germania. Nimeri peste o scară de beton fără balustradă şi urcă.

Cu răbdare, exploră fiecare etaj fără să vadă nimic în afara sacilor de ciment rânduiţi frumos.

Când privirea lui ajunse în dreptul ultimului etaj, se opri brusc.

Zări un pantof. De fapt talpa verticală a acestuia, aparţinând cuiva, după toate aparenţele, culcat pe burtă. Scoţându-şi pistolul extraplat, Malko înaintă cu precauţie şi descoperi un trup întins pe jos, într-un colţ al încăperii, cu faţa spre vest.

Se apropie. O baltă mare de sânge se lărgea în spatele bluzonului de antilopă maro. Dădu ocol cadavrului şi privi chipul

care-şi găsise liniştea în moarte. Semăna teribil cu Parviz Semiran. Se aplecă, atinse obrazul mortului. Încă era cald. Nu fusese ucis de multă vreme... Căzătura surdă pe care o auzise, asta fusese...

Încercă să întoarcă trupul şi zări pe piept o pată mare întunecată şi cimentul impregnat de sânge. Fusese împuşcat din spate... La fel ca Olaf Palme, ca Goran Torsten, fostul poliţist suedez. Dar ce făcea acest iranian într-un bloc în construcţie, când de fapt avea întâlnire cu el? Se aplecă prin fereastră şi văzu distinct pasarela unde se aflase acum câteva minute. Rapid, parcurse toate încăperile de pe etaj fără a găsi vreo armă. Şi totuşi, ce vedea semăna cu o ambuscadă. O dublă ambuscadă a cărei ultimă victimă fusese Parviz Semiran.

În momentul în care se ridica, auzi deodată sirenele poliţiei. Dădu fuga la fereastră şi văzu două maşini alb cu verde ale poliţiei sosind prin Wilhelmstrasse, arteră interzisă circulaţiei normale. În două minute, aveau să fie la faţa locului. Dacă ar fi fost prins alături de cadavru cu o armă asupra lui, Fitzroy Mac Coy risca să-l smulgă cu greu din ghearele Kripo.

Porni în goană pe scară cu urechile sfredelite de sirene. N-are să ajungă în nici un caz jos înaintea poliţiştilor. La patru, riscă o privire în exterior. Miracol, maşina poliţiei fusese blocată de un enorm camion galben care tocmai descărca ciment. Zadarnic protestase poliţistul, muncitorii îşi vedeau de treaba lor... Malko îşi reluă coborârea, zburând din treaptă în treaptă. Când ajunse la parter, camionul începuse să dea maiestuos cu spatele...

Abia avu timp să ajungă la pasarelă cu un pas normal pentru a nu-i alerta pe poliţişti. Aruncă o privire în urma lui: vehiculul lor tocmai se oprise în faţa blocului în construcţie şi patru poliţişti, coborâră, îndreptându-se în pas alergător spre clădire.

Malko o luă pe pasarelă în jos şi coti la dreapta pe Shiffbauerdamm de-a lungul râului. Inima îi bubuia în piept. Încă o dată scăpase de moarte. Fără măcar să-şi fi dat seama ce pericol îl păştea. Parviz Semiran îi dăduse întâlnire pentru a-l ucide, era practic sigur de acest fapt. Dar intervenise cineva, lichidându-l mai înainte ca el să-l ucidă pe Malko. Acest cineva îi luase arma sau i-o ascunsese undeva în clădire. Cine era acel cineva? Îi reveni în minte faţa oacheşă a criminalului din Stockholm.

Să fie oare vorba de acelaşi individ?

Cinci metri mai departe, Malko găsi un taxi pe Friedrichstrasse

şi ajunse la *Adlon.*

Urcă în camera lui şi dădu pe gât două votci una după alta. Inima îi bătea în piept cu lovituri grele... Se mai afla încă sub şocul celor întâmplate când sună telefonul.

— *Ja?*

— La telefon Gudrun, se prezentă informatoarea CIA. Cred că v-am găsit prietenul.

Într-un alt moment i-ar fi sărit de gât. Horst Grunow, coaforul din NATO se afla la baza tuturor evenimentelor acestei ciudate operaţiuni *Yggdrasil.* Malko se mulţumi doar să-i spună:

— Bravo. Unde sunteţi acum?

— Să ne întâlnim pentru a lua cina împreună la *Zur Letzten Instanz*, spuse ea, e în spatele Palatului Justiţiei.

De îndată ce închise telefonul, Malko se cufundă din nou în gândurile lui. O singură persoană ştia că el avea să-l întâlnească pe Parviz Semiran şi în ce loc: Dagmar Hasen. CIA nu era la curent. Deci, dacă Dagmar nu lucra pentru CIA, nu erau americanii cei care ştergeau urmele crimei comise împotriva lui Olaf Palme.

Formă din nou numărul lui Dagmar Hasen. De data asta nimeri peste automat. Era cu putinţă să fi fost şi ea ucisă? Din nou ţârâi telefonul. Era şeful biroului CIA. În criză de isterie.

— A fost găsit cadavrul lui Parviz Semiran într-un imobil abandonat, îl informă el. Asasinat! Un binevoitor anonim a prevenit Kripo. Şi ziarele! Sunt asaltat de telefoane. Toată lumea mă întrebă cine ar fi putut să-l lichideze pe asasinul lui Olaf Palme, denunţat de metresa lui. Şi, bineînţeles, nimeni nu se mai îndoieşte de răspuns: Noi. E îngrozitor.

Brusc, în vreme ce americanul vorbea, Malko simţi că i se face lumină în cap. Înţelegea brusc toată această înlănţuire de fapte, în aparenţă incoerente. Pentru el era limpede; dar, ca să salveze reputaţia NATO, trebuia să vină cu probe.

Ceea ce era cu mult mai dificil... Totul depindea de Gudrun Viel.

Capitolul XVIII

Fitzroy Mac Coy şi Malko contemplau teancul de articole apărute în presă şi consacrate acuzaţiilor împotriva NATO în problema asasinării lui Olaf Palme. Evident, ultimele făceau caz de ciudata crimă comisă asupra lui Parviz Semiran, descoperit cu un glonţ, de Magnum 357 în spate, într-un bloc în construcţie de pe Wilhelmstrasse. Nici un element nu permitea identificarea ucigaşului. Dar printre rânduri era în mod evident acuzată America. Ziariştii o intervievaseră pe Dagmar Hasen, potrivit căreia iranianul venise la Berlin şi susţinea că-i hăituit de CIA.

Ambasada Iranului le dăduse apă la moară celor care-l considerau ca fiind asasinul lui Olaf Palme, declarând că Parviz Semiran fusese dintotdeauna agent CIA în Iran şi un criminal în serviciul Savak. Operaţiunea anti-NATO ajunsese la apogeu.

Şeful biroului CIA, cu bărbia mai grea ca oricând, i se adresă lui Malko:

— Am aici rapoartele trimise de mai multe birouri de ale noastre din Est. Toate concordă: reprezentanţii Rusiei din aceste ţări încearcă să le schimbe hotărârea de a se integra în NATO. Sprijinindu-se tocmai pe această campanie de dezinformare. Or, noi trăim într-o societate mediatizată la extrem. Şi acest lucru contează.

— *It tacit qui prodest?*[30] replică Malko, citând o veche maximă latină. De când m-aţi însărcinat cu această misiune am presupus mai multe ipoteze. După moartea lui Parviz Semiran, n-a mai rămas în picioare decât una: toată operaţiunea a fost pusă la cale de ruşi, probabil prin serviciul de „Dezinformare” al SVR.

Fitzroy Mac Coy păru şocat.

— De ce numai după moartea acestui iranian?

— *Yggdrasil* ar fi putut să fie rezultatul a două afaceri distincte. Mai întâi o operaţiune NATO orientată împotriva lui Olaf Palme şi, apoi, recuperarea ei de către ruşi în vederea discreditării NATO. Asasinarea generalului Brunns şi a poliţistului suedez Goran Torsten par avea ca obiectiv suprimarea martorilor incomozi pentru CIA. Azi, sunt practic sigur că acelaşi om i-a ucis pe generalul Brunns, pe Goran Torsten şi pe Parviz Semiran. Un

[30] Cine profită de crimă.

criminal care lucrează pentru SVR. Cred, de asemeni, că Dagmar Hasen face parte din complot. Şi, prin urmare, lucrează pentru ruşi…

— De ce?

— Ea era singura care cunoştea ora şi locul unde trebuia să mă întâlnesc cu Parviz Semiran. Şi el de asemeni trebuia să dispară, altminteri s-ar fi năruit toată manipularea.

— Dar BND s-a jurat că ea era curată! protestă americanul.

Malko îi adresă un surâs ironic.

— BND-ul nu i-a descoperit niciodată pe toţi cei care lucrează pentru Est. Interviurile, pe care ea le-a dat, aveau după mine două obiective. Să acrediteze definitiv dezvăluirile făcute de Agathe Mertens, pe de o parte şi pe de alta să-l atragă pe Parviz Semiran la Berlin pentru a-l lichida, să facă din el un martor mort, deci puţin susceptibil să creeze necazuri.

Cineva bătu la uşă. Era o secretară cu un exemplar din BZ, *Berliner Zeitung,* marele cotidian popular berlinez. Fitzroy Mac Coy îl despături imediat.

— *God damn it!*

Îi întinse ziarul lui Malko. Acesta nu văzu la început decât o fotografie mare a lui Dagmar Hasen. Titlul se etala pe opt coloane: „CIA a asasinat omul pe care-l iubesc.”

Restul articolului nu era deloc trist: Dagmar Hasen povestea vizita ce i-o făcuse un ziarist chipurile trimis de *Kurier*-ul din Viena în căutarea lui Parviz Semiran. Preciza că iranianul acceptase să se întâlnească cu acest ziarist chiar în apropierea locului unde fusese asasinat. Acum ea considera că fusese vorba de un agent CIA care se dăduse drept jurnalist, pentru a pune la cale crima comisă asupra iranianului. Regreta amarnic că vorbise presei despre Parviz Semiran, astfel determinând întoarcerea lui la Berlin şi moartea.

La o întrebare pusă de reporterul BZ, ea repetase că Parviz Semiran recunoscuse că el îl asasinase pe Olaf Palme, cu unsprezece ani în urmă la ordinul serviciilor secrete americane.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, rosti amar Fitzroy Mac Coy, i-aş spune două vorbuliţe acestei…

Malko îşi ridică privirea.

— Cred că este deja prea târziu. Aţi citit sfârşitul articolului? „Plec din Berlin ca să mă ascund pentru o perioadă de timp, să nu fiu şi eu asasinată.”

Cercul se închisese. Ultimul actor al manipulării dispărea. CIA

nu mai dispunea de nimic concret pentru a opune fabulaţiilor pe tema operaţiunii *Yggdrasil.* Malko era convins că Dagmar Hasen se culcase cu el pentru a-i întări convingerea că va obţine informaţii de la ea fiindcă îl plăcea... Frumoasă treabă...

— Vreau totuşi să trec pe la Dagmar, conchise Malko. Dar nu-mi pun multe nădejdi. Nu mai avem decât o singură şansă pentru a răsturna situaţia. Şi anume ca informatoarea dumneavoastră să-l fi găsit cu adevărat pe Horst Grunow. Şi ca fostul spion HVA să binevoiască a vorbi.

*

* *

Malko îşi ridică privirea spre faţada clădirii cu numărul 38 de pe Kothener Strasse. Apartamentul de la etajul trei nu era luminat. Apăsă pe sonerie fără nici un rezultat. Apoi pe cea de dedesubt şi aşa mai departe. La a patra încercare vocea unei femei beţive îi răspunse în cele din urmă.

— O caut pe *Frau* Hasen, spuse Malko.

— A plecat. În dimineaţa asta.

— Unde?

— Nu ştiu. A venit o ambulanţă după ea. În apartamentul ei n-a mai rămas nimeni.

Clac. Interfonul se întrerupse. Malko se întoarse la maşina lui descurajat. Ultima pistă se termina într-un impas. Sub pretextul de a scăpa de „ucigaşii" CIA, Dagmar Hasen ridicase pânzele. Slabă nădejde să mai dea peste ea. Fostele reţele est-germane existau în continuare. Ultima lui speranţă rămânea Gudrun Viet. Dacă ea dăduse într-adevăr peste coaforul-spion din NATO, Horst Grunow.

O va afla în mai puţin de două ore.

Malko se învârti zece minute prin străduţele întunecate care înconjurau Rathaus, mai înainte de a realizat că ulicioara unde se afla *Zur Letzten Instanz,* fusese barată şi că trebuia să ajungă acolo pe jos.

Încordat, se uita adesea în urma lui. Sigur de acum înainte că fusese urmărit chiar de la început. Dacă organizatorii manipulării *Yggdrasil* aflau că el încerca să-l găsească pe Horst Grunow, ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putinţă pentru a-l împiedica. Deschise cu un sentiment de uşurare uşa vechiului restaurant berlinez. Mirosea a varză acră, a tutun şi a bere. Un chelner purta cinci halbe enorme de bere şi-l îmbrânci. Aici, dacă atmosfera era îmbibată de mirosul fripturilor de porc, serviciul se dovedea a fi

grosolan. Toate mesele mari. Din lemn închis la culoare erau ocupate. Mulţi străini amestecaţi printre bătrâni berlinezi. Încă de pe vremea lui Napoleon, *Zur Letzten Instanz* era restaurantul cel mai cunoscut din Berlin.

Gudrun Viet îl aştepta la o masă mică într-o altă sală, alături de scara care ducea spre localul de la etaj şi unde plutea o vagă miasmă de vărsătură. Îmbrăcată într-un pulover galben şi un mini care-i dezvelea cea mai mare parte a pulpelor în ciorapi negri, cu cizme înalte, ea citea BZ, cu ochelarii de baga pe nas, ca un notar, fumându-şi ţigara. Ridică spre Malko o privire agasată.

— Aţi întârziat şi mi-e foame.

— Îmi pare rău, n-am reuşit să găsesc restaurantul.

Un garson binevoitor că poarta unei închisori, îşi făcu apariţia. Gudrun comandă cotlete de porc afumate, iar Malko o friptură cu două *Molle.* Aici bucătăria era uşoară ca betonul. Cu burta pusă la cale, Gudrun îşi lăsă ziarul şi-i aduse la cunoştinţă lui Malko:

— Treaba asta m-a costat o mie de mărci, pe care le-am dat unui fost funcţionar din Stasi „spălat” în 90. El mi-a dat lista lucrătorilor din MFS[31] care primesc îndemnizaţii după ce au fost declaraţi nevinovaţi de acţiuni criminale. La litera G l-am găsit pe Horst Grunow. Am impresia că-i omul dumneavoastră. Nu era decât unul singur cu acest nume.

— Bravo, o lăudă Malko în clipa în care ospătarul depunea pe masă două farfurii din care ex hala nişte aburi dezgustători.

Cotletele de porc ale lui Gudrun erau însoţite de nişte cârnăciori care băteau în cenuşiu şi păreau să fi fost recuperaţi dintr-o ladă de gunoi. Tânăra le adresă o privire răuvoitoare.

— Toţi aceşti bandiţi din RDG ar fi trebuit împuşcaţi, şuieră ea printre dinţi, tăind un cârnăcior din care răbufni imediat o duhoare să-şi dea ochii peste cap până şi un şobolan înfometat.

Malko aşteptă ca informatoarea să-şi devoreze jumătate din cârnăciori pentru a-i pune o întrebare:

— Aţi avut vreun contact cu Horst Grunow?

Cu gura plină, ea înclină din cap afirmativ şi, după ce dădu pe gât o jumătate din halba de bere, îl lămuri:

— Da. În listă se afla adresa şi numărul lui de telefon. L-am sunat.

— Şi ce i-aţi spus?

— Că eram ziaristă independentă şi că făceam pentru postul

[31] Ministerul de interne.

de televiziune ARTE un reportaj despre îndemnizaţiile foştilor lucrători din Stassi. A acceptat să ne întâlnim când i-am spus că va fi plătit...

— Când?

— Mâine. La ora şapte. Într-un bistrou, *Kuokepan,* pe colţ între Erasmusstrasse şi Beusselsstrasse. Alături de Invalidenstrasse. La început a fost cam rezervat, dar i-am propus să mă verifice la biroul ARTE, din Berlin. Acolo lucrez cu adevărat. Asta l-a liniştit.

— Aţi lucrat bine! Dar partea cea mai grea rămâne de făcut. Să-mi spună ceea ce ştie.

Privirea lui Gudrun se aprinse plină de ură.

— Speriaţi-l pe ticălosul ăsta. Toţi sunt nişte laşi. La început oamenii din HVA erau recrutaţi dintre cei mai zeloşi, care trăgeau asupra germanilor din est în încercarea lor de a trece de Zid.

— Poate că dispun de ceva mai bun pentru a-l determina să cedeze, fu de părere Malko. De Astrid Mertens, fiica secretarei asasinate la Bruxelles. Cea pe care a vizitat-o Horst Grunow mai înainte de a izbucni afacerea *Yggdrasil.* De faţă cu ea, Horst Grunow n-ar putea nega anumite lucruri.

— Nu-i cunoaşteţi, interveni cu amărăciune Gudrun.

Îşi terminară porţiile de mâncare. Cafeaua era şi mai infectă ca restul. În ciuda decorului autentic, *Zur Letzten Instanz* era un veritabil birt nenorocit. Ieşit afară, Malko respiră cu toţi plămânii aerul proaspăt al nopţii.

— Ce-ar fi să mergem undeva şi să bem un pahar? propuse Gudrun.

La gândul că ar putea intra din nou în cafeneaua *Chausse Strasse* pe Malko îl trecură sudori reci.

— Foarte bună idee, hai să mergem la *Adlon.*

Vădit, barmanul îşi desprinse cu greu privirea de picioarele lui Gudrun, puse unul peste altul în modul cel mai provocator cu putinţă şi înregistră comanda pentru două cupe de Taittinger Comtes de Champagne, din producţia de struguri albi ai anului 1989. Gudrun privea boazeria, pardoseala de marmură, fântâna, muzicanţii adunaţi la mezanin şi lumea bună din local. Îşi scutură scrumul ţigării, stingherită.

— Nu-i prea decontractant aici. Iar muzica, să te apucă leşinul.

După trei cupe de şampanie, buna dispoziţie îi mai reveni, chiar în momentul în care pianistul se opri, respectând orarul sindical. Gudrun se posomorî.

— E sinistru, n-am putea merge în altă parte?

Din nou spectrul infernului din *Chausse Strasse.* Glumind, Malko îi propuse:

— În afară de camera mea…

Gudrun se şi ridicase în picioare.

— Prima! Aveţi televizor?

— Bineînţeles.

— Îmi place să mă uit seara la televizor. Am putea să bem în continuare şampanie.

— Desigur…

De cum intrară în cameră, ea se instală pe pat şi luă telecomanda, trecând ca o smintită de pe un canal pe altul şi erau treizeci. În vreme ce Malko scotea din bar o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne din 1989! Nu întoarse capul decât atunci când auzi sărind dopul.

— Am dat peste ceva haios, spuse ea.

„Ceva-ul haios” era postul 24 Pay-TV cu un formidabil film porno…

Gudrun observa, cu atenţia şi concentrarea unui entomolog, evoluţiile unei blonde înalte sodomizate de un negru monstruos dotat de natură. Pentru moment ea rămase tăcută, limitându-se doar să-i întindă cupa lui Malko când se golea. Sticla de Taittinger îşi cobora nivelul văzând cu ochii.

— Vino aici, făcu ea.

Malko se aşeză alături de ea. De îndată, Gudrun îşi puse o mână posesivă pe coapsa lui, suspinând.

— Ai văzut ce-i face…

Evident, ce se derula pe ecran n-o lăsa rece. Sfârcurile sânilor îi găureau puloverul galben-canar. Din spatele lentilelor groase privirea ei avea reflexe tulburi, iar pieptul i se ridica din ce în ce mai repede. Mâna îi aluneca pe piciorul lui Malko, iar privirea îi strecura ocheade încinse…

— Ha, ha, văd că te interesează şi pe tine.

Malko prefera să nu-i spună că se gândea la Alexandra şi la crupa ei somptuoasă.

— Mai vrei puţină şampanie? îi propuse el.

— Taci!

Întoarse capul, îşi ridică ochelarii care-i alunecaseră şi-şi apropie faţa de Malko cu o expresie lacomă pe buzele ei groase.

— Am băut bine şi acum am impresia că am să fac şi dragoste bine.

Degetele ei îl masau pe Malko. Cum el nu se prea grăbea,

Gudrun aruncă ţigara în scrumieră cu un gest precis şi degajă ceea ce o interesa, cu priceperea unei profesioniste.

Malko închise ochii spunându-şi că o altă gură poate fi o nouă descoperire. Rama ochelarilor îl freca pe burtă. Cu coada ochilor, Gudrun Viet continua să urmărească desfăşurare filmului, al cărui scenariu nu prezenta nici o surpriză... Dar, probabil că-i dăduse nişte idei, fiindcă se ridică şi-şi scoase puloverul galben-canar descoperind un sutien plin bine. Fusta o luă pe acelaşi drum. Întinsă pe spate, îl aştepta, zbătându-se cu o brutalitate masculină. Apoi, se întoarse cu faţa în jos, îmbiindu-l.

După tonul glasului ei, Malko realiză că femeia era înnebunită. Ceea ce nu-l împiedică să se conformeze, desfăcându-i fesele pline de senzualitate cu o plăcere animalică. Gudrun bolborosi cabrându-se:

— Sfâşie-mă!

Malko se dezlănţui, culegând ţipete de încântare. Dacă îşi mai păstra încă sutienul, Gudrun îşi pierdu însă ochelarii. Rămaseră un moment sudaţi. Gudrun îşi ridicase capul şi privea sfârşitul filmului de la televizor. După generic, se ridică şi-şi aprinse o ţigară cu o brichetă nou-nouţă. Dădu drumul unui suspin de încântare.

— A fost o seară foarte plăcută... Nu mai ai nimic de băut?

Malko scoase din bar o ultimă sticlă de Taittinger şi o deschise. Gudrun dădu dintr-o dată peste cap şampania şi mai ceru o cupă imediat.

— Trebuie să-mi dai o mie de mărci pentru proxenetul ăla de Horst Grunow, spuse ea. Aş prefera să-i trag un glonţ în cap...

— Îi urăşti chiar aşa de tare pe cei din fosta RDG, remarcă Malko. Ce ţi-au făcut?

Gudrun Viet scoase ţigara din gură şi-l privi, brusc glacială.

— Ce mi-au făcut? rosti ea fără grabă. Ai trecut pe Bernauer Strasse?

— Da, bineînţeles...

Bernauer Strasse era o stradă din lungul Zidului, spre vest. Puţin mai la nord de bulevardul 17 Iunie.

— Când încă mai era Zidul, de cealaltă parte se afla o biserică, Sfânta Elizabeta. Pe vremea aceea locuiam în Est. Împreună cu un grup de prieteni ne-am hotărât să trecem în Vest. Ne-am urcat în clopotniţa bisericii părăsite şi cu un cartuş de artificii, am aruncat o funie peste Zid. Eram aşteptaţi. Nişte prieteni au prins funia şi au legat-o de faţada unei case de pe Bernauer Strasse.

Aveam cu noi un scripete care să ne permită să trecem peste Zid. Eram şapte.. Eu am trecut a treia. Operaţiunea lua ceva timp. De fiecare dată trebuia adus înapoi scripetele. Paza a aprins reflectoarele şi au încercat să intre în biserică, dar noi eram baricadaţi. Se făcuse două noaptea, dar toate ferestrele de pe Bernauer Strasse erau luminate, oamenii strigau, îi batjocoreau pe securişti, iar pe noi ne încurajau, întinseseră saltele dinaintea faţadei ca să nu ne lovim. Şi pe urmă securiştii au început să tragă dintr-un foişor de observaţie alăturat. Mai rămăseseră doi să treacă. Sora mea a primit un glonţ chiar în cap. Ultimul şi el atins, a căzut pe drumul de patrulare dintre cele două părţi ale Zidului. Sora mi-a murit în braţe, mai înainte să sosească ambulanţa. Este o cruce cu numele ei în dreptul numărului 75 de pe Bernauer Strasse. Biserica Sfânta Elisabeta a fost rasă de pe faţa pământului. Dar acum Zidul nu mai există, Bernauer Strasse e o stradă ca oricare alta şi toată lumea a uitat.

— Nu, o asigură Malko. Nu toată lumea.

Şi el îşi amintea de cruci care jalonau Bernauer Strasse din lungul Zidului, acolo unde căzuseră candidaţii la libertate. Toţi numai tineri. Gudrun se îmbrăcă, îşi luă ţigara şi-i adresă un zâmbet trist.

— Iată de ce lucrez pentru americani, spuse ea. N-am mai putut trece niciodată pe Bernauer Strasse. Pe mâine la şapte şi jumătate.

*

* *

Nici nu închise bine uşa în urma ei, că Malko sună hotelul *Amigo* din Bruxelles. O trezi pe Astrid Mertens.

— L-am găsit pe Horst Grunow, o informă el. Am o întâlnire cu el mâine seară, la primul avion de dimineaţă şi vino aici. „Baby-sitters” să te însoţească până la avion. Vin să te întâmpin pe aeroportul Tempelhof.

După ce închise, sună la *Hotel Stuttgarter Hot* unde se cazase Elko Krisantem. Turcul probabil că stătea de veghe lângă telefon, fiindcă ridică mai înainte de a se termina primul zbârnâit...

— Elko, am să am nevoie de tine mâine. Nu pentru a servi la masă.

Bucuria turcului era palpabilă. După ce adusese la Berlin Rolls-ul lui Malko şi pistolul extraplat, se plictisea de moarte, turismul nefiind pasiunea lui. Când îl cunoscuse Malko, cu mulţi ani în urmă, el exercita dubla profesiune de şofer de taxi şi de ucigaş

plătit, cu o incontestabilă preferinţă pentru aceasta din urmă. Ori de câte ori Malko îl folosise în vreuna dintre misiunile sale, se dovedise la fel de eficace pe cât era de încântat. Cu laţul lui de strangulator, a cărui eficienţă o probase şi cu bătrânul parabellum Astra, reuşea să aducă servicii serioase...

— *Zu Befehl, Ihre Hoheit*[32]*,* făcu turcul încântat.

După ce închise telefonul, Malko îşi turnă ultimele picături din sticla de Taittinger Comtes de Champagne. Nu-i mai rămânea decât să înalţe rugi.

*

* *

Malko trecu fără grabă prin faţa bistroului situat pe colţ între Beusselsstrasse şi Erasmusstrasse. Nimic deosebit. Se făcuse noapte şi vitrină unui salon de masaj thailandez, învecinat, strălucea cu toate neoanele aprinse. Era ora şapte.

— Salonul de cafea este în formă de L, îi explică Malko, după ce privise printre perdele: Elko, ai să intri primul şi ai să te aşezi la bar cu faţa spre uşă, ca să poţi supraveghea orice nou venit.

— Bine, *Ihre Hoheit,* spuse turcul.

Îndesat în canadiana lui, semăna cu zecile de mii de turci care mişunau prin Berlin. Malko făcu o jumătate de întoarcere şi opri pentru ca el să poată coborî. Îl văzu pătrunzând în bistrou şi se duse să parcheze ceva mai departe. Astrid Mertens era palidă şi nervoasă. Îşi aprinse o ţigară care păru să-i mai liniştească puţin spaima.

— Astrid, îi explică Malko, sunt obligat să te las în maşină. De aici ai să poţi vedea cine intră în bistrou. Cred că ai să-l recunoşti pe Horst Grunow. De îndată ce-l zăreşti, mai aşteaptă un sfert de oră şi vino după noi în restaurant.

— Ce va trebui să spun?

— Vreau mai întâi să-l recunoşti cu precizie. Apoi, să-i aminteşti că a venit la Bruxelles cu puţin înainte de moartea mamei dumitale. Va trebui să ne explice pentru ce.

— Şi n-o să mi se întâmple nimic?

— Nimic, promise Malko coborând din maşină.

Intră în bistrou. Era conform specificului german. Boazerii, halbe de bere, gravuri. O femeie oficia la bar. Sala era goală cu excepţia lui Elko Krisantem aşezat dinaintea barului. Malko luă loc la prima masă de pe stânga şi comandă o cafea.

Cinci minute mai târziu, Gudrun Viet. Deschise uşa bistroului.

[32] La ordinele dumneavoastră, Alteţă.

Fără ţigară, înfăşurată într-un mantou inform, care-i acoperea parţial cizmele negre. Era 7 h 25. Malko, discret, îşi deplasă crosa revolverului extraplat pentru a se putea folosi de el în viteză.

— Sper că are să vină, şopti el.

Nici nu-şi termină bine cuvintele că un bărbat înalt de statură intră. Cu pletele negre care-i cădeau pe umeri, semăna cu un hippie bătrân. Trăsături frumoase, dar tenul cenuşiu. Şchiopăta uşor. Blugii îi erau uzaţi până la urzeală, iar pe sub haina de stofă purta o jiletcă gri. Gudrun Viet se ridică, ca împinsă de un resort.

— *Herr* Grunow?

— *Jawohl,* făcu noul venit, examinându-l pe Malko cu o privire ascuţită. Gudrun Viet îl aduse la masă.

— Dumnealui e *Herr* Linge şi lucrează împreună cu mine asupra acestei anchete.

Îşi strânseră mâna fără vlagă. Horst Grunow părea nervos şi neîncrezător. Comandă imediat o bere. Gudrun Viet începu să vorbească fără întrerupere, punând întrebări idioate la care celălalt răspundea prin monosilabe. În mai multe rânduri, Malko îl surprinse parcurgând sala cu privirea. Nu se simţea în largul lui.

La rândul lui, intră şi el în discuţie.

— *Herr* Grunow, faceţi parte din Stassi?

Fostul spion îl corijă imediat.

— *Nein, nein,* nu din Stassi, din HVA.

— N-aţi avut neplăceri din momentul în care RDG-ul şi-a încetat existenţa?

— De ce aş fi avut? protestă Horst Grunow. N-am fost decât un funcţionar care-şi servea ţara.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Nu pot vorbi despre acest subiect. Aparţine trecutului. Când mi s-a acordat îndemnizaţia am răspuns la toate întrebările.

Îşi privi ceasul cu o brăţară oribilă din plastic verde.

— Cât vi se dă? întrebă Malko.

— 356 DM.

— Nu puteţi trăi numai cu atât.

Horst Grunow îşi scutură pletele negre, mai curând jegoase.

— Nu, muncesc. Fac filme…

Malko nu se simţea în stare să-şi desprindă privirea de pe trăsăturile fostului coafor din NATO. Omul aflat poate la originea întregii manipulaţii sângeroase pe care el ţinea s-o demonteze. Nu inspira deloc încredere prin aspectul lui. Îl simţea închis, ostil. Ce făcea oare Astrid?

Uşa bistroului se deschise, dar nu era decât un bătrân care se aşează în fundul sălii.

— Aş vrea să aflu mai multe despre dumneavoastră, spuse Malko pentru a mobila tăcerea.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise din nou. De data aceasta era Astrid Mertens.

Horst Grunow stătea cu spatele şi ea trebui să facă mai mulţi paşi pentru a se afla în faţa lui.

— *Horst!*

Neamţul ridică brusc capul. Malko îi văzu pupilele îngustându-se. Era vizibil uluit. Mut. Astrid trase un scaun şi se aşează în faţa lui.

— Horst! spuse ea, nu mă recunoşti? Astrid Mertens din Bruxelles.

Privirea fostului agent HVA derapă şi el bombăni:

— Cine?... Ce?... N-o cunosc pe femeia asta.

Schiţă un gest să se ridice. Malko nu vedea cum ar fi putut să-l reţină. Cu un metru nouăzeci cât măsura era capabil să se apere. Şi dintr-o dată se petrecu ceva neaşteptat. Gudrun Viet se aplecă de parcă ar fi vrut să culeagă un lucru de pe jos. Când se ridică, înfipse pumnalul pe care îl ţinea în mâna lui Horst Grunow, ţintuindu-l de masă!

Capitolul XIX

Horst Grunow scoase un urlet atroce şi chipul lui se făcu alb ca varul. În faţa lui Malko şi a lui Astrid, împietriţi, Gudrun Viet se aplecă pe deasupra mesei.

— Un *Schweinerei*[33] ca tine a tras în sora mea când încerca să treacă Zidul. Poate chiar tu ai făcut-o!

Vocea i se frânse. Patroana înnebunită de strigătul lui Horst Grunow îşi făcu apariţia, scoase o exclamaţie de groază, se răsuci pe călcâie şi dădu fuga la telefonul prins de perete, alături de bar. Horst Grunow era livid. Se uita la sângele care-i curgea din mână şi bolborosea, cu faţa schimonosită de durere:

— Nu înţeleg, n-am făcut nimic, n-am cunoscut-o pe sora dumneavoastră. Cine sunteţi?

La rândul ei, Astrid Mertens intră în joc.

— Dar pe mine mă cunoşti! strigă ea. Vorbeşti franţuzeşte, nu-i aşa? Ai fost amantul mamei mele.

Horst Grunow îşi coborî privirea, ţintuit de masă ca un fluture.

Malko, îngrozit de violenţa tinerei nemţoaice, consideră indispensabil să intervină. Apucând mânerul pumnalului, îl smulse din masă şi din mâna fostului agent HVA, care scoase un nou ţipăt surd. Malko îi întinse o batistă cu care el îşi înfăşură imediat mâna. Pânza se înroşi în câteva secunde şi sângele începu să picure pe jos. Isterică, patroana strigă de lă bar:

— *Die Polizei kommt!*[34]

Malko i se adresă imediat neamţului:

— Dacă vrei să eviţi serioase neplăceri, ar trebui mai bine să răspunzi la întrebările mele...

— Ce întrebări? împroşcă fostul agent HVA, strâmbându-se de durere. Nu ştiu nimic, n-am făcut nimic. Lăsaţi-mă în pace!

Tetanizat, nu îndrăznea să se ridice. Malko reluă cu o voce calmă:

— Herr Grunow, îţi cunosc tot trecutul. Ai lucrat la cartierul general NATO din Bruxelles, în atelierul de coafură, timp de mai mulţi ani. Pentru HVA sau Mil-Nachrichtendienst. Ca spion. Dar

[33] Porc, ticălos.

[34] Vine poliţia.

toate astea aparţin trecutului. Ai avut norocul să nu fii prins. Nimeni nu-ţi mai poate reproşa acest lucru. Dar te-ai întors la Bruxelles anul acesta pentru a te întâlni cu o femeie care fusese „sursa” dumitale din NATO, Agathe Mertens. Vreau să-mi spui de ce.

Horst Grunow rămase tăcut, zăpăcit. În cele din urmă, îşi înălţă capul şi-i aruncă lui Malko o privire înnebunită.

— Cine eşti dumneata?

— Lucrez pentru guvernul american. Te-ai amestecat într-o afacere extrem de gravă. Dacă refuzi să-mi răspunzi, am să te trimit să fii interogat de *Verfassunsschutz.*

Strângându-şi mâna rănită, Horst Grunow începu să tremure. Ura care se citea în ochii lui Gudrun Viet părea să-l tetanizeze.

— Ce vreţi să ştiţi? întrebă el după o lungă tăcere.

Malko stătea ca pe cărbuni încinşi. În fiecare secundă se aştepta să audă sirena poliţiei.

— De ce te-ai întors la Bruxelles?

— Am trăit acolo multă vreme. Voiam să revăd oraşul, oamenii pe care îi cunoşteam.

— Cine ţi-a plătit drumul? îl biciui cu vorba Malko. N-aveai bani.

Horst Grunow îşi lăsă capul în jos.

— Nişte prieteni, se bâlbâi el.

Încerca să câştige timp. Malko era ca o pilă electrică. Cel de-al şaselea simţ al lui îl avertiza că se apropia de ţintă, că dăduse în cele din urmă peste firul care-l va face să înţeleagă această lungă manipulare sângeroasă. Încercă să-l destabilizeze şi mai mult pe fostul agent HVA.

— De ce ai omorât-o pe Agathe Mertens? Putea să te compromită…

Neamţul sări în sus.

— Agathe! Dar eu n-am făcut nimic. Ne-am revăzut, asta a fost tot. Am ţinut mult la ea. Ea e…

— Moartă, completă Malko. Călcată de o maşină la câteva săptămâni după vizita dumitale.

Horst Grunow îşi lăsă capul în jos.

— Nu ştiam, vă jur…

— De ce te-ai dus s-o vezi?

Nici un răspuns. Malko se aplecă spre Horst Grunow şi rosti apăsat:

— I-ai adus un dosar fabricat de un serviciu de informaţii,

privind asasinarea lui Olaf Palme, de acum unsprezece ani.

Aceeaşi tăcere. Malko insistă.

— Ai împins-o pe Agathe Mertens să difuzeze acest dosar care e un fals. O ţesătură de minciuni. Ştiai că Olaf Palme nu fusese lichidat la ordinul americanilor. Agathe Mertens era mereu îndrăgostită de dumneata. Nu ştiu ce i-ai zis sau ce i-ai făcut ca s-o convingi, dar ea a acceptat. Şi din cauza asta a murit! Ca să nu mai poată niciodată să vorbească despre dumneata.

O bucată de voal se destrăma acolo, în acel bistrou nenorocit din Berlin. Ucigaşul Agathei Mertens urmărise un dublu mobil: să credibilizeze acuzaţiile împotriva NATO şi să evite orice legătură avută cu HVA.

Patroana bistroului pusese din nou mâna pe telefon şi implora poliţia să vină. Hors Grunow se crispă.

— Ai primi foarte mulţi bani dacă ai accepta să vorbeşti, insistă Malko. Nu rişti nimic. Vreau adevărul. Tot adevărul. Cine ţi-a dat dosarul?

Horst Grunow ridică ochii şovăind. Îi coborî din nou, evitând privirea lui Astrid, plină de dezgust.

— Am să vorbesc, murmură el, nu vreau să am necazuri! Dar nu acum. Lăsaţi-mă, mi-e rău. Trebuie să merg la spital.

Malko îi puse o mână pe umăr, împiedicându-l să se ridice.

— Spune-mi că dumneata ai furnizat dosarul care acuza NATO de crima comisă asupra lui Olaf Palme.

— Da, eu am fost acela! recunoscu într-un suflet Horst Grunow. Mi-a fost dat.

— Cine ţi l-a dat?

— Mi-e rău, nu mă simt bine deloc, daţi-mi un coniac.

Malko întoarse capul spre bar pentru a o striga pe patroană şi inima i se opri. În timpul discuţiei nu auzise uşa deschizându-se. Un bărbat stătea la bar în faţa lui Elko Krisantem, cu o cafea dinainte. Cu mâinile în buzunarele unui soi de scurtă neagră. Îi recunoscu faţa dintr-o străfulgerare. Era cel care-l ucisese pe fostul poliţist suedez, Goran Torsten şi era cât pe ce să-l omoare şi pe el.

*

* *

Totul se petrecu foarte repede.

Necunoscutul şi Malko reacţionară simultan. Primul cu o fracţiune de secundă mai înainte. Malko văzu revolverul nichelat, braţul întins şi strigă:

— Horst! Vorsicht![35]

Dar a fost prea târziu. Trei împuşcături asurzitoare răsunară una după alta. Capul lui Horst Grunow explodă literalmente sub şocul impactului, împroşcându-i cu sânge şi materie cenuşie pe Malko, Astrid şi Gudrun.

Ca într-un vis, Malko îl văzu pe Elko Krisantem sărind în spatele ucigaşului şi trecându-i laţul în jurul gâtului. Îi era imposibil să tragă, risca să-l rănească pe turc. Pe jumătate strangulat, omul gesticula cu revolverul. Mai trase de două ori fără să atingă pe nimeni. Malko reuşi să-i strângă pumnul şi să i-l răsucească violent. Revolverul căzu pe jos. Cu un efort dementţial, ucigaşul se dădu înapoi, strivindu-l pe Elko Krisantem de tejghea. Din cauza durerii, turcul mai slăbi probabil strânsoarea.

Imediat ucigaşul făcu un salt spre uşă şi dispăru pe stradă. Malko goni în urmărirea lui, îl văzu sărind într-o maşină, cu farurile stinse, care demară imediat. Malko trase în direcţia lui, pulverizând luneta vehiculului care-şi continuă cursa.

Scârbit, Malko se întoarse în cafenea. Horst Grunow zăcea prăbuşit peste masă, într-o baltă de sânge, în faţa lui Gudrun şi a lui Astrid, încremenite de oroare. Patroana îi acoperi capul cu o cârpă pentru a ascunde înspăimântătorul spectacol.

Malko formă numărul lui Fitzroy Mac Coy pe telemobilul lui. Americanul îi răspunse în momentul în care primii poliţişti pătrundeau în bistrou.

*

* *

Malko se săturase să bată întruna drumul între Dahlem şi *Adlon.* Se scurseseră patru zile de la drama din *Kuokepan.* Articolele din ziare erau tot mai rare. Nimeni nu făcuse nici o legătură între moartea lui Parviz Semiran şi cea a fostului agent HVA. BKA zadarnic scormonise în trecutul lui Horst Grunow, nu găsise nimic pasionant. Acesta intrase în rândurile centralei de informaţii est-germane în 1965, pe când era încă foarte tânăr, între 1978 şi 1988 i se pierdea urma. Arhivele fuseseră distruse. Deci, reuşise să ocupe un alt post înainte de cel din NATO, la Bruxelles. Pe urmă, fusese „demobilizat” ca toţi colegii lui şi îşi dusese traiul muncind pe ici pe colo şi încasând mizerabila lui îndemnizaţie. Kripo îi percheziţionase studioul de pe Invalidenstrasse fără a găsi mare lucru, în afara unui bilet de

[35] Atenţie.

avion Berlin-Bruxelles şi retur cu datele la care Astrid afirmase că-l văzuse. S-a mai descoperit o sumă de cincisprezece mii de mărci, bani lichizi, ascunşi sub duşumea. Fusese deci „reactivat” pentru o misiune precisă. Dar de cine?

HVA nu mai exista, responsabilii fuseseră împrăştiaţi care încotro şi nimeni nu s-ar fi amuzat cu un asemeni gen de operaţiuni. Deci, se ajungea în mod fatal la SVR-ul rusesc. Preşedintele Boris Elţîn nu-şi ascunsese furia faţă de proiectul lărgirii NATO. Iar această manipulare era pe linia dezinformării practicate dintotdeauna de Moscova.

Era vorba de un serviciu puternic pentru a suprima cu atâta sânge rece un om dintre ai lor, cum era Horst Grunow, pentru că devenea periculos.

Când Malko fu introdus de către secretară în cabinetul şefului CIA, Fitzroy Mac Coy tocmai consulta un dosar.

— Aveţi ceva noutăţi? întrebă Malko.

— Absolut nimic, recunoscu americanul. Ucigaşul cu pricina a dispărut iar arma lui e pe cale sa suporte testele balistice la Kripo. Cât despre Dagmar Hasen, e de negăsit. Pentru Lufthansa e în concediu de boală pe termen lung.

— Ce fel de boală?

— Imposibil de aflat. Secret medical. Aici nu se glumeşte cu secretul profesional…

— E probabil o invenţie, trase concluzia Malko.

— M-am informat pe lângă omologii mei din BND, spuse americanul. Ei cred, fără a fi sigur, că anumiţi agenţi HVA şi MIL-ND au fost recuperaţi de KGB în 1990. Ceea ce ar explica implicarea acestui Horst Grunow şi a lui Dagmar Hasen.

— Dar individul care l-a lichidat pe Grunow, Goran Torsten şi pe generalul Brunns?

Americanul nu a mai avut timp să răspundă, fiind întrerupt de ţârâitul telefonului.

Conversaţia lui fu scurtă. Când închise era transfigurat.

— Am vorbit cu Otto Lahmer, procurorul adjunct al Berlinului. Are ceva important să-mi comunice în legătura cu asasinarea lui Horst Grunow. Mergem împreună.

*

* *

Otto Lahmer cultiva stilul poliţistului prusac, având ţeasta rasă şi ţinuta atât de rigidă încât părea strâns într-un corset invizibil. Îi introduse pe Malko şi pe Fitzroy Mac Coy într-un birou cu boazerii

întunecate şi cu plafonul înalt de şase metri. Mobile masive, o lampă cu abajur verde, o uşă groasă capitonată cu piele, care înăbuşea orice zgomot... Le oferi scaune vizitatorilor şi se îndreptă spre biroul lui.

— Am descoperit ceva interesant în legătură cu arma care a servit pentru suprimarea lui Horst Grunow, îi informă el. A mai fost utilizată în două crime. Gloanţele găsite în diferitele cadavre poartă aceleaşi ghinturi. Serviciul de balistică e sigur sută la sută.

— Care sunt celelalte două victime? întrebă Malko.

— Doi turci, negustori instalaţi în cartierul Kottbusser Tor, care refuzaseră să plătească nişte sume extorcate de PKK...

PKK! Lui Malko îi venea să-i sară de gât. Cel care folosise revolverul era deci un agent al PKK, partidul revoluţionar kurd, controlat de KGB, de mulţi ani de zile. Iar dădeau peste ruşi. Bineînţeles, KGB-ul nu mai exista, dar SVR-ul îi continuase contactele cu PKK, oferindu-i mereu tot felul de facilităţi.

Dacă ucigaşul era membru PKK, faptul lămurea cum de îşi procurase la Stockholm o armă cu care să tragă asupra lui Goran Torsten. De acelaşi calibru şi de acelaşi tip cu Taurusul folosit pentru suprimarea lui Horst Grunow.

— Au rămas amprente pe revolver? întrebă Malko.

— Da. Le-am comparat cu cele ale membrilor PKK interpelaţi până în prezent. Nu corespund. E vorba de un individ care n-a fost niciodată arestat... Îl vom căuta, graţie semnalmentelor de care dispunem. Dar s-ar putea să ne ia ceva timp.

— Îmi puteţi da numele celor două victime? întrebă Malko.

— Desigur.

Se uită în dosar.

— Iată: domnii Ziraat şi Denizleri. Amândoi domiciliaţi pe Albert Strasse la numărul 1 şi 19.

Îi conduse până la uşă cu aceeaşi politeţe. De cum rămaseră singur, Malko se întoarse spre Fitzroy Mac Coy.

— Cred că voi porni eu însumi în căutarea lui. Dacă vă mai amintiţi bine, am mai avut câteva contacte cu aceşti kurzi din cartierul indicat[36].

Cu ocazia urmăririi reţelei Carlos, Malko fusese în contact cu Djamal Talanbani, responsabil PKK din Berlin, un kurd gras care circula într-un Rolls, proprietar de discoteci, de restaurante şi diferite alte negustorii. Un contact brutal şi scurt în decursul

[36] Vezi SAS nr. 116, *Urmărirea Carlos.*

căruia Malko îl forţase sub ameninţarea armei să-l transporte cu Rolls-ul lui pe răufăcătorul sirian căutat de el până la reşedinţa CIA. Evident, nu se despărţiseră sărutându-se pe gură. Dar, pe parcursul anchetei sale în cartierul turcesc, Malko îşi putuse da seama de puterea lui Djamal Talanbani. Fitzroy Mac Coy îi adresă o privire sceptică.

— Credeţi că acest Talanbani ne va ajuta? Ne urăşte.

— Nu tocmai spontan, recunoscu Malko, dar am eu o idee. Am să-l fac să cânte…

— Să cânte?

— Da. Veniţi cu mine. Asasinul generalului Brunns, a lui Goran Torsten şi a lui Horst Grunow aparţine foarte probabil de PKK, pentru că cele două victime precedente, identificate de Kripo au fost ucise că refuzaseră să se supună extorcărilor PKK. OK?

— OK.

— Bun. Brunns, Torste şi Grunow n-au nimic de-a face cu PKK. Două ipoteze. Ori organizatorii manipulării *Yggdrasil* au tratat direct cu Djamal Talanbani pentru a le pune la dispoziţie un ucigaş. Ori acesta din urmă, a cărui identitate n-o cunoaştem încă, a acţionat pe cont propriu. Aş înclina mai degrabă pentru a doua ipoteză.

— Şi atunci?

— Mai întâi de toate, Talanbani poate fi furios că s-a acţionat în spatele lui. Ceea ce-mi dă o armă: fie mi-l predă pe ucigaş, fie noi vom pune poliţia germană şi pe cea suedeză să hărţuiască PKK.

Fitzroy Mac Coy rămase tăcut cât timp făcu manevrele să iasă din incinta reşedinţei. Ajuns pe aleea Clay, dădu din cap.

— Nu riscăm nimic dacă încercăm.

— Lăsaţi-mă la *Adlon*, îl rugă Malko.

Pentru a merge în cartierul turcesc, avea nevoie de Elko Krisantem. Acesta din urmă servea de „baby-sitter” pe lângă Astrid, cazată într-o cameră vecină cu cea a lui Malko, care nu excludea complet posibilitatea unui atentat împotriva ei.

Îi găsi instalaţi cuminţi în faţa televizorului. Astrid Mertens nu-şi revenise încă din şocul provocat de moartea lui Horst Grunow.

— Elko, mergem la Kottbusser Tor.

Chipul turcului se lumină. Kleine Ankara, cartierul turcesc din Berlin, îi amintea de Istanbul. Îşi băgă pe sub curea vechiul lui Astra şi se ridică. Astrid Mertens îi aruncă lui Malko o privire neliniştită.

— Merg şi eu?

— E mai bine să rămâi aici, nu-i un cartier potrivit pentru dumneata. Nu deschide la nimeni. N-o să lipsim multă vreme.

*

* *

Imensul drapel roşu cu efigia lui Mao nu mai flutura pe faţada imobilului din Oranienplatz, vecin cu clădirea decrepită şi înnegrită care adăpostea discoteca *Trash* şi cartierul general al PKK din Berlin. Un tub de neon spart atârna deasupra intrării. În faţă era parcat un Rolls albastru cu şofer la volan. Deplasat, în acest cartier *destroy.*

— E aici, remarcă Malko.

Malko şi Krisantem urcară scara întunecoasă, ascensorul fiind în pană definitivă. Pe palierul primului etaj, trei bărboşi, instalaţi pe scaune pliante, interziceau trecerea.

Se ridicară fără un cuvânt, văzându-i sosind pe cei doi.

Malko li se adresă imediat în turcă.

— Am venit să-l vedem pe Djamal Talanbani.

— Nu-i aici.

— Maşina lui e jos, remarcă turcul fără să ridice glasul. Spuneţi-i că venim din partea unui vechi prieten, Nabil Tafik.

Cei trei se sfătuiră pe şoptite în kurdă, după care unul dintre ei o luă la fugă pe etaje. Se întoarse foarte repede făcându-le semn lui Malko şi lui Krisantem să-l urmeze. La etajul trei pătrunseră într-o imensă sală de biliard, pustie. În fundul ei, patru bărbaţi vegheau dinaintea unei uşi blindate. Cei doi fură percheziţionaţi şi uşuraţi de armele lor, aşezate pe o tavă de aramă. Serviciul de securitate al PKK.

— Vi le dăm înapoi la plecare, preciză în turcă unul dintre paznici. E interzisă intrarea la patron cu o armă.

Aproape că se scuza. La kurzi se obişnuia ca oamenii să fie sugrumaţi cu uşurinţă. Djamal Talanbani îşi ţinea partidul cu o mână de fier. Merseră pe un culoar luminat de neon roz. Încă doi indivizi înarmaţi cu Kalaşnikov şi în fine fură introduşi în sfânta sfintelor, biroului lui Djamal Talanbani. Acesta din urmă îi aştepta, masiv, în picioare în mijlocul încăperii, cu un trabuc între degetele groase. Când îl văzu pe Malko bombăni.

— Eram sigur că eşti dumneata. Ce doreşti?

Trecând peste întrebarea lui, Malko se aşează pe o canapea, lăsându-l pe Elko în picioare.

— Să vă facem un serviciu, rosti el liniştit.

— Un serviciu. Ce anume?

Îşi ascundea cu greu surpriza.

— Aş putea să vă scap de numeroase probleme, pe dumneata şi PKK, explică Malko.

Djamal Talanbani îl fixă cu un zâmbet care se voia ironic dar era totuşi amestecat cu o vagă nelinişte.

— Vreau lămuriri.

— Sunt în căutarea cuiva, răspunse Malko. Un kurd care aparţine organizaţiei voastre.

— Cine?

— Nu-i cunosc numele.

Kurdul voluminos îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ce-i asta, o glumă?

— Nu tocmai, spuse Malko. Am să vă furnizez nişte elemente care vă vor permite să-l identificaţi uşor. (Scoase o hârtie din buzunar şi citi.) E vorba de un individ care a ucis cu mai multe gloanţe Magnum 357 doi negustori, pe domnul Ziraat care locuia pe Albert Strasse la numărul 1 şi pe Denizleri de pe aceeaşi stradă la numărul 19. Aceşti doi negustori, potrivit afirmaţiilor Kripo, au fost lichidaţi pentru că refuzaseră să plătească impozitul revoluţionar la PKK. Iar arma, folosită pentru a-i ucide, un Taurus 357 Magnum, a servit şi pentru suprimarea sub ochii mei a unui informator important, care mă interesa în mod deosebit. Cu aceste elemente, îl veţi putea identifica pe individ. Acesta este un cartier pe care-l controlaţi, nu-i aşa? Nu e nimeni exterminat fără unda verde din partea dumneavoastră.

Djamal Talanbani se lăsă greoi pe o canapea mică cu franjuri, de un verde strident şi uită să-şi mai aprindă trabucul. Ochii lui parcă se mai micşoraseră, iar irişii negri erau aidoma unor agate strălucitoare şi reci.

— Povestea asta nu mă priveşte, rosti în cele din urmă pe îndelete. N-am idee cine i-a ucis pe cei doi negustori, care îmi erau prieteni şi nu mă interesează treburile dumitale.

Malko îl fixă cu ochii lui aurii. Puţin striaţi cu verde, fiindcă Talanbani îl dezgusta.

— Ba eu cred că te interesează, făcu el. Pentru că dacă nu mă ajuţi să-l găsesc pe acest individ, agenţia mea va face presiuni maxime asupra Kripo şi asupra poliţiei suedeze pentru ca să se intereseze ceva mai mult de PKK. Ştii ce înseamnă un *gentlemen's agreement*, în momentul de faţă, atâta vreme cât nu lezezi interesele nemţilor şi ale suedezilor. Dar lucrurile se pot

schimba. Foarte repede. Se pot iniţia anchete, percheziţii, expulzări.

Djamal Talanbani nu se grăbi şi îşi aprinse trabucul cu grijă mai înainte de a replica:

— Nu sunt întru nimic amestecat în afacerile dumitale şi prin urmare lasă-mă în pace cu afacerile mele.

Malko reuşi să-şi ascundă satisfacţia. Indirect, Djamal Talanbani recunoscuse că nu era comanditarul celor trei crime care-l interesau. Nu scăpă ocazia.

— Te cred, spuse el. Acest individ a acţionat fără să te pună la curent. Pe cont propriu într-o anumită măsură. Deci e foarte supărător pentru autoritatea dumitale. Şi cu atât mai mult dacă mişcarea voastră va avea de suferit din cauza acestei abateri.

Djamal Talanbani trăgea fumuri scurte din trabuc cu ochii în gol. Dar când îi puse o întrebare, se uită fix în ochii lui Malko:

— Ce-mi propui?

— Pace, făcu Malko. Dacă mă ajuţi să-l găsesc pe acest om, *statu quo* cu poliţia germană va continua.

— Ce vreţi de la omul ăsta?

— Să-i pun o întrebare. Una singură. Numele celui care l-a angajat pentru o serie de crime.

Kurdul rămase mut îndelung. O femeie tânără apăru de după o draperie cu părul acoperit de o basma, în pantaloni bufanţi de odaliscă, purtând o tavă cu pahare de ceai şi biscuiţi. Băură toţi trei în tăcere. În final, Djamal Talanbani scutură scrumul trabucului şi spuse, ridicându-se:

— Am să mă mai gândesc. O să-ţi dau un telefon. Unde pot să te găsesc?

— L-a *Adlon.*

Se despărţiră fără nici o strângere de mână. În sala de biliard, li se dădură armele înapoi.

— Sunteţi satisfăcut? întrebă Elko Krisantem urcând în maşină.

— Am să fiu când voi afla numele criminalului, răspunse Malko. Talanbani e pragmatic. Dacă ucigaşul a acţionat în spatele lui, ni-l va preda. Dar nu va face nimic care ar putea dăuna PKK.

O luară pe Dresdener Strasse. Elko Krisantem privea în jurul lui încântat. Buticurile de mătăsuri în culori violente, femeile voalate, mustăcioşii care se arătau pretutindeni, standurile cu ziare turceşti, totul îi amintea de ţara lui.

Malko îşi spuse că omul pe care-l căuta trăia cu siguranţă în

acest perimetru. Numai că, fără ajutorul lui Djamal Talanbani, n-avea nici o şansă să dea de el.

*

* *

Vocea vorbea în mod limpede de la un telefon portabil. Se auzeau zgomotele unei străzi animate.

— Pe Oranienstrasse se află un butic, *Tune Export.* Vizavi, se ridică un imobil ceva mai retras. Se ajunge la el printr-o curte. La dreapta acestei clădiri, o uşă de fier dă într-un tripou clandestin. Cel care-l ţine se numeşte Asmak. Omul pe care-l căutaţi vine să joace aici în fiecare seară pe la ora şapte.

Comunicarea se întrerupse. Malko aruncă o privire pe ceasul lui Breitling Crosswind: 17 h 50. Djamal Talanbani nu-şi pierduse timpul.

— O luăm din loc, îi spuse lui Elko Krisantem.

Astrid Mertens îi aruncă o privire plina de reproş.

— Iar mă lăsaţi singură?

— Pentru puţin timp, îi promise Malko.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în staţia S-Bahn de Kottbusser Tor. Metroul aerian bubuia pe deasupra capului lor. Găsiră cu uşurinţă magazinul şi curtea indicată. Malko parcă.

— Du-te şi uită-te în tripou, îi ordonă lui Elko.

— Tipul ăsta mă cunoaşte, obiectă turcul.

— Şi pe mine, numai că eu n-aş putea intra înăuntru.

Elko se îndepărtă cu mâinile în buzunarele canadienei. Se întoarse după zece minute.

— Nu l-am văzut, spuse el.

— Stăm şi-l aşteptăm.

Din maşină, zăreau intrarea în curte. Nu fură nevoiţi să aştepte prea mult. După o jumătate de oră, Malko îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Individul masiv, cu tenul smead, pe care îl mai înfruntase de două ori, apăruse pe stradă. Malko deschise portiera.

— Elko, să mergem.

Capitolul XX

Malko trecu pe sub portalul deasupra căruia atârna o iederă, chiar pe urmele ucigaşului. Lăsându-l pe Elko Krisantem ceva mai în spate, îl depăşi pe criminal şi se răsuci brusc, barându-i drumul, exact înaintea intrării în tripou. Omul se opri dintr-o dată. Privirea lui încremeni când descoperi pistolul extraplat ţintit asupra lui. Malko îi aruncă în germană.

— Scoate mâinile din buzunare şi nu mişca.

Individul îşi ridică încet labele. Enorme, ca nişte lopeţi. Malko citi în ochii lui că pistolul nu-l speria. Pentru prima dată îl vedea bine. O faţă pătrată cu trăsături greoaie, sprâncene foarte stufoase, un nas masiv. Şi ochi de gheaţă.

Malko se aştepta să se arunce asupra lui, dar ucigaşul se mulţumi doar să-l strige pe cel care veghea la intrarea în tripou. Cu o fracţiune de secundă mai înainte ca Elko Krisantem să-i treacă laţul de gât. Dar, vai, era prea târziu. Gorila de la intrarea tripoului deschise uşa şi începu să strige după ajutoare.

Elko şi ucigaşul se luptau crâncen în mijlocul curţii. Pe jumătate ştrangulat, acesta din urmă căzu în genunchi, dar reuşi să-şi strecoare degetele între laţ şi gât.

Dintr-o dată, mai mulţi oameni apărură din tripou. Doi dădură fuga spre portal, îl închiseră, izolându-i astfel de stradă. Malko făcu faţă la trei mustăcioşi, format docheri, care se îndreptară spre el. Unul ţinea un jungher lung de măcelar, altul o rangă, iar al treilea o bucată de lanţ. Ucigaşul le aruncă vreo câteva cuvinte cu o voce frântă.

— Zice că suntem din MIT[37], traduse Elko Krisantem.

Cel mai înverşunat duşman al PKK. Era limpede că noii sosiţi aveau intenţia să le regleze conturile imediat. Malko, evitând o lovitură de cuţit, făcu un pas înainte şi lipi pistolul extraplat de tâmpla ucigaşului, căzut în genunchi.

— Dacă se apropie cineva, îi spulber creierii, ameninţă el.

Elko Krisantem traduse fidel şi cei trei bătăuşi încremeniră locului.

— Spune-le că suntem prieteni de-ai lui Djamal Talanbani, rosti Malko. Să ia legătura cu el.

[37] Serviciul de informaţii turc.

Elko îl interpelă pe portarul tripoului. Urmă o lunga discuţie pe turceşte. În final, kurdul scoase un telefon portabil din buzunar. Conversaţia fu scurtă. De îndată ce-şi închise mobilul, aruncă un ordin şi, după un moment de şovăială, cei cinci oameni se întoarseră în tripou, părăsindu-l pe ucigaş în mijlocul curţii. Acesta îi aruncă lui Malko o privire duşmănoasă. Laţul îl împiedica să respire.

— Elko, spune-i să se ridice. O luăm din loc. Explică-i că am de gând numai să stau de vorbă cu el. Dacă încearcă să scape cu fuga, îi trag un glonţ în genunchi.

Elko traduse. Individul se ridică fără grabă, clătinându-se şi aruncând în jurul lui priviri de fiară hăituită. Îşi masa gâtul, dar abia deschisă poarta, o rupse la fugă pe stradă. Malko nu ezită nici o secundă. Detonarea seacă a revolverului extraplat abia se auzi, dar ucigaşul se rostogoli pe jos cu un urlet de durere şi încremeni ţinându-se de genunchi. Elko îl ajută să se ridice şi-l cără spre maşină. Pantalonul i se lipse de picior din pricina sângelui, iar el se schimonosea de durere cu rotula sfărâmată. Se prăbuşi pe bancheta din spate şi Elko urcă alături de el.

— Scotoceşte-l, porunci Malko.

În vreme ce conducea, formă numărul lui Fitzroy Mac Coy.

*

* *

Şeful biroului CIA din Berlin verifica ce conţineau buzunarele rănitului.

— Se numeşte Ygal Teler, spuse acesta, născut la Bagram, în Kurdistan. Antreprenor. Permis de şedere în regulă.

Ygal Teler, prăbuşit pe un scaun, se uita în gol, cu trăsăturile marcate de durere şi pantalonii în vine, descoperind coapsele lui imense apărute dintr-o izmană înflorată. Un pansament provizoriu, îmbibat de sânge îi înconjura genunchiul spart de glonţul lui Malko... Americanul era pe cale să-i cerceteze paşaportul. Scoase o exclamaţie încântată.

— Iată aici viza lui de intrare în Suedia! Şi de ieşire. Se potriveşte de minune. A sosit în aceeaşi zi cu dumneavoastră şi a plecat imediat după asasinare lui Goran Torsten.

— Cine te-a trimis în Suedia? întrebă Malko în germană.

Nici un răspuns. Ygal Teler era un bloc de ură şi de tăcere.

— Vei fi acuzat de uciderea lui Horst Grunow şi de cea a lui Parviz Semiran. Ai să-ţi petreci restul zilelor în închisoare. Am fost martor când l-ai ucis pe Horst Grunow.

Malko văzu privirea kurdului tremurând. În Germania fusese abolită pedeapsa cu moartea, dar legile se aplicau cu toată fermitatea. Închisoarea pe viaţă, însemna închisoare pe viaţă cu adevărat. Ygal Teler rupse în cele din urmă tăcerea, cu un glas răguşit:

— Daţi-mi ceva de băut. Mă simt rău.

Fitzroy Mac Coy îi umplu un pahar ochi cu Defender de doisprezece ani, pe care el îl dădu dintr-o dată peste cap. Rămase tăcut câteva clipe, pipăindu-şi genunchiul rănit cu precauţie, apoi întrebă în germana lui bolovănoasă:

— Cine sunteţi? Ce vreţi de la mine?

Malko şi americanul se uitară unul la altul. Era un moment delicat. Exista o diferenţă fundamentală între un serviciu de poliţie şi un serviciu de informaţii. Pedeapsa nu-i învia pe morţi. În afara generalului suedez, ceilalţi trei oameni ucişi de Ygal Teler erau şi ei nişte criminali.

— Dacă vei colabora fără rezerve, promise Malko, te urcăm într-un avion şi te expediem în Turcia.

Tăcerea se prelungea în secunde interminabile. Kurdul îşi bău whisky-ul şi spuse:

— Nu vreau să merg în Turcia. Vreau să rămân aici.

— Dacă ai să colaborezi, om mai vedea.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Cine ţi-a ordonat să-i lichidezi pe generalul Brunns, pe Goran Torsten, pe Parviz Semiran şi pe Horst Grunow?

Kurdul ridică puţin capul.

— Colonelul Liublimov.

— Cine-i ăsta?

— E la ambasada rusă din Berlin.

Malko şi Fitzroy Mac Coy schimbară o privire triumfală. În fine, ajunseseră la capătul tunelului. La rădăcina manipulării *Yggdrasil.* Era un serviciu mare: SVR-ul rusesc.

— Îl cunoşti de multă vreme pe colonelul Liublimov?

— Da. De mai mulţi ani.

— Lucra în KGB?

— Da.

— Şi acum aparţine de SVR?

— Nu ştiu, bodogăni în silă Ygal Teler.

În sinea lui, Malko nu mai putea de fericire.

— Povesteşte-mi totul, de la început.

Kurdul începu să vorbească în germana lui stricată, cu o voce

monotonă. Discret, Fitzroy Mac Coy pusese în funcţiune un magnetofon. Relatările durară multă vreme, adesea întrerupte de întrebări puse de Malko. Când termină, aflaseră exact ce rol jucase kurdul. Acesta din urmă fusese contactat de un colonel rus, cu care trata de multă vreme şi care-i propusese o afacere. Un „contract”, sau mai curând, o serie de contracte. Eliminarea Agathei Mertens, a generalului Brunns, a poliţistului suedez, Goran Totsten şi a lui Parviz Semiran. Şi în cele din urmă pe cea a lui Horst Grunow. În fiecare caz în parte „partenerul” de afaceri îi furnizase toate informaţiile necesare misiunilor lui, precum şi bani.

— Cu cât ai fost plătit de „acţiune”? întrebă Malko.

— 10 000 DM.

— De ce te-a ales tocmai pe dumneata?

— Mă cunoştea bine. Eram hăituit în Turcia. M-a ajutat să plec din ţară.

Un ucigaş profesionist. Care nu putea refuza nimic, după ce ruşii îi salvaseră viaţa... Acestea elucidau o parte a problemei, dar nu totul.

— Îl cunoşteai pe Horst Grunow, cel ucis în bistrou?

— Nu, spuse el. Mi s-a dat adresa lui şi l-am urmărit.

— Dar pe Dagmar Hasen o ştii?

— Nu.

Se lăsă din nou liniştea. Ruptă de Fitzroy Mac Coy.

— Eu cred că domnul Teler ne-ar mai putea face un mic serviciu.

*

* *

Opera Cafe era în continuare salonul de ceai cel mai în vogă din Berlin. Ygal Teler, care se deplasa în cârje, luase o masă cu faţa la vitrină patiseriei. Contrasta uşor în această ambianţă mai curând sofisticată, dar părea să nu-şi dea seama. Stătea acolo de douăzeci de minute, când un bărbat cu părul foarte negru, mic de stat, cu faţa rotundă, se apropie de el.

Schimbară o lungă strângere de mână şi începură să discute în şoaptă. Li se aduse ceai şi cafea. După o jumătate de oră, bărbatul cu părul negru se uită la ceas şi se ridică. Dar nu ajunse prea departe.

Nişte oameni surâzători apărură de peste tot şi-l înconjurară. Unul dintre ei scoase o legitimaţie barată de negru, galben şi roşu.

— *Verfassunsschutz,* anunţă el. Vreţi să ne urmaţi?

Bărbatul cu părul negru se băţoşi, scoţând la rândul lui o legitimaţie barată de alb, bleu şi roşu.

— Sunt diplomat, replică el. Ataşat adjunct cu apărarea al ambasadei Rusiei. Colonel Liublimov.

— Domnule colonel, ripostă funcţionarul german, vă aflaţi în compania unui criminal căutat pentru asasinatele comise de el. Conversaţia dumneavoastră a fost înregistrată şi aţi fost fotografiat. Trebuie să ne urmaţi.

Colonelul rus îşi lăsă capul în jos şi-l urmă pe neamţ fără să mai scoată o vorbă. Alţi doi poliţişti îl ajutară pe Ygal Teler să se ridice apoi îl escortară până la o maşină a poliţiei staţionată pe bulevardul Unter den Linden. Văzând un om care aştepta pe trotuar, turcul îi strigă:

— Mi-aţi promis! Spuneţi-le să-mi dea drumul!

Malko se uită la el cum urca în furgonul verde şi alb. Fără să-i răspundă. Agathe Mertens, chiar dacă trădase, nu era cazul să moară.

Când să dispară, Ygal Teler se întoarse şi urlă:

— *Pezevenk!*[38]

Cu o clipă mai înainte de a se închide uşile furgonului.

Malko simţi plăcere să meargă şi se întoarse pe jos la *Adlon*. CIA marcase un punct. SVR-ul fusese prins cu mâţa-n sac. Bineînţeles, colonelul Liublimov nu era decât un executant. Nu el fusese cel care concepuse această manipulare diabolică.

Singura care scăpa era Dagmar Hasen, care totuşi îl trimisese la moarte pe Parviz Semiran. Cum kurdul n-o cunoştea, probabil colonelul fusese acela care făcuse legătura.

*

* *

— Să trecem la masă, anunţă Fitzroy Mac Coy, terminându-şi un cocteil *Cosmopolitan,* de un roşu superb, pe bază de Cointreau, de votcă, suc de lămâie şi *cramberry juice.* Otto Lahmer, la rândul său, bău pe nerăsuflate ce-i mai rămăsese din Defender Success. Malko îşi dăduse gata de mult votca.

Un *Marine* drept ca un ţăruş, cu craniul ras, impecabil în ţinuta lui albă, anunţase că şeful biroului era servit. Malko şi procurorul Otto Lahmer îl urmară în sufrageria luminată de o lustră mare din cristal. Era un dineu între bărbaţi, pentru sărbătorirea anihilării formidabilei manipulări *Yggdrasil*. Masa era superbă,

[38] Peşte, proxenet.

aproape la fel de frumoasă ca cea de la Liezen îşi spuse Malko. Tot ceea ce se afla pe ea purta semnătura Central Intelligence Agency. Vesela, argintăria, şervetele şi o superbă brichetă de masă Zippo din argint masiv. Meniul, prezentat pe un carton pentru fiecare comesean, era simplu: Caviar Sevruga Petrossian, steak newyorkez şi şerbet. CIA pregătise o cină foarte studiată.

— În ce stadiu vă aflaţi? îl întrebă procurorul pe Fitzroy Mac Coy.

Americanul îi adresă un zâmbet radios.

— Guvernul dumneavoastră ne-a anunţat expulzarea colonelului Liublimov la ministerul afacerilor externe din Rusia. Dosarul e copleşitor. Între conversaţia înregistrată de noi la *Opera Cafe* şi destăinuirile lui Ygal Teler, am mai descoperit un element suplimentar interesant. Colonelul Liublimov, în 1986, era în post la Stockholm, ca numărul 2 al *Rezidenturii* KGB-ului. Pe de altă parte, suntem pe cale de a pregăti un dosar destinat diferitelor servicii prietene în măsură să demonteze minuţios manipularea *Yggdrasil.* Apoi, îl vom oferi tuturor ziariştilor care s-au lăsat duşi de nas, fiind de bună credinţă. Începând cu Alfred Jonnart din Belgia. Graţie extraordinarei anchete desfăşurate de prinţul Malko Linge, în cele din urmă am câştigat.

Malko bău puţin din paharul lui cu Château Latour 1982, înainte de a preciza:

— Şi eu am avut mult noroc. Potrivit proceselor-verbale ale interogatoriului la care a fost supus Ygal Teler, acesta din urmă nu s-a mai întors la Bruxelles pentru a încerca s-o lichideze pe Astrid Mertens. Sperietura ei a fost nefondată: o maşină care trecuse pe lângă ea prea de-aproape. Or, dacă ea n-ar fi vorbit de rolul jucat de mama ei ca informatoare a HVA, n-aş fi putut să-i iau urma lui Horst Grunow.

— Merită să fie recompensată, observă Fitzroy Mac Coy. Am să văd ce pot face…

— Ştiţi cine a montat această manipulare complexă? întrebă Otto Lahmer, care, cu stomacul lui sensibil, ar fi preferat un păstrăv în locul steak-ului newyorkez.

Malko şi americanul se uitară unul la altul.

— Nu ştim, rostiră ei într-un glas. Cu siguranţă cineva foarte inteligent şi creativ. Care a avut ideea să pună pe muzică informaţii vechi colportate de acel agent al DIA, s-o alăture pe Dagmar Hasen ca în cele din urmă afacerea să explodeze prin dezvăluirile Agathei Mertens. Lichidându-i apoi pe toţi cei care

păreau a fi implicaţi în asasinarea lui Olaf Palme, consolidau ipoteza culpabilităţii CIA. Trebuie să fie un vulpoi bătrân din primul Directorat al KGB-ului…

Otto Lahmer puse brusc întrebarea pe un ton detaşat.

— Până la urmă, cine l-a ucis pe Olaf Palme?

— Nu se ştie în mod sigur, replică Fitzroy Mac Coy, dar biroul nostru din Stockholm a repus întrebarea pe tapet. Numeroşi poliţişti suedezi consideră că a fost Cristian Peterson, achitat din lipsă de probe.

Dineul se termină pe o notă euforică. Marinarul apăru din nou cu o sticlă de coniac Gaston Lagrange XO şi pahare pe o tavă de argint.

Când Malko ajunse la maşina lui, abia dacă era ora nouă seara. Cinaseră după obiceiul german.

În acest sens, se circula bine la ora aceea. Sub un impuls subit, în loc să se întoarcă la *Adlon*, unde Astrid Mertens cina cu Krisantem, Malko făcu un uşor ocol, pentru a trece pe Kothener Strasse. Dagmar Hasen îl intriga. Ea jucase rolul cel mai dificil în manipularea *Yggdrasil.* Şi era singura care scăpa. Ridică ochii spre faţada cu numărul 38 şi inima îi sări în piept.

La etajul trei era lumină.

Parcă şi aproape că alergă până în dreptul casei. Apăsă pe interfonul apartamentului spioanei Dagmar Hasen. Se scurseră câteva clipe mai înainte ca o voce de femeie, ameţită de băutură, să răspundă:

— *Werist da?*[39]

— *Dagmar ist da!*[40]

— *Jawohl.*

Clănţănitul încuietorii îl avertiză că uşa se deschisese. Intră pe culoar, uluit şi încordat. Ce putea să însemne această bruscă reapariţie a lui Dagmar Hasen? Ce nouă manipulare ascundea ea? Realiză că nici măcar nu era înarmat, fiindcă îşi lăsase pistolul extraplat la *Adlon* pentru dineul de la Fitzroy Mac Coy.

Fie ce-o fi. N-avea de gând să se întoarcă din drum. O femeie bătrână îl aştepta în faţa unei uşi deschise, la etajul trei. Ea bombăni:

— Grăbiţi-vă, e târziu.

— Unde e Dagmar? întrebă Malko, mirat de această primire bizară.

---

[39] Cine-i acolo?

[40] Dagmar este acolo?

— Acolo, în fund! făcu bătrâna, arătându-i o uşă deschisă.

Din doi paşi Malko ajunse la faţa locului. Uşa dădea spre o cameră mică, slab luminată. Dagmar Hasen era lungită pe un pat cu mâinile încrucişate pe piept, cu ochii închişi, îmbrăcată într-un taior verde. Dacă n-ar fi fost faţa ei ca de ceară şi încremenirea ai fi putut crede că dormea.

*

* *

Malko se uită gânditor la chipul acela împietrit de moarte, cu pometii înroşiţi artificial şi pieptul care-i umfla taiorul. Avea impresia că Dagmar Hasen era gata să se trezească. Un amănunt îl trapă: părul ei foarte scurt, aproape ca o perie. Nu-şi putea veni în fire din cauza acestui deznodământ neaşteptat. Când se întoarse, femeia se uita la el. Se căută prin buzunare şi-i strecură o bancnotă de o sută de mărci.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Malko.

Femeia îi aruncă o privire surprinsă.

— Nu ştiaţi? Un cancer. Era sub tratament de multă vreme; uneori aveai impresia că nu avea nimic, l-au făcut raze şi-a pierdut părul. Şi pe urmă, în opt zile, a fost gata…

— Când au adus-o?

— Azi dimineaţă de la Charite *Krankenhause.*

— Cine eşti dumneata?

— Fac menajul la ea şi încă în două apartamente din bloc.

— N-are familie?

— Nu ştiu. Cineva s-a ocupat de ea. A plătit ca să aibă o rezervă singură. Trebuie să fie vreo rudă. Cu siguranţă că o să vină mâine la înmormântare.

— Unde va fi îngropată?

— În cimitirul Sankt-Marien-Nikolai, are intrarea prin Prenzlauer Allee.

— Mulţumesc, rosti Malko retrăgându-se.

Femeia de serviciu se luă după el. În trecere ea ridică ceva de pe un scaun şi-i arătă lui Malko.

— N-a vrut să fie îngropată cu peruca. Păcat, îi stătea bine.

*

* *

O ceaţă uşoară plutea deasupra cimitirului Sankt-Marien-Nikolai, care se întindea pe un teren în pantă, între Prenzlauer-Allee şi Mollstrasse. Nici un semn nu indica, pe Prenzlauer Allee, intrarea încadrată de doi stâlpi din cărămidă, în bună parte

năruiţi. Malko apucă pe o cărare care cobora în pantă dulce spre o capelă lungă din cărămizi trandafirii patinate. Se întreba dacă femeia de serviciu nu făcuse vreo greşeală.

Cimitirul părea părăsit. Copacii nu mai erau tunşi, iarba năpădise peste tot mormintele, unele dintre ele se dărâmau roase de umezeală. Nici unul nu era întreţinut şi majoritatea deceselor avuseseră loc cu vreo zece ani în urmă. Copacii şi bălăriile formau o oază de verdeaţă, un fel de pădure ca în basmele lui Grimm în plin centrul Berlinului. Un regat fantomatic la câţiva metri de Alexanderplatz. Deodată, la o cotitură a aleii, Malko zări un nume gravat pe o piatră tombală: Bertolt Brecht. Îşi aminti de istoria acestui cimitir. Se compunea din două părţi Saint-Marien şi Saint-Georgen. Brecht, celebrul dramaturg, fusese îngropat aici. Metresa lui, moartă imediat după el, fusese înhumată în cimitirul geamăn – Saint-Georgen – la ordinul soţiei scriitorului, pentru ca ei să fie despărţiţi pe vecie.

Malko ajunse la capelă şi-i dădu ocol. În Germania, ceremoniile funebre nu aveau loc în biserici, ci în capelele aflate în fiecare cimitir. Zări în cele din urmă un semn de viaţă: cele două uşi ale capelei erau deschise şi în interior văzu un mic grup. Cel mult cincisprezece persoane. Se apropie. Sicriul lui Dagmar Hasen era plasat dinaintea unui altar, înconjurat de patru lumânări groase. Pastorul era pe cale să termine oficierea. Malko rămase ceva mai retras, gândind la superbii ochi de smarald ai lui Dagmar, închişi pentru totdeauna.

Îl trăsese rău de tot pe sfoară. Pe ea se bazase partea cea mai delicată a manipulării *Yggdrasil.* Ca pe timpurile bune ale războiului rece, ţarul Boris Elţîn îşi dezlănţuise forţele oculte. Ştiindu-se pierdută, Dagmar îşi jucase rolul, ca un bun soldat.

Slujba se termină. Cei care participaseră se îndreptau spre ieşire. Printre ei, se afla şi femeia de serviciu care-l primise pe Malko în ajun. Trecând pe lângă el, îi strecură în şoaptă:

— Asta-i prietenul lui *Frau* Hasen.

Îi arătă un bărbat înalt, foarte în vârstă, cu fruntea pleşuvă, tras la faţă, strâns într-un trenci, meditând în faţa sicriului.

În cele din urmă se întoarse şi coborî pe aleea centrală, trecând pe lângă Malko. Acesta îşi spuse că faţa lui nu-i era străină. Îl urmări pe necunoscut care coti la stânga pe Prenzlauer Allee, coborând spre Alexanderplatz. O traversă cu acelaşi pas lent şi măsurat şi apoi o porni pe Karl-Liebknecht Strasse, o prelungire a bulevardului Unter den Linden. Câteva sute de metri

mai departe, ajunse în dreptul unuia dintre podurile de peste Spree. Cu puţin mai înainte, o scară cobora pe chei, mărginită de câteva imobile restaurate. Persoana urmărită de Malko intră într-o clădire galbenă cu ferestre pătrate şi nu mai ieşi.

Brutal, în clipa în care bătrânul dispărea, Malko îşi dădu seama cine era şi totul i se lumină. Notă adresa, în vreme ce un vas mic trecea prin spatele lui. Acesta era cu siguranţă unul dintre locurile cele mai plăcute din Berlin, într-un fel ca Ile Saint-Louis din Paris.

*

* *

— Îi ştiţi adresa din Berlin a lui Markus Wolf? îl întrebă Malko pe Fitzroy Mac Coy.

— O am pe calculator, răspunse imediat americanul.

Apăsă pe câteva taste şi, după câteva clipe, îl informă:

— Spreeufer, nr. 6.

„Prietenul" lui Dagmar Hasen era deci Markus Wolf, fostul patron al HVA, omul care luptase toată viaţa pentru comunism, unul dintre spionii cei mai inteligenţi ai timpului său. El condusese serviciile de informaţii ale RDG-ului din 1958 până în 1987. În 1990 după căderea Zidului, fugise la Moscova. Poseda de altfel un paşaport sovietic şi gradul de colonel în Armata roşie. Trăise în URSS din 1934 până în 1945.

Se vorbea că Markus Wolf cedase sau vânduse KGB-ului toate reţelele HVA. Apoi, se întorsese să trăiască la Berlin. În vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, oficial ieşise la o pensie bine meritată şi trăia teoretic cu îndemnizaţia de 802 mărci! Fitzroy Mac Coy se uita gânditor la calculatorul lui.

— Credeţi că el este instigatorul manipulării *Yggdrasil?*

Malko zâmbi.

— Poate. I se potriveşte perfect. Şi nu uitaţi că Rusia este a doua lui patrie. Nu-i exclus să se fi limitat în a o încadra pe Dagmar Hasen, care făcuse parte din reţelele lui, în SVR. Am fost un prost. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ea lucra sau lucrase pentru Est.

— Cum?

— Locuinţa ei de pe Kothener Strasse. Înaintea căderii Zidului, Kothener Strasse fusese o „stradă de frontieră", una dintre laturile formate de Zid. Or, Stasi nu autoriza decât oamenilor siguri să locuiască într-un asemenea loc.

— Ce intrigă! oftă Fitzroy Mac Coy, totuşi admirativ.

Exceptând brutalitatea rece, care constase în sacrificarea deliberată a cinci vieţi omeneşti, această manipulare *Yggdrasil* era de o creativitate satanică.

— Într-adevăr s-au folosit de toate tertipurile, trase concluzia Malko. Chiar şi mort, Olaf Palme, tovarăşul de drum al comuniştilor, le-a mai servit o ultimă dată. Iar Dagmar Hasen şi-a sacrificat ultimele săptămâni de viaţă. Probabil numai pentru a fi singură într-o cameră de spital.

Şeful biroului CIA răsuflă adânc şi scoase un plic dintr-un sertar.

— E pentru Astrid Mertens, spuse el. Sunt aici 50 000 de mărci. Cred că le-a meritat cu prisosinţă.

*

* *

Astrid Mertens era strălucitoare într-o rochie Alaya neagră, ultrascurtă care părea pictată pe ea. Decolteul pătrat îi oferea sânii albi ca pe tavă. Împreună cu Malko îşi petrecuse o parte a zilei golind magazinele elegante de pe Kurfurstendamm, datorită celor 50 000 de mărci primite de la CIA. Tocmai îşi terminaseră cina în sala de mese calmă şi elegantă a restaurantului *Kempinski.* Chelnerul le turnă ultimele picături din sticla de Taittinger Comtes de Champagne, din strugurii albi ai anului 1989.

— La ce te gândeşti? o întrebă Malko.

— Că are să-mi pară rău să părăsesc Berlinul.

De la începutul mesei avusese o atitudine naiv provocatoare, priviri prea directe, mutrişoare prea grăitoare. Se apleca pe deasupra mesei ca pentru a-l face să-i admire sânii liberi sub rochie.

— Ai să te mai întorci? întrebă Malko.

— În seara asta aş vrea să-mi arăţi Zidul, mă rog, ce-a mai rămas din el.

Ieşiră din Kempinski şi ea îl luă spontan de mână. Elko Krisantem aştepta la volanul Rolls-ului la colţul străzii Kurfurstendamm. La jumătatea drumului, Astrid se apropie brusc de Malko şi-l sărută cu o pasiune incredibilă. Îi simţea corpul tremurând. Când se dezlipiră, ea îi murmură:

— Ai fost aşa de bun cu mine.

Trecând prin faţa Bisericii Amintirilor – ce mai rămăsese din Kaiser-Wilhelm-Kirche distrusă în timpul războiului – Astrid se lipi din nou de Malko. Flirtul lor dură tot drumul către est, mai mult

de cinci kilometri. Astrid nu privea decât din când în când peisajul, de altfel lipsit de interes, al cartierelor noi. Strâns lipită de Malko, îl săruta mai să-şi piardă respiraţia, fără să se sinchisească de Elko Krisantem, aflat din fericire de partea opusă a geamului separator.

Pe jumătate culcată peste el, cu sânii ieşiţi din decolteu, ea gemea ca o pisică în culmea fericirii. Ultimul viraj al Rolls-ului pentru a trece peste podul Skalitzer Strasse o smulse de lângă el.

Elko coti la stânga, angajându-se pe Muhlenstrasse care mergea în lungul râului Spree pe mai mulţi kilometri, mărginit pe un mal de Zid. Acolo mai rămăsese încă în picioare pe doi kilometri. Elko opri maşina în faţa Zidului. Singurul semn de viaţă: neonul hotelului East End.

— Asta-i Zidul, spuse Malko.

Îi răspunse doar tăcerea. Astrid se apropiase de sexul lui cu o lăcomie de îndrăgostită. Discret, Elko Krisantem ieşi afară din maşină. La acea oră, locul era absolut pustiu. Lungită pe banchetă, Astrid, cu rochia ridicată peste fese, părea hotărâtă să-l facă pe Malko fericit. Dar lui îi venise altă poftă. Smulgându-se din mâinile ei se aşeză în spatele tinerei femei, care imediat se cambră pentru a-i facilita sarcina.

Bineînţeles, poziţia nu era prea confortabilă. Prin geamul portierei din spate Malko zărea de cealaltă parte a Munlenstrasse, Zidul mâzgălit de desene. Astrid, cu faţa în pielea banchetei nu vedea nimic, dar puţin îi păsa. Câteva clipe mai târziu ea se ridică, îşi puse sânii la locul lor, trase de rochie în jos şi-i ceru:

— Acum, arată-mi Zidul.

Ieşiră din Rolls şi parcurseră vreo sută de metri, admirând panourile de beton decorate de diferiţi artişti. Cel care fusese simbolul unui stat-închisoare, devenise o expoziţie de artă modernă.

Pe această imensă arteră rectilinie şi pustie, Zidul mai părea încă un pericol. Astrid se cutremură sub o rafală rece care sufla dinspre est.

— Ce sinistru e aici, murmură ea, dar îmi pare bine că l-am văzut.

Se întoarseră la maşină. Malko nu se putea împiedica să nu-şi spună că, deşi Zidul căzuse, lupta dintre cei doi coloşi, America şi Rusia, continua.

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....18

Capitolul III.....28

Capitolul IV.....37

Capitolul V.....47

Capitolul VI.....56

Capitolul VII.....67

Capitolul VIII.....73

Capitolul IX.....81

Capitolul X.....89

Capitolul XI.....96

Capitolul XII.....104

Capitolul XIII.....112

Capitolul XIV.....119

Capitolul XV.....127

Capitolul XVI.....135

Capitolul XVII.....143

Capitolul XVIII.....150

Capitolul XIX.....161

Capitolul XX.....172

Cuprins.....184

Totul se petrecu foarte repede. Necunoscutul și Malko reacționară simultan. Primul cu o fracțiune de secundă mai înainte. Malko văzu revolverul nichelat, brațul întins și strigă:
– Horst! Vorsicht!

Dar a fost prea târziu. Trei împușcături asurzitoare răsunară una după alta. Capul lui Horst Grünow explodă literalmente sub șocul impactului, împroșcându-i cu sânge și materie cenușie pe Malko, Astrid și Gudrun

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-47-0